

Кралете на трилъра®

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ КЪСНОТО ШОУ

Възпламеняващ като инжекция адреналин!

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ КЪСНОТО ШОУ

Превод: Владимир Германов

chitanka.info

Рене Балард работи в Холивуд — нощната смяна. Започва много разследвания, но довежда докрай малко, защото всяка сутрин трябва да предаде работата си на дневната смяна. Това е разочароващо за нея — тя е отличен детектив. Изпратили са я в нощната смяна, защото е подала оплакване за сексуален тормоз.

Една нощ обаче Балард се сблъсква с два случая, с които не иска да се раздели. Единият е за брутален побой над проститутка, захвърлена на паркинг, а другият е за млада келнерка, случайна жертва на стрелба в нощен клуб. Балард нарушава заповедите на шефовете си и продължава да работи по двата случая денем и да изпълнява задълженията си през нощната смяна.

С напредването на разследванията Балард е принудена да се изправи срещу собствените си демони и срещу опасност, каквато дори не си е представяла.

„Късното шоу“ и новата непокорна героиня са още едно доказателство, че Майкъл Конъли е майстор на жанра.
Уошингтън Поуст

В чест на сержант Стив Оуен, Департамент на областния шериф, Лос Анджелис. Екзекутиран, прострелян през значката, на 5 октомври 2016 г.

Героите и събитията в тази книга са измислени. Всякаква прилика с реални хора, живи или мъртви, е съвпадение и не е търсена от автора.

1

Балард и Дженкинс спряха пред къщата на „Ел Центро“ малко преди полунощ. Първото обаждане за смяната. Край бордюра вече беше спряла патрулна кола и Балард разпозна двамата униформени, застанали на предната веранда на къщата пред сивокоса жена по хавлия за баня. Джон Стенли беше старшият водещ офицер на смяната — „босът“ на улицата, — а партньорът му беше Джейкъб Рос.

— Мисля, че тази е за теб — подхвърли Дженкинс.

След две години партниране бяха установили, че Балард се справя по-добре от двамата с жертвите жени. Не че Дженкинс беше чудовище, но Балард някак усещаше по-добре емоциите им и реагираше по-адекватно. Противоположното беше вярно, когато попадаха на жертви мъже.

— Ясно — отвърна Балард.

Слязоха от колата и тръгнаха към осветената веранда. Балард държеше радиостанцията си. Качиха се по трите стъпала и Стенли ги представи на жената. Казваше се Лесли Ан Лантана, на седемдесет и четири. Балард не смяташе, че тук ще имат много работа. Повечето грабежи приключваха с доклад, може би обаждане да дойде колата на криминалистите, за да вземат отпечатъци, ако имат късмет и забележат признаци крадецът да е докосвал някоя повърхност, от която е възможно да се свалят годни отпечатъци.

— Мисис Лантана е получила тази вечер имейл, който я предупреждава за измама. Пише, че някой е опитал да плати за покупка от Амазон с нейната кредитна карта — каза Стенли.

— Но не сте били вие — каза Балард очевидното и погледна мисис Лантана.

— Не. Пазя тази карта само за спешни случаи и никога не я използвам онлайн — отвърна Лантана. — Заради това са засекли плащането. В Амазон плащам с друга карта.

— Добре. — Балард кимна. — Свързахте ли се с компанията, издала кредитната карта?

— Първо отидох да проверя дали картата е тук, или съм я изгубила, обаче портмонето ми липсваше от чантата. Откраднато е.

— Някаква идея къде или кога може да е било откраднато?

— Вчера пазарувах в „Ралф“, така че знам, че портмонето ми беше у мен. След като се прибрах, повече не съм излизала.

— С кредитна карта ли платихте?

— Не. В брой. В „Ралф“ винаги плащам в брой. Там обаче извадих картата от „Ралф“, за да ми направят отстъпките.

— Мислите ли, че може да сте забравили портмонето в магазина? Може би на касата, когато сте извадили картата?

— Не, не мисля. Много внимавам с нещата си. С портмонето и чантата най-много. И не съм склеротичка.

— Нямах това предвид, мила. Просто задавам въпроси.

Балард промени посоката, макар изобщо да не беше сигурна, че Лантана не е забравила портмонето си в „Ралф“, откъдето би могъл да го вземе всеки.

— Кой живее тук с вас?

— Никой — отвърна Лантана. — Само Космо, кучето ми.

— След като се върнахте от „Ралф“ вчера, някой чукал ли е на вратата ви и влизал ли е в къщата?

— Не, никой.

— И не са ви посещавали приятели или роднини?

— Не са, но и да бяха, нямаше да ми вземат портмонето, нали?

— Разбира се. Не искам да твърдя друго. Просто трябва да си създам представа дали някой е идвал и имало ли е някакво движение. Значи сте си били у дома през цялото време, след като се върнахте от „Ралф“?

— Да, бях си у дома.

— Ами Космо? Разхождате ли го?

— Разбира се. Два пъти всеки ден. Обаче заключвам къщата и не се отдалечавам много. Той е старо куче, а и аз не се подмладявам с времето.

Балард се усмихна съчувствено.

— По едно и също време ли се разхождате всеки ден?

— Да, имаме си дневен режим. Така е по-добре за Космо.

— Колко дълго се разхождате?

— Половин час сутрин обикновено, малко по-дълго следобед. Зависи как се чувстваме.

Балард кимна. Беше наясно, че за един крадец, който е решил да проучи района, е достатъчно да види жената, която си разхожда кучето, и да я проследи до дома ѝ. След това може да наблюдава, за да разбере дали живее сама, и да се върне на следващия ден, когато я види отново да излиза на разходка. Повечето хора не си дават сметка, че най-обикновените им действия от ежедневието ги правят уязвими за хищниците. Един опитен крадец може да влезе и да излезе от „обект“ за десет минути, максимум.

— Проверихте ли дали не липсва и още нещо, мисис Лантана? — попита Балард.

— Още не — отговори тя. — Обадох се в полицията веднага щом видях, че портмонето го няма.

— Добре, нека огледаме набързо, за да видим дали не липсва още нещо — каза Балард.

Докато Балард придружаваше Лантана из стаята на жилището ѝ, Дженкинс отиде да провери дали някой не е насилвал бравата на задната врата. В стаята на Лантана кучето спеше на специална възглавница. Беше мелез между боксер и нещо друго, а муцуната му беше побеляла от старост. Блестящите му очи проследиха Балард, но то не помръдна от мястото си. Наистина беше много старо. Само изръмжа заплашително.

— Всичко е наред, Космо — успокои го Лантана.

— Какъв е? — попита Балард. — Боксер и какво?

— Родезийски риджбек — отговори Лантана. — Така мислим.

Балард не беше сигурна дали множественото число се отнася за Лантана и кучето или за Лантана и някой друг. Може би за Лантана и ветеринаря.

Възрастната жена приключи огледа на къщата, като разрови чекмеджето с бижутата си и обяви, че не вижда да липсва нищо друго освен портмонето. Балард отново се замисли за „Ралф“, или пък че крадецът може да е решил, че няма достатъчно време, за да претърси цялата къща.

Дженкинс се върна при тях и каза, че няма признаци ключалките на предната или задната врата да са разбивани или манипулирани по друг начин.

— Докато разхождахте кучето, забелязахте ли нещо необичайно на улицата? — попита Балард възрастната жена. — Някой, на когото не му е там мястото?

— Не, нищо необичайно — отговори Лантана.

— Има ли наблизо строеж? Работници да обикалят наоколо?

— Не, наблизо няма строеж.

Балард поиска от Лантана да ѝ покаже електронното писмо, което е получила от издателя на кредитната карта. Отидоха до малка ниша в кухнята, където имаше лаптоп, принтер и поставки за писма, пълни с пликосе. Очевидно на това място Лантана плащаше сметки и поръчваше стоки онлайн. Сега седна пред лаптопа и извика на екрана предупреждаващия имейл. Балард се наведе над рамото ѝ, за да го прочете. След това поиска от Лантана пак да позвъни на издателя на кредитната карта.

Обади се от стенния телефон, с много дълъг кабел, който беше в ниша наблизо. След малко подаде слушалката на Балард и тя излезе в коридора с Дженкинс, като изпъна спиралния кабел докрай. Свърза се със специалист по измамите от фирмата за сигурност, която обслужваше кредитната компания. Говореше английски с индийски акцент. Балард каза, че е детектив от полицията на Лос Анджелис, и поиска адреса за доставка, даден за покупката с кредитната карта, преди да бъде спряна, като възможна кражба. Специалистът по измамите отговори, че не може да даде такава информация без одобрение от съда.

— Как така? — попита Балард. — Занимаваш се с измамите, нали? Това е опит за измама и ако ми дадеш адреса, вероятно ще успея да направя нещо по въпроса.

— Съжалявам — отговори специалистът. — Не мога да направя такова нещо. За да го направя, трябва да имам позволение от нашия правен отдел, а нямам такова.

— Свържи ме с правния ви отдел.

— Няма ги. В обедна почивка са.

— Тогава ме свържи с шефа си.

Балард погледна Дженкинс и поклати ядосано глава.

— Виж, утре докладът бездруго ще попадне на масата с кражбите — каза Дженкинс. — Защо не оставиш отдела им да си свърши работата?

— Защото няма да я свърши — отвърна Балард. — Няма да тръгнат по следата и докладът ще потъне в купчината. Няма да е честно спрямо нея.

Балард кимна към кухнята, където седеше посърналата жертва на престъплението.

— Никой не говори за честно и нечестно — възрази Дженкинс. — Нещата са такива, каквито са.

След пет минути на телефона се обади шефът. Балард обясни, че ситуацията е неясна и че трябва да действат бързо, ако искат да хванат този, който е отмъкнал портмонето и кредитната карта на госпожа Лантана. Шефът отговори, че опитът кредитната карта да бъде използвана е бил осуетен и че системата за предотвратяване на измами е изпълнила предназначението си.

— Не е нужно да има „неясна“ ситуация, както се изразявате — завърши той.

— Системата ще изпълни предназначението си само ако хванем крадеца — възрази Балард. — Не схващаш ли? Да не попречиш да се използва кредитната карта е само част от решението. Това защитава корпоративния клиент, но не и госпожа Лантана, в чийто дом е влизал крадец.

— Съжалявам — отвърна шефът. — Не мога да ви помогна без документ от съда. Такъв е протоколът ни.

— Как се казваш?

— Ирфан.

— Къде си, Ирфан?

— В смисъл?

— Къде си? В Мумбай? В Делхи? Къде?

— В Мумбай съм, да.

— Заради това не даваш пет пари. Защото този тип няма да влезе в твоята къща в Мумбай, за да ти задигне портфейла. Много благодаря.

Върна се в кухнята и прекъсна разговора, преди безпредметният шеф да може да отговори, после се обърна към партньора си:

— Добре, да се връщаме в Кошарата. Ще напишем доклада и ще го оставим на масата с кражбите. Да тръгваме.

2

Не стигнаха до управлението, за да напишат доклада за кражбата у Лантана. Обади се шефът на смяната и ги отклони към презвитерианския медицински център „Холивуд“ — трябваше да проверят сигнал за нападение. Балард паркира на място за линейки, но остави светлините на предната решетка на колата запалени. После с Дженкинс минаха през автоматичната врата на спешното отделение. Балард отбеляза времето — за доклада, който щеше да пише по-късно. Според часовника над приемното гише в чакалнята на спешното часът беше 12:41.

Там чакаше униформен стажант полицай с преbledняло като на вампир лице. Балард му кимна и той дойде при тях, за да им каже какво се е случило. Беше съвсем млад, без никакви нашивки, съвсем нов в полицията и Балард нямаше как да знае името му.

— Намерихме я в един парцел на „Санта Моника“, близо до „Хайленд“ — каза младокът. — Приличаше на захвърлена, а този, който я е захвърлил, вероятно я е мислел за мъртва. Обаче не беше и се събуди, дойде в полусъзнание за минута-две. Някой я беше обработил сериозно. Един от парамедиците смята, че може да има фрактура на черепа. Сега е там, отзад. Моят обучаващ офицер също е там.

Нападението можеше да се окаже отвличане и това повиши интереса на Балард. Погледна значката на униформения стажант и видя, че името му е Тейлър.

— Тейлър, аз съм Балард — представи се тя, — а това е детектив Дженкинс, също обитател на мрака. Как попадна в Голямата шестица?

— Всъщност това е първото ми дежурство — отговори Тейлър.

— Направо от академията? Е, добре дошъл. В Шестицата ще се забавляваш повече, отколкото навсякъде другаде. Кой те обучава?

— Полицай Смит, мадам.

— Виж, не съм майка ти. Не ме наричай „мадам“.

— Извинявам се, мадам, аз...

— При Смити си в добри ръце. Бива го. Успяхте ли да идентифицирате жертвата?

— Не. Нямахме чанта или друго, обаче опитахме да говорим с нея, докато дойдат парамедиците. Идваше в съзнание на пресекулки, не ѝ се разбираше какво говори. Стори ми се, каза, че се казвала Рамона.

— Нещо друго каза ли?

— Да. Каза „обърнатата къща“.

— Обърнатата къща?

— Това каза. Офицер Смит я попита дали познава нападателя, тя отговори, че не го познава. Попитахме къде са я нападнали и тя отговори „в обрнатата къща“. Не ѝ се разбираше много какво иска да каже.

Балард кимна и за момент се замисли какво би могло да означава това.

— Добре. Ще отидем отзад, за да видим какво се е случило.

Кимна на Дженкинс и тръгна към вратата, която водеше към вътрешността на спешното отделение и приемните секции. Беше облечена с въгленосив костюм на тебеширенобели ивици. Беше убедена, че формалното облекло отива добре на светлокафявата ѝ кожа и изрусените от слънцето кичури в косата ѝ и ѝ придава авторитет, който компенсира дребния ѝ ръст. Дръпна сакото си достатъчно назад, за да може сестрата зад гишето в приемната да види значката на колана ѝ и да отвори автоматичната врата.

* * *

Приемният център се състоеше от шест преградени със завеси пункта за оценка на състоянието и начална терапия на пациенти. Лекарите, медицински сестри и лаборанти се движеха около нещо като команден или координационен пулт в средата на помещението. Беше организиран хаос — всеки имаше да свърши конкретна работа и сякаш някаква невидима ръка дирижираше действията им. Имаше много работа, но в презвитериански медицински център „Холивуд“ всяка нощ беше така.

Пред преграда 4 стоеше друг униформен полицаи, така че Балард и Дженкинс тръгнаха направо към него. На ръкавите му имаше три нашивки — петнайсет години в отдела — и Балард го познаваше добре.

— Смити, вътре ли е докторът? — попита Балард.

Полицаи Мелвин Смит вдигна очи от телефона си, на който набираще съобщение.

— Балард, Дженкинс, как е положението? — попита и добави: — Не. Сама е. Ще я качат горе, в операционната. Счупен череп, мозъкът отича. Трябва да й отворят главата, за да спадне налягането.

— Чувството ми е познато. — Дженкинс поклати глава.

— Значи няма да говори? — попита Балард.

— Засега не — отвърна Смит. — Упоили са я и ги чух да коментират за изкуствено предизвикана кома, докато спадне отокът. Ей, Балард, как е Лола? Не съм я виждал от доста време.

— Добре е — отвърна Балард. — Вие двамата ли я намерихте, или ви се обадиха?

— Случайно са я намерили — каза Смит. — Някой се е обадил, но когато стигнахме на място, нямаше никого. Жертвата лежеше на паркинга. Когато стигнахме, първо решихме, че е мъртва.

— Извикахте ли някой да запази местопрестъплението чисто? — попита Балард.

— Не, там няма нищо, освен кръв по асфалта, Балард — отвърна Смит. — Просто са я захвърлили там.

— Стига глупости, Смити! Знаеш, че трябва да огледаме. Защо вие двамата не отидете да оградите мястото? После ще седнете в колата и ще си пишете докладите или нещо друго.

Смит погледна Дженкинс, като старши детектив, за да получи одобрение.

— Права е — каза Дженкинс. — Трябва да запазим местопрестъплението.

— Разбрано — каза Смит. Тонът му обаче показваше, че според него само ще си изгуби времето.

Балард се мушна зад завесата на отделение 4. Жертвата лежеше по гръб на леглото, беше завита със светлозелена болнична престилка. От двете й ръце и от носа й излизаха маркучи. За четиринайсет години в отдела Балард беше виждала много жертви на насилие, но този

случай като че ли беше един от най-тежките изобщо — сред жертвите, останали живи. Жената беше дребна и като че ли не тежеше повече от шейсетина килограма. Очите ѝ бяха отекли, затворени, ясно личеше, че орбитата на дясното око е счупена под кожата. Лицето беше допълнително деформирано от оток в дясната страна, където кожата беше ожулена. Виждаше се, че жената е била бита жестоко и влачена по земята — може би на паркинга — с лицето надолу. Балард се наведе над леглото, за да огледа раната на долната устна. Видя, че е дълбока следа от ухапване, което беше разкъсало тъканите жестоко. Разкъсаната плът беше закрепена на място с два временни шева. Тук щеше да се наложи намесата на пластичен хирург. Ако жената оцелееше.

— Исусе — изпъшка Балард.

Извади телефона от калъфа на колана си и включи камерата. Започна да снима, като започна с цялото лице, после снима раните една по една в близък план. Дженкинс я наблюдаваше мълчаливо — знаеше как работи.

Тя дръпна престилката настрани, за да види какви наранявания има по раменете и гръдния кош. На лявата страна на торса имаше няколко дълбоки рани, подредени в прави линии. Едва ли бяха от човешки юмрук.

— Виж — каза Балард. — Метален назъбен бокс?

Дженкинс се наведе напред и каза:

— Така изглежда. Може би.

Отдръпна се, отвратен от видяното. Джон Дженкинс имаше зад гърба си трийсет и пет години служба и Балард си даваше сметка, че когато нещата опрат до съчувствие, резервоарът му е празен. Беше добър детектив — когато искаше да бъде. Само че не се различаваше от повечето, останали на мястото си толкова дълго. Просто искаше да го оставят някъде на спокойствие, за да си гледа работата. Централата на полицията в града се наричаше АСП — Административна сграда на полицията. Хората като Дженкинс смятаха, че това означава „Абсурдно скапана политика“, или „Абсолютно слабоумна политика“ — все едно.

Нощните смени обикновено се отреждаха на тези, които по някакъв начин са влезли в конфликт с политиката или бюрокрацията на полицията. Дженкинс обаче беше един от малкото, които доброволно искаха да им дават нощните смени, от единайсет до седем.

Жена му беше болна от рак и той предпочиташе да работи, докато тя спи, за да си е у дома, когато е будна и има нужда от него.

Балард направи още снимки. Гърдите на жертвата също бяха покрити с рани и синини, зърното на дясната беше разкъсано като устната, от зъби. Лявата беше пълна и заоблена, дясната — по-малка и плоска. Импланти. И единият се бе разкъсал и изтекъл в тялото ѝ. Балард беше наясно, че е нужен страховит удар, за да се случи такова нещо. Беше го виждала веднъж, но тогава жертвата не бе оживяла.

Покри жената с престилката и провери дланите за отбранителни наранявания. Ноктите бяха изпочупени и кървави. Около китките имаше дълбоки алени белези и разкъсана плът, което показваше, че е била вързана и държана в плен достатъчно дълго, за да се получат такива рани. Балард реши, че вероятно са часове, не минути. А може би дни?

Направи още снимки и едва тогава забеляза дължината на пръстите на жертвата и широчината на дланите; „Санта Моника“ и „Хайленд“ — би трябвало да се досети. Посегна към долния край на престилката и я вдигна. Увери се, че жертвата е биологичен мъж.

— По дяволите, нямаше нужда да виждам това — изсумтя Дженкинс.

— Ако Смити го е знаел и не ни е казал, значи е шибан задник — отвърна Балард. — Това променя нещата.

Отърси се от гнева и се върна към работата си.

— Преди да тръгнем от Кошарата, видя ли дали тази вечер някой от „Порока“ е на работа?

— А... да, имат някаква операция — отговори Дженкинс. — Не знам каква. Видях Пит Чепа да прави кафе в стаята за почивка.

Балард се отдръпна на крачка от леглото и върна снимките назад, докато не стигна до първата — лицето на жертвата. След това изпрати снимката на Пит Мендес в отдел „Порок“ в Холивуд. Добави текст:

Познаваш ли го? Рамона? Върти се около „Санта Моника“?

Мендес беше легенда в Шестицата, но по малко странна причина. По-голямата част от кариерата си беше прекарал като офицер под прикритие към отдел „Порок“ и като млад офицер често го пускаха да обикаля улицата като мъжка проститутка. По време на тези

операции за примамване на клиенти му слагаха микрофон, защото записите после доказваха обвиненията и нерядко принуждаваха задържаните да правят самопризнания. Записан разговор от микрофона на Мендес все още забавляваше партитата за пенсиониране и сбирките на отдела. Мендес стои на булевард „Санта Моника“ и при него спира с колата си кандидат-клиент. Преди да договорят цената за услугите му, клиентът задава на Мендес няколко въпроса, включително колко голям е пенисът му в ерекция, макар и не с такива благопристойни думи.

„Към четиринайсет сантиметра“ — отговаря Мендес.

Кандидатът за клиент не е доволен и отминава, без да каже дума повече. Минута след това сержант от отдела напуска ъгъла си с колата и спира до Мендес. Разговорът помежду им също е записан.

„Мендес, тук сме, за да арестуваме нарушители — кара му се сержантът. — Следващия път, когато те попитат колко ти е голям чепът, преувеличаваш, така че да хлъцне“.

„Ми аз преувеличих“ — отговаря Мендес объркано.

Балард дръпна завесата, за да види дали Смит и Тейлър още са отвън, но ги нямаше. Отиде до пулта в средата на залата и кимна на една от сестрите зад приборите. Дженкинс я последва.

— Балард, Дженкинс, полиция Лос Анджелис — представи се тя. — Трябва да говоря с лекаря, който е обработил пациента в отделение четири.

— В момента е в две — отговори сестрата. — Веднага щом излезе.

— Кога пациентът ще бъде опериран?

— Веднага щом има възможност.

— Правят ли изследвания за изнасилване? Анални натривки? Ще ни трябват и парченца от ноктите. Кой може да ни помогне за това?

— Опитват да му спасят живота... Това е приоритетът. За останалото ще трябва да говорите с доктора.

— Точно това искам. Искам да говоря с...

Балард усети телефона в ръката ѝ да вибрира и се обърна настрана. Видя съобщение от Мендес. Прочете го на Дженкинс.

„Рамона Рамон, дракон. Истинско име Рамон Гутиерес. Беше при нас преди две седмици. Списък стари престъпления по-дълъг от чепа му преди операцията. Меко казано“.

— Предвид големината на неговия... — отбеляза Дженкинс.

Нощни кралици, травестити, трансджендъри — всички те в отдел „Порок“ бяха наричани общо „дракони“. Никакви фини разграничения. Не беше учтиво, но пък беше общоприето. Самата Балард бе служила две години в отдела като примамка. Познаваше контингента и знаеше жаргона. Говоренето по адрес на тези хора нямаше да се промени на колкото и часове обучение по чувствителност да бъдат подложени ченгетата.

Погледна Дженкинс. Преди да успее да отвори уста, той каза:

— Не.

— Какво не? — попита Балард.

— Знам какво се каниш да кажеш. Каниш се да кажеш, че искаш да задържиш този случай.

— Това е вампирски случай — трябва да се работи нощем. Ако го препратим към секс престъпленията, ще свърши както и кражбите — в купчината. Те работят от девет до пет и няма да свършат нищо.

— Въпреки това. Не е наша работа.

* * *

Това беше основният пункт на несъгласие в партньорството им. Работеха в среднощната смяна — „късното шоу“, — преминаваха от случай на случай, като ги викаха на всяко местопрестъпление, където имаше нужда от детективи, за да напишат първоначалните доклади или да определят дали не става дума за самоубийство. Обаче не разследваха нищо докрай. Сутрин пишеха докладите и предаваха случаите по компетентност на когото трябва. Грабежи, сексуални престъпления, кражби на коли и така нататък. Понякога Балард искаше да поеме случай и да го доведе докрай. Това обаче не влизаше в задълженията им, а Дженкинс не искаше да се отклони и на сантиметър от формулировката. Жена му беше болна и той искаше да си е у дома всяка сутрин, когато тя се събуди. Не желаше да работи извънредно — за пари или каквото и да било.

— Какво друго можем да направим? — попита Балард умолително.

— Ще огледаме местопрестъплението и ще определим дали наистина е местопрестъпление — отвърна Дженкинс. — След това ще се върнем в Кошарата и ще напишем доклада за тази история и за кражбата у възрастната жена. Ако имаме късмет, няма да има повече сигнали и ще свършим с бумащината преди разсъмване. Да вървим.

Тръгна да се отдалечава, но Балард не го последва. Той се обърна рязко и се върна при нея.

— Какво има? — попита настойчиво.

— Който е направил това е голямо зло, Дженкс... — започна Балард. — Знаеш.

— Не тръгвай пак в тази посока, защото няма да дойда с теб. Виждали сме го стотици пъти вече. Един тип обикаля наоколо, не познава територията, вижда мацка да се разхожда и спира. Договаря се, отвежда я на паркинга, побеснява, когато под миниполата открива мъжки инструмент. Пребива нещастника почти до смърт и се маха.

Балард започна да клати глава още преди Дженкинс да е завършил с хипотезата си.

— Не и при тези ухапвания — каза тя. — Не и щом е имал метален бокс. Това говори за план, за нещо по-сериозно. Била е вързана дълго време. Около нас върлува голямо зло и искам да задържа случая и да направя нещо по въпроса, за разлика от друг път.

Формално той беше старшият партньор. Той определяше какво ще стане в такива ситуации. В управлението би могла да се примоли на шефовете, ако иска, но решението трябваше да бъде взето тук, в името на добрите партньорски отношения.

— Ще обиколя местопрестъплението, после се прибирам и започвам да пиша — каза Дженкинс. — Кражбата отива на масата с кражбите, а това — в „престъпление срещу личността“. Може би дори в „убийства“, защото това хлапе не изглеждаше никак добре. Точка по въпроса.

След взетото решение той пак се обърна към изхода. Дженкинс работеше в полицията на Ел Ей от толкова дълго, че наричаше специализираните отдели по различни типове престъпления „маси“. През деветдесетте бяха точно това — събрани заедно бюра, за да

оформят дълги маси. Маса „кражби“, маса „престъпления срещу личността“ и така нататък.

Балард щеше да го последва, но си спомни нещо. Върна се при пулта на координационния център и попита:

— Къде са дрехите на жертвата?

— Опаковахме ги — отвърна сестрата. — Един момент.

Дженкинс остана до вратата и я изгледа особено.

Балард вдигна пръст, за да му даде знак да почака. Сестрата извади от едно чекмедже прозрачен найлонов плик с вещите, открити у жертвата. Не беше кой знае какво. Някакви евтини бижута и дрехи с мъниста. На ключодържател с два ключа висеше малък пистолет за лютив спрей. Никакъв портфейл, никакви пари, никакъв телефон. Сестрата подаде плика на Балард.

Балард ѝ даде визитка и я помоли да предаде на доктора да ѝ се обади. После се върна при партньора си. Докато минаваха през автоматичната врата, телефонът ѝ извъня. Тя погледна дисплея. Беше дежурният на смяната, лейтенант Мънро.

— Лейтенант?

— Балард? С Дженкинс още ли сте в болницата?

Тя усети напрежението в гласа му. Нещо ставаше. Балард спря и даде знак на Дженкинс да се приближи.

— Тъкмо си тръгваме. Защо?

— Пусни ме на говорител.

Тя го пусна и каза:

— Добре, давай нататък.

— Петима на пода в клуб на „Сънсет“ — каза Мънро. — Някакъв тип в сепаре започнал да стреля по тези, с които е бил. Към вас пътува линейка с петата жертва, която по последни съобщения няма да оцелее. Балард, искам да останеш там и да видиш до какво ще успееш да се добереш. Дженкинс, изпращам Смити и стажанта му да те вземат. Със сигурност случая ще поемат „Грабежи и убийства“, но ще им трябва време, за да се мобилизират. На мястото съм изпратил патрул, за да запази местопрестъплението, да установи команден пункт и да опита да задържи свидетелите, но повечето са се разбягали, когато са затрещели изстрелите.

— Място? — попита Дженкинс.

— „Танцьорите“, до спортен клуб „Холивуд“ — отговори Мънро.
— Знаеш ли го?

— Ясно — отвърна Балард.

— Добре. Дженкинс, отиваш там. Балард, ти също отиваш веднага щом приключиш с петата жертва.

— Лейтенант, трябва да запазим местопрестъплението от сегашното нападение — каза Балард. — Изпратихме Смити и...

— Не тази вечер — прекъсна я Мънро. — Всички се включват в „Танцьорите“. Всички криминалисти отиват там.

— Значи да зарежем местопрестъплението да се замърси? — попита Балард.

— Предай го на дневната смяна, Балард, нека те се тревожат за това утре — отвърна Мънро. — Трябва да затварям. Чухте задачите си.

Мънро затвори, без да каже и дума повече. Дженкинс изгледа Балард многозначително — „казах ли ти?“. И като по сигнал, чува приближаваща сирена. Балард разпознаваше сирените на линейките и полицейските коли. Тази трябваше да е на Смити и Тейлър, които идваха да вземат Дженкинс.

— Ще се видим там — каза Дженкинс.

— Да — отвърна Балард.

Когато патрулката се спусна по рампата към входа, сирената заглъхна. Дженкинс се качи отзад и колата потегли. Балард остана с найлоновата торба в ръка.

Сега чуваше в далечината втора сирена, звукът ѝ се усилваше. Линейката с петата жертва. Балард погледна назад, към стъклената врата, и видя часовника на спешното. Показваше 1:17. От смяната ѝ бяха изтекли само два часа.

3

Когато линейката се спусна по рампата към входа, сирената млъкна. Балард чакаше и гледаше. Двойната врата отзад се отвори и парамедиците извадиха носилката с петата жертва. Вече ѝ бяха сложили апарат за обдишване.

Балард чу как парамедиците казват на чакация екип на спешното, че жертвата е загубила жизнени показатели на път за болницата, че са успели да я върнат и да я стабилизират, но в момента на пристигането линията на екрана отново се изравнила. Екипът на спешното излезе и пое носилката, после мина през залата на приемната и направо се насочи към асансьора, с който щяха да стигнат до операционната. Балард тръгна след групата и стигна до асансьора последна, миг преди вратите да се затворят. Застана в ъгъла, докато екипът от четирима медици опитваше да запази жената на носилката жива.

Кабината трепна и започна бавно да се изкачва, а Балард огледа жертвата. Беше по срязани до горе джинси, с високи обувки „Конвърс“ и черно боди, подгизнало от кръв. От единия джоб на джинсите стърчаха четири химикалки, защипани за плата. Балард реши, че жертвата е била келнерка в клуба, където е станала стрелбата.

Беше простреляна в средата на гръдния кош. Лицето не се виждаше от маската на дихателния апарат, но личеше, че още няма и трийсет. По ръцете нямаше гривни или пръстени. На вътрешната страна на лявата китка видя татуиран еднорог.

— Коя си ти?

Балард вдигна очи от пациентката, но не видя кой я попита, защото всички бяха с маски. Гласът беше мъжки, но трима от четиримата бяха мъже.

— Балард, полиция Лос Анджелис — отговори тя.

Откачи значката от колана си и я вдигна високо.

— Сложи си маска. Отиваме в операционната.

Жената извади една маска от устройство на стената на асансьора и ѝ я подаде. Балард веднага си я сложи.

— И стой настрана, за да не пречиш.

Вратата най-накрая се отвори и Балард излезе бързо, после отстъпи настрана. Носилката излетя светкавично и директно влезе в операционна зала, която имаше стъклена преграда, за наблюдение. Балард остана отвън, за да проследи случващото се през стъклото. Медиците положиха отчаяни усилия да върнат младата жена от царството на мъртвите и да я подготвят за операция, но петнайсет минути след началото на опитите се отдръпнаха мрачно и я обявиха за мъртва. Беше 1:34 след полунощ. Балард записа часа.

След като медиците излязоха и отидоха да се занимават с други пациенти, Балард остана сама с мъртвата. Тялото скоро щеше да бъде изнесено, за да подготвят операционната за следващата операция, и щеше да бъде прехвърлено другаде, докато дойде ванът на патолозите, за да го вземе, но така Балард щеше да получи малко време. Влезе в залата и огледа мъртвата. Горнището беше срязано и гърдите бяха открити.

Балард извади телефона си и направи снимка на входната рана от куршума в гръдната кост. Нямаше следи от барутен нагар и това ѝ подсказа, че изстрелът е направен от повече от метър и половина. Стрелецът като че ли беше истински майстор, защото беше улучил десетката, като най-вероятно е бил в движение и зареден с адреналин, заради ситуацията. Трябваше да има едно наум, ако някога се изправеше лице в лице с убиеца, колкото и невероятно да изглеждаше това в момента.

Забеляза някаква връв около шията на жената. Не беше верижка или някакво бижу. Двойна преплетена връв. Дори на нея да висеше медальон, беше скрит някъде в заплетена и сплъстена от кръв коса. Балард погледна към вратата, после пак се обърна към жертвата. Измъкна връвта от косата и видя, че на нея виси малък ключ. Взе скалпел от близкия поднос с хирургически инструменти, срязва връвта и я издърпа. Поради липса на плик за доказателства извади от джоба си латексова ръкавица и мушна вътре връвта и ключа.

След като прибра сгънатата ръкавица, се вгледа в лицето на жертвата. Очите бяха леко отворени, гуменият маркуч все още беше в устата ѝ. Това не се хареса на Балард. Изкривяваше лицето ѝ и

вероятно не би ѝ харесало, ако беше жива. Балард искаше да го махне, но знаеше, че това нарушава протокола. Патологът трябваше да получи тялото такова, каквото е било при смъртта. Вече беше преминала границата, когато взе ключа, но нелепият маркуч за въздух я дразнеше. Вдигна ръка, за да го дръпне, но някой застана зад гърба ѝ и я прекъсна.

— Детектив?

Балард се обърна и видя единия от парамедиците, докарали жертвата. Държеше найлонов плик.

— Това е престилката ѝ — каза той. — В джоба са бакшишите ѝ.

— Благодаря — каза Балард. — Ще я прибера.

Взе торбата и я вдигна на височината на очите си. После попита:

— Намерихте ли някакви лични документи?

— Не — отвърна парамедикът. — Сервирала е коктейли и вероятно е държала всичките тези неща в колата си или в шкаф в стая за преобличане, нямам представа.

— Ясно.

— Но името ѝ е Синди.

— Синди?

— Да, попитахме в клуба. Можеше да се наложи да говорим с нея. Вече няма значение. Издъхна.

Погледна тялото. На Балард ѝ се стори, че вижда в очите му тъга.

— Ще ми се да бяхме стигнали там няколко минути по-рано — каза той. — Може би щяхме да успеем да я спасим. Трудно е да се каже.

— Сигурна съм, че сте направили всичко възможно — каза Балард. — Щеше да ви е благодарна, ако имаше как.

Парамедикът я погледна.

— Сега вие ще направите всичко възможно, нали?

— Определено — потвърди Балард, макар да си даваше сметка, че случаят няма да е неин, след като го поемат от „Грабежи и убийства“.

Малко след като парамедикът излезе от операционната, дойдоха двама санитарии от болницата, за да изнесат тялото, така че да могат отново да стерилизират залата и да я върнат в графика — спешното имаше доста работа тази нощ. Покриха мъртвата с пластмасово покривало и избутаха носилката през изхода. Лявата ръка на жертвата

беше открита и Балард видя татуирания еднорог на китката. Тръгна след санитарите с носилката, стиснала плика с престилката на жертвата.

Тръгна по коридора, като гледаше през стъклените прегради в другите операционни. Видя, че Рамон Гутиерес е качен горе и в момента го оперират, за да облекчат налягането в черепа от мозъчния оток. Остана няколко минути пред стъклената преграда, докато телефонът ѝ не избръмча. Балард прочете съобщението. Беше от лейтенант Мънро, който питаше за статуса на петата жертва. Тя написа отговора, докато крачеше към асансьора.

ЛИ. Тръгвам към мястото.

Летален изход. Жертвата беше мъртва.

Докато се спускаше с бавния асансьор, Балард си сложи латексова ръкавица и отвори найлоновия плик, който ѝ бе дал парамедикът. След това провери джобовете на престилката на сервитьорката. В единия откри сгънати банкноти, цигари, запалка, а в другия — малък бележник. Балард беше ходила в „Ганцъорите“ и знаеше, че клубът носи името на заведение от „Дългото сбогуване“, големия роман, ситуиран в Лос Анджелис. Също така си спомняше, че има цяло меню от коктейли специалитети с имена от литературата и киното, като „Черната далия“, „Свободно падане“, „Блонди“. Бележникът вероятно бе задължителен за всяка сервитьорка там.

Когато се върна при колата, отвори багажника и сложи плика в една от картонените кутии, които с Дженкинс използваша, за да съхраняват улики. По време на всяка смяна събираха доказателства от множество случаи, така че бяха разделили мястото в багажника с картонени кутии. В една от тях преди това бе сложила вещите на Рамон Гутиерес. Сега сложи торбата с престилката в друга, запечата я с лепенка за доказателства и затвори багажника.

Когато стигна до „Ганцъорите“, местопрестъплението вече приличаше на цирк с три арени. Не като нормален цирк с три паралелни програми, а полицейски, с три концентрични кръга, според мащаба, сложността и интереса на медиите към съответния случай. Най-вътрешният кръг е същинското местопрестъпление и в него работят следователите и криминолозите. Там е червената зона. Около него се разполага втори кръг и там остават шефовете, униформените полицаи и постове, които се грижат медиите и тълпата да не създават

проблеми. Третият, най-външен кръг, е за репортерите и неизбежно събиращите се зяпачи.

Всички ленти посока изток на Сънест Булевард вече бяха затворени, за да има място за флотилията полицейски и новинарски коли. Трафикът в останалите ленти се движеше съвсем бавно, дълга върволица от стопове, защото всички натискаха спирачките, за да видят какво се е случило. Балард откри място за паркиране на пресечка оттам и се приближи до клуба пеша. Свали значката от колана си, размота кордата, закрепена за щипката отзад, и я окачи на шията си, за да се вижда добре. След като стигна, трябваше да потърси полицая, който водеше дневника на местопрестъплението, за да се запише. Първите два кръга бяха оградени с жълта полицейска лента. Балард вдигна първата, мина под нея и намери полицая с голям клипборд в ръка, застанал до лентата към втория кръг.

Казваше се Дънуди и Балард го познаваше.

— Уди, запиши ме.

— Детектив Балард. — Той й кимна и започна да пише в листа. — Мислех, че случаят е на „Грабежи и убийства“.

— Техен е, но бях в болницата с петата жертва. Кой води разследването тук?

— Лейтенант Оливас — обаче всички шефове от Холивуд и Западното управление, до началника на полицията, си пъхат носа.

Балард едва не изпъшка. Робърт Оливас беше шеф на един от специализираните екипи за разследване на убийства към „Грабежи и убийства“. Балард имаше лоши спомени с него от времето, когато беше придадена към екипа му преди четири години, а той беше повишен да оглави отдела, след като бе служил в „Тежки наркопрестъпления“. Заради тези лоши спомени се бе оказала в нощната смяна на Холивудското подразделение.

— Виждаш ли си Дженкинс наоколо?

В ума й вече се въртяха планове да не докладва за петата жертва пряко на Оливас.

— Ами... да, видях го — отговори Дънуди. — Къде беше...? Да. Ще докарат автобус за свидетелите, за да ги откарат в управлението. Мисля, че Дженкинс наблюдаваше какво става там. Да не би още някой да опита да се чупи, и така нататък. Когато онзи е започнал да

стреля, всички са се разбягали като плъхове от потъващ кораб и никой не знае кои са и къде са. Така поне чух.

Балард се приближи към Дънуди, за да може да му говори дискретно. Погледът ѝ се плъзна по морето полицейски автомобили, до един със запалени сигнални светлини на покрива.

— Какво друго, Дънуди? Какво е станало вътре? Като в Орландо миналата година ли е било?

— Не, не. Не е тероризъм — отговори Дънуди. — Доколкото разбрах, четирима седели в едно сепаре и нещо се объркало. Единият извадил оръжие и застрелял останалите. Тръгнал да излиза и по пътя свалил един бияч от охраната и една келнерка.

Балард кимна. Това ѝ даваше някаква представа за случилото се.

— Добре. Къде държи свидетелите Дженкинс?

— В съседната градинка. Дето преди беше „Котка и цигулка“.

— Ясно. Благодаря.

„Танцьорите“ бяха до стара сграда в испански стил с вътрешен двор и градина. Там по-рано се намираще външната част на „Котка и цигулка“, английски пъб и любимо място на полицаите от управлението в Холивуд, което беше наблизко. Преди две години заведението беше затворило — бе паднало жертва на повишаващите се наеми — и сега мястото пустееше. В момента го използваша като кошара за свидетели.

Пред портата от ковано желязо, обрамчена от сводеста арка, охраняваше друг полицаи. Той кимна на Балард и тя се мушна през желязната врата. Завари Дженкинс да записва нещо в бележник, седнал пред стара каменна маса.

— Дженкс — каза Балард.

— Здравсти пак — отвърна Дженкинс. — Чух, че онова момиче не е оцеляло.

— Стигна до операционната. Там пулсът изчезна и повече не успяха да го възстановят. А аз не успях да говоря с нея. Тук има ли нещо?

— Нищо особено. Умните хора са залегнали на пода, когато онзи е започнал да стреля. Още по-умните са се чупили и вече ги няма. Доколкото мога да преценя, ще можем да си тръгнем веднага щом докарат автобус за тези симпатяги тук. Шоуто е на „Грабежи и убийства“.

— Трябва да докладвам на някого за моята жертва.

— Трябва да е Олиवास или някой от хората му, а не съм сигурен, че искаш да направиш точно това.

— Имам ли избор? Ти трябва да стоиш тук.

— Не съм го планирал да стане така.

— Някой от свидетелите каза ли, че е видял как е застреляна келнерката?

Дженкинс огледа масите, около които седяха и чакаха двайсетина души. Разнородна тълпа от холивудски хипстъри и клубни птици. Море от татуировки и пиърсинги.

— Не, обаче дочух, че обслужвала масата, на която започнало да се стреля — отвърна Дженкинс. — Сепаре с четирима души. Единият вади пистолет и застрелва другите трима както си седят. Хората побягват, включително стрелецът. Застрелял е твоята келнерка, докато е бягал към вратата. Свалил е и един от биячите.

— И никой не знае защо е станало това?

— Никой, поне тези тук.

Махна с ръка към свидетелите. Един от тях, седнал на друга каменна маса, изглежда, схвана жеста като покана, понеже стана и се приближи до тях. Портфейлът му, мушнат в задния джоб, беше закачен с верижка за колана на черните му джинси и тя подрънкваше при всяка крачка.

— Виж, човече, докога ще ни държат тук? — попита той Дженкинс. — Не съм видял нищо, не знам нищо.

— Казах ви. Никой не може да си тръгне, преди детективите да ви освободят официално. Седни си на мястото, ако обичаш.

Дженкинс го каза с авторитетен, леко заплашителен тон, който напълно ликвидира смисъла на учтивия израз „ако обичаш“. Свидетелят се вторачи за миг в Дженкинс, после се върна на мястото си.

— Не знаят ли, че ще ги превозват с автобус? — попита Балард тихо.

— Още не — отвърна Дженкинс.

Преди Балард да успее да отвори уста, телефонът ѝ завибрира и тя го извади, за да погледне екрана. Беше неизвестен номер, но тя прие разговора, защото беше сигурна, че е някой колега.

— Балард.

— Детектив? Лейтенант Оливас. Казаха ми, че си била с петата жертва в Презвитерианската болница. Решението не е мое, но разбрах, че вече си била там.

Балард замълча за миг, преди да отговори. В гърдите ѝ се надигаше усещане за ужас.

— Точно така — каза накрая. — Не оцеля. Сега ще я поемат патолозите.

— Успя ли да вземеш някакви показания от нея?

— Не. Умря почти веднага след пристигането. Опитаха да я спасят, но не се получи.

— Ясно.

Каза го с тон, който сякаш обвиняваше нея — като че ли заради някаква нейна небрежност не е успяла да разпита жертвата, преди тя да умре. Балард не реагира.

— Напиши докладите и ми ги донеси сутринта — каза Оливас. — Това е всичко.

— Хм... На местопрестъплението съм — каза Балард, преди Оливас да прекъсне връзката. — В съседство, при свидетелите. С партньора ми.

— И?

— Жертвата нямаше документ за самоличност. Била е келнерка. Вероятно някъде в заведението има шкафче, в което е държала портфейла и телефона си. Искам да...

— Синтия Хадел. Шефът на бара ми даде името.

— Искаш ли да потвърдя и да прибера вещите ѝ, или предпочиташ да го направят твоите хора?

Оливас се замисли, преди да отговори. Сякаш претегляше нещо, което няма връзка със случая.

— Имам ключ, който, мисля, е от шкафче — добави Балард. — Парамедиците ми го дадоха.

Това беше сериозно изкривяване на истината, но Балард не искаше лейтенантът да знае как се е сдобила с ключа.

— Добре, погрижи се — каза той след кратка пауза накрая. — Хората ми са достатъчно заети. Обаче не се увличай прекалено, Балард. Тя е периферна жертва. Съпътстваща щета — оказала се е където не трябва, когато не трябва. Можеш също да уведомиш близките, за да спестиш време на моите хора. Само не ми пречи.

— Разбрах.

— И все пак искам доклада ти на бюрото си утре сутринта.

И Оливас прекъсна преди Балард да успее да отговори. Тя задържа телефона до ухото си за момент, замислена над думите му, че Синди Хадел е съпътстваща щета, оказала се където не трябва, когато не трябва. Даваше си сметка какво е това.

Прибра телефона.

— Е? — попита Дженкинс.

— Трябва да отида в заведението, за да проверя шкафчето и да намеря документите й — каза тя. — Оливас също така иска да уведоим близките.

— По дяволите.

— Не се тревожи, аз ще го свърша.

— Не, не... не става така. Когато предлагаш своите услуги доброволно, предлагаш и моите.

— Не съм искала да уведомявам роднините. Чу разговора.

— Поиска да участваш. Разбира се, че ще ти даде гадната работа.

Балард не искаше да влиза в спор. Обърна се, огледа насядалите около каменните маси хора и видя две момичета с отрязани като шорти джинси и бодита — бяло и черно. Отиде при тях и им показа значката си. Бялото боди заговори още преди Балард да отвори уста.

— Не сме видели нищо!

— Чух — каза Балард. — Искам да ви попитам за Синди Хадел. Познавахте ли я?

Бялото боди сви рамене.

— Ами, да, от работата — каза Черното боди. — Готина мацка. Как е тя?

Балард поклати тъжно глава и двете келнерки едновременно вдигнаха длани към лицата си, като че ли получаваха импулси от един и същи мозък.

— Боже... — изпъшка Бялото боди.

— Какво можете да ми кажете за нея? — попита Балард. — Омъжена ли е? Приятел? Съквартирант? Такива неща?

Не знаеха нищо.

— В клуба има ли стая с шкафчета за персонала? Където евентуално е държала портфейла си и телефона може би? — продължи Балард.

— В кухнята има шкафчета — отговори Бялото боди. — Там си слагаме нещата.

— Добре — каза Балард. — Благодаря. Трите разговаряхте ли тази вечер, преди да се случи това?

— Просто наши си неща — отвърна Черното боди. — Кой дава бакшиш, кой не, кой е стиснат... Такива работи.

— За някой конкретен човек ли говорихте? — попита Балард.

— Не, не... — Черното боди поклати глава.

— Тя се хвалеше, че някой ѝ бил дал петдесетачка — каза Бялото боди. — Всъщност мисля, че беше някой от сепарето, в което започна стрелбата.

— Защо мислиш така? — попита Балард.

— Защото масата беше нейна, а онези приличаха на играчи.

— Искаш да кажеш фукльовци? Типове с пари?

— Да, играчи.

— Добре. Нещо друго?

Двете сервитьорки се спогледаха, после се обърнаха към Балард и поклатиха глави.

Балард ги остави и се върна при партньора си.

— Отивам в заведението.

— Не се губи — предупреди той. — Веднага щом приключи с ролята на бавачка, искам да отида да уведомя близките и да започна да пиша. Приключваме.

Тоест останалото време от смяната щяха да се занимават с бумащина.

— Разбрах — каза тя.

Остави го на каменната пейка. Докато крачеше към входа на „Танцьорите“, се зачуди дали ще успее да се добере до кухнята, без да привлече вниманието на лейтенант Оливас.

4

В „Танцьорите“ беше пълно с детективи, криминолози, фотографи и оператори на видеокамери. Една жена от архитектурния отдел на полицията разполагаше панорамна камера, която щеше да заснеме 360-градусово изображение на помещението с висока резолюция, след като всички доказателства бяха обозначени и събрани и всички напуснаха за малко. От това изображение щеше да бъде изграден модел на местопрестъплението, който да се използва в съда при евентуален процес. Тази операция струваше скъпо и Балард за първи път виждаше да се прилага на терен, ако не се броеше един случай, когато полицаи се бе оказал замесен в стрелба. По всичко личеше, поне засега, че за това разследване не се пестят средства.

Балард преброи в клуба деветима детективи от специалната секция на отдел „Убийства“ — познаваше всички, а някои от тях дори харесваше. На всеки беше поверена определена част от местопрестъплението, а всички се движеха из клуба под зоркия поглед на лейтенант Оливас. Навсякъде по пода бяха сложени жълти обозначителни табели с номера, които сочеха местоположението на доказателствата — гилзи, счупени чаши за мартини и други отломки.

Жертвите, с изключение на Синтия Хадел, бяха оставени на място, за да бъдат фотографирани, записани с видео и прегледани от съдебния патолог, преди да бъдат транспортирани за аутопсия. Патоложката, Джайлалита Панерселвам, също беше дошла. Присъствието ѝ на терен само по себе си беше рядкост и още веднъж показваше, че на разследването на това масово убийство се гледа извънредно сериозно. Доктор Джей, както я наричаха, стоеше зад фотографа си и му казваше какви точно снимки иска.

Залата на клуба беше голяма, с черни стени и на две нива. Барът минаваше по протежение на задната стена на долното ниво, на което имаше и малка площадка за танцуване, заобиколена от палми и

сепарета, разделени с черни тапицирани с кожа прегради. Палмите, окичени с бели лампи, се издигаха два етажа нагоре към стъклен таван. Вляво и вдясно от бара имаше две крила, издигнати на шест стъпала над пода, в които имаше още сепарета и които се обслужваха от по-малки барове.

В едно от сепаретата на долното ниво бяха трите трупа. Два все още бяха на столовете. Този вляво беше чернокож с отметната назад глава. Белият мъж до него беше леко наклонен на една страна, сякаш заспал в пиянството си. Третият се беше килнал хоризонтално върху стола, така че главата и раменете му стърчаха извън преградата на сепарето. Беше бял и от увисналата му побеляла конска опашка в локва на пода капеше кръв.

Четвъртият труп беше паднал на почти шест метра оттам, в прохода между четири разположени като детелина сепарета. Беше много едър чернокож, паднал по очи на пода, с ръце отстрани на тялото и обърнати нагоре длани. На колана му от дясната страна имаше празен кобур за шокков пистолет. Балард видя малкото устройство от пластмаса паднало под маса наблизко.

На три метра от четвъртия труп имаше кърваво петно с поставени около него маркери за доказателства и материалите, захвърлени от парамедиците, опитали се да спасят живота на Синтия Хадел.

Сред нещата на пода имаше и кръгъл поднос за коктейли от неръждаема стомана.

Балард се качи по стълбите на второто ниво и се обърна, за да огледа местопрестъплението по-добре. Лейтенант Адамс беше казал, че стрелбата е започнала в сепаре. С тази отправна точка не беше трудно да се види какво се е случило в най-общи линии. Трима мъже бяха застреляни там, където са седели. Стрелецът беше успял да стреля достатъчно бързо и достатъчно точно, за да свали и тримата. След това бе тръгнал през прохода между сепаретата. Тук на пътя му се изпречва охранителят на заведението, който е извадил шокския си пистолет и отива към проблема, за да го разреши. Застрелян е, най-вероятно е умрял веднага, и е паднал по очи на пода.

Зад него е била сервитьорката, Синтия Хадел.

Балард си я представи как стои замръзнала, неспособна да помръдне, когато убиецът се приближава към нея. Може да е вдигнала

подноса за коктейли, за да се предпази, като щит. Убиецът е бил в движение, но е успял да я улучи в гърдите. Балард се запита дали я е прострелял просто защото се е оказала на пътя му, или защото би могла да го разпознае по-късно. И в двата случая това си беше хладнокръвно убийство и казваше нещо за този, който го е извършил. Балард си спомни какво бе казала на Дженкинс за нападателя на Рамона или Рамон. Голямо зло. Нямаше съмнение, че същата зловеща патология циркулираше в кръвта и на стрелеца тук.

В полезрението ѝ се появи детектив Кен Частин. На едната си ръка бе опрял кожена папка с бележник, в другата държеше химикалка и обикаляше наоколо, както винаги на местопрестъпление. Наведе се, за да огледа мъртвия, който стърчеше наполовина от сепарето, и започна да записва нещо, без да забележи, че Балард го гледа от парапета на второто ниво. Струваше ѝ се изтощен и тя се надяваше това да е заради чувството за вина. Почти пет години бяха партньори в специалната секция на отдел „Убийства“, докато Частин не реши да не я подкрепи в оплакването, което беше подала срещу Оливас. Без потвърждение на думите ѝ за поведението на лейтенанта — а Частин бе станал пряк свидетел — тя не можеше да защити твърденията си. От „Вътрешни разследвания“ стигнаха до извода, че оплакването ѝ е необосновано. Оливас запази работата си, а Балард беше преместена в управлението в Холивуд. Капитанът там, състудент на Оливас от академията, я назначи в нощната смяна с Дженкинс. Късното шоу. Точка.

Балард отмести поглед от бившия си партньор и проучи тавана и горните ъгли на помещението. Чудеше се дали има камери и дали случилото се е записано. Откриването на видеозаписи от залата и от улиците наоколо би трябвало да е приоритет в разследването. Не забеляза обаче видими камери. Беше наясно, че много от холивудските клубове не използват камери, защото клиентите им, особено знаменитостите, нямат никакво желание нощното им поведение да бъде записано. Ако подобно видео се появеше по клюкарски канал или в интернет, това би означавало сигурен фалит за скъпите клубове. Те имаха нужда от знаменитости, защото знаменитостите привличат плащащи клиенти — хората, които чакат при кадифените въжета пред

входа. Ако знаменитостите изчезнат, постепенно ще изчезнат и клиентите.

Балард реши, че много бие на очи на второто ниво, и се върна долу, за да потърси масата с инструментите на криминалистите. За да не пречи, тя беше сложена в другия край на залата, при другите стълби. Тя отиде там, взе два плика за доказателства от специалния контейнер и тръгна към главния бар. Двойната врата вдясно вероятно водеше към кухнята.

Кухнята беше малка и в нея нямаше хора. Някои от газовите котлони на печката още горяха. „Танцърите“ не се славеше с кулинарни великолепия. Предлагаше типична храна за бар, приготвяна на скара и във фритюрник. Балард отиде до излъсканите плотове от неръждаема стомана и изгаси котлоните. После се върна и едва не стъпи в локва разлята мазнина с найлоновите калцуни, които бе нахлузила върху обувките си, преди да влезе в клуба.

В задния край на кухнята откри ниша с малки шкафчета, подпрени до стената, и сгъваема маса с два стола отпред. На масата, точно под табелата, че пушенето е забранено, имаше преливащ от фасове пепелник. Балард имаше късмет. На шкафчетата бяха залепени етикети с имената на ползващите ги. Нямаше „Синтия Хадел“, но имаше „Синдърс“ и шкафчето беше на Синтия, защото ключът, който бе взела от трупа, отвори катинара.

Вътре имаше малка чантичка „Кейт Спейд“, тънко яке, пакет цигари и голям пощенски плик. Балард си сложи ръкавици, преди да пипне каквото и да било. Даваше си сметка, че съдържанието по-скоро ще бъде регистрирано като собственост, а не като доказателство, но не беше зле да провери, защото би могла да попадне на нещо, което да се отрази на посоката на разследването.

В чантата имаше портфейл, а в него — шофьорска книжка. Книжката потвърди името, Синтия Хадел, и възрастта на момичето — двайсет и три. Записаният адрес беше апартамент или комплекс на „Ла Бреа“. На двайсет минути пеша от клуба. В портфейла имаше 383 долара в брой, което се стори доста на Балард, плюс дебитна карта от „Уелс Фарго“ и кредитна карта Виза. Имаше и халка с два ключа, които не приличаха на ключове за кола. Най-вероятно бяха от апартамента ѝ.

В чантата имаше и телефон. Беше включен, но съдържанието беше защитено с пръстов отпечатък. За да достигне до него, трябваше да разполага с палеца на Хадел.

Балард отвори големия пощенски плик и откри вътре няколко снимки средна големина, портрети на Хадел, подканящо усмихната. Името в долния край беше „Синдърс Хаден“. Балард обърна най-горната снимка и видя кратка биография и списък с участия във филмови и телевизионни продукции. Ролите бяха малки, повечето дори нямаха имена. Най-често като че ли беше играла „Момиче край бара“. Ролята беше от епизод от телевизионното шоу „Бош“, което беше по реалните преживявания на вече пенсиониран детектив от полицията на Лос Анджелис, който беше работил в „Грабежи и убийства“ в управлението в Холивуд. Продукцията понякога снимаше в стаите на отдела и в замяна бе поела разноските по последното коледно парти на колегите в хотел „У“.

Биографичната част гласеше, че Хадел/Хаден е родена и израснала в Модесто, малко на север в Централната долина. Изреждаха се изпълнения в местния театър, преподаватели по актьорство, различни умения, заради които би могла да се окаже атрактивна за някоя продукция. Сред тях бяха каране на летни кънки, йога, гимнастика, езда, сърф, много добър френски, обслужване на бар и сервитьорство. Пишеше също, че роли с частична голота са приемливи.

Балард обърна предната част на снимката и се вгледа в лицето. Беше ясно, че работата в този клуб не е била основната амбиция на Хадел. Вероятно държеше портретните снимки в шкафчето, защото някой клиент би могъл да се поинтересува дали е „в бизнеса“ и да ѝ предложи помощ. Това беше една от най-старите илюзии в Холивуд, но винаги изглеждаше примамлива за младите момичета с големи мечти.

— Модесто — промърмори Балард.

Последното нещо, което извади от шкафчето, беше пакет „Марлборо Лайтс“ — и веднага си даде сметка, че е твърде тежък, за да има в него само цигари. Отвори капачето и видя, че цигарите са избутани на една страна, а в другата половина е мушнато стъклоно шишенце. Извади го и го огледа. Беше наполовина пълно с жълто-бели таблетки с щамповани на тях малки сърчица. Балард предположи, че е Моли — синтетична дрога, която през последните години изместваше

екстазито като предпочитана от посетителите на клубовете дрога. Може би Хадел бе допълвала доходите си, като беше доставяла Моли в клуба, със или без позволение и знанието на шефовете. Балард щеше да включи това в доклада си и след това Оливас и екипът му трябваше да решат дали дрогата има нещо общо с убийствата. Беше напълно възможно страничният факт да се окаже централен.

Тя прибра всичко освен халката с двата ключа в плик за доказателства, заключи шкафчето, пушна ключа от катинара в плика при другите вещи, затвори го и се подписа. След това излезе от кухнята и се върна в залата на клуба.

Частин още клечеше пред трупа, който висеше наполовина извън сепарето. Сега при него обаче беше доктор Джей, която надничаше над лявото му рамо, за да вижда по-добре мъртвия, а Оливас надничаше над дясното му рамо. Балард беше сигурна, че Частин е открил или забелязал нещо, на което си струва да се обърне внимание. Макар и да я бе предал, тя си даваше сметка, че е добър детектив. През годините, докато тя работеше в „Грабежи и убийства“, бяха решили няколко случая заедно. Баща му беше детектив от полицията на Лос Анджелис, загинал при изпълнение на дълга си, и около значката на Частин винаги имаше черна траурна лента. Определено работеше резултатно и, съвсем заслужено, лейтенантът винаги се обръщаше тъкмо към него при нужда от съдействие. Единственият проблем беше, че извън разследванията моралният му компас невинаги показваше добра посока. Вземаше решенията си по политическа и бюрократична целесъобразност, а не според това дали са добри или лоши. Балард го бе установила по трудния начин.

Доктор Джей потупа Частин по рамото, за да се отмести и да й даде възможност да се приближи повече до трупа. Когато си смениха местата, Балард успя да зърне жертвата. Имаше една чиста огнестрелна рана между веждите. Беше умрял моментално и се бе килнал наляво. Ризата му беше разкопчана, виждаше се гръден кош, без косми. Балард не можеше да види дали има и втора рана, но патоложката вече оглеждаше тялото внимателно, след като с ръкавицата си разтвори ризата още повече.

— Рене.

Частин бе забелязал Балард, застанала непосредствено до мястото, което оглеждаха.

— Кен.

— Какво правиш тук?

Тонът му беше изненадан, нямаше укор.

— Петата жертва ме свари в болницата — отговори Балард. — Бях там за друго.

Частин си погледна бележника.

— Синтия Хадел, келнерката. Мъртва при пристигането.

Балард вдигна плика с вещите на Хадел.

— Да. Опразних шкафчето й. Знам, че го смятате за периферно, обаче...

— Да, благодаря, детектив.

Каза го Оливас, който се бе обърнал към тях. Гласът му накара Частин да млъкне.

Оливас пристъпи към Балард. Тя го гледаше от упор. Сега се изправяше лице в лице срещу Оливас за първи път, откакто бе пуснала оплакването срещу него, преди цели две години. Докато гледаше ъгловатото му лице, изпитваше смесица от ужас и гняв.

Частин вероятно си даваше сметка какво може да се очаква, защото се отдръпна от тях и продължи да се занимава с работата си.

— Лейтенант? — каза Балард.

— Как ти се отразява Късното шоу? — попита Оливас.

— Добре.

— А как е Джуркинс?

— Дженкинс е добре.

— Нали знаеш защо го наричат така? Джуркинс?

— Аз...

Не успя да довърши. Оливас наведе глава и приближи лицето си на сантиметри от нейното. Балард имаше чувството, че ще я настъпи. Заговори й с нисък глас, така че да чува само тя:

— Късното шоу — каза. — Там изпращат помярите.

И се отдръпна.

— Получи задачата си, нали детектив? — попита той. Гласът му отново беше нормален.

— Да — отвърна Балард. — Ще съобщя на близките.

— Тогава тръгвай. Веднага. Не искам да замърсяваш местопрестъплението.

През рамо Балард видя, че доктор Джей наблюдава случващото се, но когато я погледна, тя извърна лице. Погледна и към Частин с надежда да зърне някаква реакция, издаваща съчувствие, но той се бе вгълбил в работата си — беше клекнал на пода и с ръкавиците си вдигна нещо подобно на малък черен пластмасов бутон и го пусна в плик за доказателства.

Балард се обърна и тръгна към изхода. Лицето ѝ пламтеше от унижението.

5

Дженкинс все още беше в съседната сграда при свидетелите. Балард го видя застанал пред тях с вдигнати пред гърдите ръце с разперени длани, сякаш опитваше да ги омиротвори. Един от тях говореше с писклив от гняв глас:

— Виж, сутринта трябва да работя! Не мога да вися тук цяла нощ, особено след като не съм видял абсолютно нищо!

— Разбирам това, сър — отвърна Дженкинс с малко по-висок от обикновеното тон. — Ще вземем показанията ви веднага щом е възможно. Имаме пет жертви, помислете за това.

Ядосаният мъж махна с ръка и се върна на мястото си. Някой друг изруга и извика:

— Не можете просто да ни държите тук!

Дженкинс не отговори, но истината беше, че технически имаха право да задържат всички клиенти на клуба, докато детективите не преценят кой е потенциален свидетел и кой би могъл да е заподозрян. Изглеждаше неубедително, защото здравият разум диктуваше, че никой от тези хора не може да е заподозрян, но все едно, беше вярно.

— Добре ли си? — попита го Балард.

Дженкинс се обърна рязко, като че ли очакваше някой да се нахвърли върху него, но видя, че е партньорката му.

— Почти. Не ги обвинявам. Чака ги дълга нощ. Ще пратят затворнически автобус да ги вземе. Само почакай, докато видят решетките на прозорците. Тогава наистина ще откачат.

— Радвам се, че няма да съм тук, за да видя.

— Къде отиваш?

Балард вдигна плика за доказателства, в който бяха вещите на Синтия Хадел.

— Трябва да се върна до болницата. Открили са още нейни неща. Ще се върна след двайсетина минути, ще уведоим близките и ще остане само да напишем докладите.

— Близките ще са песен в сравнение с разправиите с тези животни тук. Половината са друсани. И ще стане по-зле, след като ги откарат в управлението.

— И няма да са наш проблем. Ще се върна скоро.

Балард не каза на партньора си истинската причина да се върне в болницата, защото беше наясно, че той няма да одобри плана ѝ. Обърна се и тръгна към колата, но Дженкинс я спря.

— Хей, партньоре!

— Какво?

— Можеш вече да махнеш ръкавиците.

Беше забелязал, че още са на ръцете ѝ. Балард вдигна едната си ръка, сякаш ги забелязваше чак сега, и каза:

— Да, разбира се. Като видя кофа за боклук.

При колата, без да сваля ръкавиците, сложи вещите на Синтия Хадел в кутията, в която вече беше престилката. Най-напред обаче измъкна мобилния ѝ телефон и го пусна в джоба си.

Стигна до болницата за десетина минути. Разчиташе на факта, че стрелбата и многото жертви от „Танцьорите“ са забавили работата на съдебните патолози и трупът на Хадел все още не е вдигнат от болницата. Увери се, че е така, когато стигна до спешното и я заведоха в стая, в която имаше два покрити трупа в очакване да бъдат транспортирани до патологията. Попита сестрата дали докторът, опитал се да съживи Хадел, е свободен.

Все още беше с ръкавиците. Дръпна покривалото от едната носилка и видя лице на млад мъж, който беше направо изтлял — едва ли тежеше повече от 50 килограма. Бързо покри лицето му и отиде до другата носилка. Увери се, че е Хадел, и отиде до дясната ръка на трупа. Извади телефона и притисна палеца на мъртвата към полето на екрана.

Телефонът не се отключи. Тя опита показалеца, но и той не свърши работа. Мина от другата страна на носилката и опита с палеца на лявата ръка. Сега апаратът се отключи и Балард получи достъп до съдържанието му. Наложил се да свали едната ръкавица, за да работи с екрана. Не се притесняваше, че ще остави отпечатъци, защото телефонът беше собственост, а не доказателство, и едва ли някой щеше да го анализира.

Тя самата имаше айфон и знаеше, че скоро екранът ще се заключи отново, ако остави апарата да бездейства. Отиде в менюто на джипиеса и прегледа предишните дестинации. Видя адрес в Пасадина и зададе маршрут до там. Така телефонът щеше да остане активен и тя можеше спокойно да търси каквото иска по-късно, след като излезе от болницата. Провери нивото на батерията и видя, че е 60 процента, което беше достатъчно, за да свърши каквото искаше. Намали звука, така че джипиесът да не я коригира с глас, след като не спазва инструкциите за зададения маршрут.

Тъкмо дръпна платницето над лицето и един от докторите от спешното надникна в стаята.

— Чух, че си питала за мен — каза той. — Какво правиш тук?

Балард си спомни гласа от асансьора, когато се качваха към операционната.

— Трябваше да взема отпечатък — отговори Балард и вдигна телефона, за да обясни. — Искях обаче да те попитам за друг пациент. Видях, че поемаш Гутиерес — жертвата на нападение с черепна фрактура. Как е?

Внимаваше да не спомене пол. На лекаря му беше все едно. Приемаше за меродавна анатомията.

— Оперирахме го и все още е в реанимация. Предизвикахме кома и сега остава да чакаме. Колкото по-бързо спадне отокът, толкова по-големи шансове ще има.

Балард кимна.

— Добре, благодаря. Ще проверя пак утре. Успяхте ли да направите натривки за установяване на изнасилване?

— Детектив, приоритетът ни е да опазим пациента жив — отвърна докторът. — Всичко друго може да стане по-късно.

— Не е точно така, но разбирам.

Докторът понечи да си тръгне, но Балард посочи втората носилка и попита:

— Каква е историята тук? Рак?

— Всичко — отговори докторът. — Рак, спин, пълен блокаж на органите.

— Защо го изпращате на патолозите?

— Самоубийство. Дръпнал е тръбите, откачил е приборите. Предполагам, искат да са сигурни.

— Ясно.

— Трябва да тръгвам.

Докторът изчезна от вратата, а Балард се вгледа в другата носилка и се замисли за мъжа, използвал последните си сили, за да изтръгне маркучите. Струваше й се, че в това има нещо героично.

Върна се в колата, взе телефона на Синтия Хадел и отвори списъка с любими контакти. Първият беше обозначен като „Нашите“ и Балард провери номера. Кодът беше 209 и тя предположи, че е в Модесто, където е израснала Хадел. Имаше и четирима други, записани само с малките им имена: Джил, Кара, Леон и Джон, които бяха с номера от Лос Анджелис. Балард реши, че това е достатъчно, за да се добере до родителите на Хадел, ако номерът, означен като „Нашите“ не свърши работа.

След това извади на екрана приложението за съобщения и го провери. Имаше две скорошни съобщения. Едното беше до Кара.

Синди: Познай кой току-що удари 50 за няколко мартинита?

Кара: Давай, момиче!

Хадел отговаря със знак за усмихнато лице. Съобщението преди това започваше с въпрос от човек, който не беше сред любимците й.

ДП: Имаш ли си?

Синди: Добре съм. Може би утре.

ДП: Обади се.

Нямаше предишни съобщения, което показваше, че или е нов познат, или по-старите разговори са били изтрити. Откри още няколко разговора, но никой от тях не беше активен след като Хадел бе отишла на работа. Балард реши, че Кара вероятно е най-добрата й приятелка, а ДП я е снабдявал с дрога. Отиде на имейлите и видя, че получените писма са или най-общи уведомления, или спам. Явно Хадел не си падаше по мейлите. Ситуацията в Туитър беше както очакваше. Следваха няколко знаменитости от шоубизнеса, най-вече музиканти, туитовете на заведението, в което работеше, „Танцьорите“, на полицията на Лос Анджелис, с предупрежденията за престъпността и бившия президентски кандидат Бърни Сандърс.

Накрая отвори фотоархива. Пишеше, че в него има 662 снимки. Балард прегледа последните — Хадел с приятели, във фитнеса, на

плажа, с членове на екипа и актьори на снимачни площадки в продукции, в които бе намирала работа като актриса.

Собственият ѝ телефон зазвъня и на екрана се появи снимката на Дженкинс. Тя започна с въпрос:

— Дойде ли автобусът?

— Току-що замина. Да се махаме оттук.

— Идвам.

Включи отново маршрута до Пасадина, та апаратът да остане активен, докато стигне до „Танцъорите“. След като взе Дженкинс, отидоха до адреса на „Ла Бреа“, посочен на шофьорската книжка на Хадел. Първата стъпка от процеса на уведомяване беше да отидат в дома на жертвата, за да видят дали няма съпруг или друг роднина, който живее на същото място.

Оказа се наскоро построен комплекс от апартаменти на половин пресечка северно от „Мелроуз“, в район с магазини и ресторанти, популярни сред по-младите хора. От двете страни на входа към сградата имаше заведения — за супа рамен и пицария, която предлага на клиента сам да гарнира пицата си.

Хадел трябваше да е в апартамент 4В. Балард отвори входната врата с единия от ключовете, които бе намерила в шкафчето, и влезе на площадка с асансьор. Качиха се на четвъртия етаж и откриха 4В в края на коридора, водещ към задната част на сградата.

Балард почука два пъти, но никой не отговори. Това не означаваше, че вътре няма никого. Не беше изключено някой все още да спи. Тя отключи с втория ключ. По закон за това е нужна заповед за обиск, но детективите бяха наясно, че ако по-късно се появят проблеми, биха могли да се позоват на извънредните обстоятелства. Имаше петима убити, никакви заподозрени и никакъв мотив. Трябваше да проверят дали евентуалните съквартиранти на жертвата са в безопасност независимо дали самата тя е загинала случайно при дадените обстоятелства или не.

— Полиция Лос Анджелис! Има ли някой? — извика Балард.

— Полиция! — извика и Дженкинс. — Влизаме!

Докато пристъпваха напред, Балард сложи ръка на пистолета си, но не го извади. В дневната, в която се влизаше от малкото входно

антре, светеше само една лампа. Тя огледа кухненския бокс вдясно и отиде до друг коридор, който водеше към задната част на апартамента. Там имаше баня и спалня. Вратите и на двете бяха отворени, така че Балард бързо запали лампите и огледа.

— Чисто — каза, когато се увери, че в апартамента няма друг обитател.

Върна се в дневната, където чакаше Дженкинс.

— Като че ли е живяла сама — каза Балард.

— Да.

— Това не ни помага особено.

Балард огледа набързо личните неща в малкия апартамент: дреболии, снимките на лавиците, купчината сметки за плащане на масичката.

— Доста добро място за келнерка в бар — отбеляза Дженкинс. — Сградата е не по-стара от година.

— Продавала е дрога в клуба — отвърна Балард. — Открих запасите ѝ в шкафчето. Тук някъде може да има още.

— Това обяснява доста неща.

— Съжалявам, забравих да ти кажа.

Балард отиде в кухненския бокс и на хладилника видя снимки. Повечето бяха като онези от телефона на Синтия — излизания с приятели. Няколко бяха от пътуване до Хавай — Хадел се учи да кара сърф на учебна дъска и Хадел на кон, прекосява вулканичен кратер. Балард разпозна силуета на Халеакала в далечината и разбра, че е Мауи. Беше израснала на този остров и силуетът на вулкана се бе превърнал в част от ежедневието ѝ. Разпознаваше го, както хората от Лос Анджелис разпознават неравната линия на надписа „ХОЛИВУД“ на хълма.

Една от снимките беше частично скрита зад нови попълнения, но Балард видя жена на около петдесет, чийто овал на лицето беше същият като на Синтия. Внимателно измъкна снимката — Синтия Хадел между мъж и жена, на масата за Деня на благодарността, пред традиционната печена пуйка. Най-вероятно това бяха родителите на Хадел, защото тя някак приличаше и на двамата.

Дженкинс дойде в кухнята и погледна снимката в ръката на Балард.

— Сега ли искаш да стане? — попита той. — Да приключим и толкова?

— Да, така мисля — отговори тя.

— Как смяташ да го направим?

— Просто ще го направим.

Дженкинс имаше предвид избора, който имаха. Да научиш по телефона, че твой близък е убит, е доста трудно. Балард би могла да позвъни на полицията в Модесто и да поиска те да уведомят семейството. Това обаче би я отстранило от процеса и би загубила всяка възможност да получи пряка информация за жертвата и възможните заподозрени. Неведнъж, когато бе уведомявала близките на жертвата, бе успявала да открие и достоверни следи, по които да продължи разследването си. Да се случи нещо такова сега със Синтия Хадел изглеждаше малко вероятно, защото тя не беше основната цел на разстрела в клуба. Както бе казал Оливас, тя беше „странична щета“, случайно оказал се на мястото свидетел. Балард си даваше сметка, че въпросът на Дженкинс има смисъл, но също така си даваше сметка, че после ще изпитва угризения, ако не позвъни. Ще има чувството, че се е измъкнала от най-важната отговорност на един детектив, разследващ убийства.

Извади телефона на Хадел. Джипиесът продължаваше да държи аппарата активен. Извика списъка с контактите, откри домашния номер и го набра от собствения си телефон. Свърза се с гласова поща, чийто запис потвърди, че номерът е на родителите на Синтия. Балард остави съобщение, в което се представи и поиска да ѝ позвънят веднага щом е възможно, като изтъкна, че е спешно.

Не беше необичайно хората да не отговарят на съобщения, оставени посред нощ, но Балард все пак се надяваше да ѝ позвънят бързо. Докато чакаше, отиде до хладилника и продължи да разглежда снимките. Разсъждаваше за Синтия — израснала в Модесто, после заминала на юг, в големия град, където беше готова да приема роли с частична голота и да продава дрога на холивудските сноби, за да допълва доходите си.

След пет минути все още не връщаха обаждането. Дженкинс крачеше нервно и Балард разбираше, че иска да си върви.

— Да се обадим на полицията там? — предложи той.

— Не, ще отнеме цяла нощ — отвърна Балард.

Тогава зазвъня телефон, но не този на Балард. Звънеше апаратът на Синтия — обаждана се от домашния номер. Балард предположи, че родителите ѝ са чули съобщението, което е оставила, и са решили първо да се обадят на дъщеря си, за да проверят дали всичко е наред.

— Те са — каза тя на Дженкинс. После прие обаждането.

— Детектив Балард от полицията на Лос Анджелис. С кого разговарям?

— Не... аз... търся Синди. Какво става?

Беше женски глас, вече треперещ от тревога и страх.

— Госпожа Хадел?

— Да. Коя сте вие? Къде е Синди?

— Госпожо Хадел, съпругът ви с вас ли е?

— Само ми кажете, тя добре ли е!?

Балард погледна Дженкинс. Мразеше това.

— Госпожо Хадел — каза после, — съжалявам, че се налага да ви го кажа, но дъщеря ви беше убита при престрелка в клуба, в който работеше в Лос Анджелис.

Чу се силен писък, после още един, после апаратът падна на пода и изтрака.

— Госпожо Хадел?

Балард погледна Дженкинс и закри микрофона на телефона.

— Обади се в Модесто и виж дали могат да изпратят някого.

— Къде? — попита Дженкинс.

Балард се сепна. Не разполагаше с адреса на родителите на Синди. Чуваше стоновете и плача от другата страна на линията, но приглушено и тихо — апаратът все още беше на пода, някъде там, в Модесто.

Изведнъж чу груб мъжки глас.

— Кой се обажда!?

— Господин Хадел? Аз съм детектив Балард от полицията на Лос Анджелис. Съпругата ви добре ли е?

— Не, не е добре. Какво става? Защо телефонът на дъщеря ни е у вас? Какво се е случило?

— Дъщеря ви беше простреляна, господин Хадел. Съжалявам, че ви го казвам по телефона. Синтия беше простреляна и убита на работното си място. Обаждам се, за да...

— О, боже! Това някаква шега ли е? Хората не се шегуват с такива неща, ясно ли ви е?

— Не е шега, сър. Много съжалявам. Дъщеря ви е била улучена от куршум, когато клиент на клуба е започнал да стреля в заведението. Тя се бори за живота си. Откараха я в болница, но там не успяха да я спасят. Ужасно съжалявам за загубата ви.

Бащата не отговори. Балард чуваше плача на майката, който сега стана по-силен — явно бащата беше отишъл при нея с телефона в ръка. Сега бяха заедно. Балард погледна снимката в ръката си и си представи как двамата са се вкопчили един в друг, за да се справят с най-лошата новина, която може да чуе човек. Самата тя се питаше до каква степен би могла да притиска тези хора в момента, дали е уместно да ги кара да отговарят на въпроси, които могат да се окажат безпредметни за разследването.

Тогава бащата каза:

— Всичко това е заради онова копеле, приятеля ѝ. Той трябваше да умре! Той я изпрати да работи там.

Балард взе решението си.

— Господин Хадел, може ли да ви задам няколко въпроса? Може да се окаже важно за разследването.

6

Прибраха се в управлението и разпределиха писането на докладите. Дженкинс взе грабежа у Лантана, с който бе започнала смяната им, а Балард се зае да напише докладите за Рамона Рамон и Синтия Хадел. Подялбата не беше равна, но така Дженкинс щеше да успее да се прибере у дома преди жена му да се е събудила.

Продължаваха да го наричат „бумащина“, но отдавна всичко беше дигитализирано. Балард реши да приключи най-наред с Хадел, за да може да предаде доклада на Оливанс, преди да го е поискал. Освен това смяташе да се забави със случая около Рамон. Искеше да го запази за себе си, а колкото повече бавеше доклада, толкова по-големи ставаха шансовете да ѝ го оставят.

Двамата нямаха определени бюра в стаята на детективите, но си имаха любими работни места, които ползваха в помещението, което нощем обикновено оставаше празно. Изборът им се определяше от удобството на стола пред бюрото и остаряването на съответния компютър. Балард предпочиташе едно от бюрата на колегите от „Взломни и автомобилни кражби“, а Дженкинс седнаше в противоположния край на залата, където бяха настанени от „Престъпления срещу личността“. Един от колегите там си беше донесъл собствен стол със специална облегалка за отпускане на гърба и Дженкинс беше във възторг от него. Столът беше заключен за бюрото в отдела с дълга верига, така че не можеше да го премести другаде.

Балард пишеше бързо. Имаше степен по журналистика от Университета на Хавай и макар да не бе работила дълго като репортер, образованието и опитът ѝ бяха дали умения, които бяха много полезни в тази част от полицейската работа. Справяше се добре с крайните срокове и умееше да структурира докладите и резюметата си, преди да ги напише. Използваше кратки и ясни изречения, които придаваха сила на разказа за разследването. Уменията ѝ бяха от полза и когато даваше

показания в съда. Съдебните заседатели я харесваха, защото умееше да разказва добре.

Преди петнайсет години тъкмо съдебната зала бе променила живота ѝ. Първата ѝ работа след университета беше да се включи в армията криминални репортери на „Лос Анджелис Таймс“. Беше настанена в офис като кутийка в съдебната сграда „Ван Найс“, от който следеше криминалните дела, както и шестте отдела на полицията на Лос Анджелис, които се грижеха за северната част на града. Един конкретен случай тогава привлече вниманието ѝ — убийството на четиринайсетгодишна бегълка от къщи, която една нощ била отвлечена във Венис. След това била отведена в свърталище на наркомани във Ван Найс, където била изнасилвана многократно в продължение на няколко дни, след което била удушена и захвърлена в контейнер за строителни отпадъци на строителен обект.

Полицията успя да залови и да обвини двама души за това убийство. Балард отразяваше предварителните изслушвания по делото срещу обвинените. Водещият детектив даде показания и в хода на тези показания разказа за множеството изтезания и гаври, които изтърпяла жертвата, преди да умре. Детективът се просълзи на свидетелската банка. Не беше представление. Нямахме съдебни заседатели и в залата присъстваше само съдията, който трябваше да определи дали случаят трябва да влезе в съда. Детективът обаче се разплака и в този момент Балард реши, че вече не иска просто да пише за престъпленията и разследванията. На следващия ден кандидатства в полицейската академия. Искаше да стане детектив.

Започна да пише доклада в 4:28 сутринта. Макар че Синтия Хадел трябваше да бъде формално идентифицирана от патолозите, почти нямаше съмнения, че именно тя е жертвата. Балард записа името си в доклада и даде адрес на „Ла Бреа“. Най-напред посочи, че Хадел е жертва на убийство, извършено с огнестрелно оръжие, и включи основните моменти от престъплението. След това даде хронологията на случилото се, като описа какво бяха предприели с Дженкинс след обаждането на лейтенант Монро, докато бяха в болницата.

След като приключи с хронологията, я използва като схема за своето Изложение, което трябваше да съдържа по-подробно описание на случая и действията, които тя и Дженкинс бяха предприели през

нощта. После премина към описване и регистриране на вещите, които бе получила в болницата и открила в шкафчето в клуба.

Преди да започне, преброи отделните предмети, които трябваше да опише, после се обади в лабораторията и се свърза с дежурния там, Уинчестър.

— Започнаха ли да регистрират доказателствата от четиримата застреляни в Холивуд? — попита го. — Трябват ми номера от архива.

Всяка регистрирана като доказателство вещь трябваше да има свой отделен архивен номер.

— Там още е хаос — отговори Уинчестър. — Още са на място и вероятно ще работят цяла нощ, може би и сутринта. Не очаквам да започнат да регистрират доказателства преди обяд. И вече са пет, между другото. Жертвите са пет.

— Да, знам, така е. Сама ще си взема номерата, Уинчестър. Благодаря.

Стана и отиде при Дженкинс.

— Отивам да взема номера от архива. Ти искаш ли?

— Да, вземи ми един.

— Веднага се връщам.

Тръгна по задния коридор, към склада за доказателства. Знаеше, че по това време там няма да намери дежурен. Никога в този час. Складът оставаше пуст, като стаята на детективите, по цяла нощ. На гишетото обаче имаше книга от архива и в нея бяха записани актуалните номера на регистрираните доказателства и лични вещи до този момент. Всичко минаваше през лабораторията, където предметите се изследваха дали стават за доказателства. Тъй като лабораторията не беше в състояние да осигурява поредни номера за всички предмети, вещите, открити от Балард и Дженкинс, щяха да бъдат регистрирани под номера от участъка в Холивуд, а после изпратени в отдел „Грабежи и убийства“ за сортиране и класифициране.

Балард откъсна лист от оставения на плота бележник и записа един номер за Дженкинс, след което и седем за себе си. Номерата започваха с 06 — означението за подразделението в Холивуд. Докато се връщаше по пустия коридор към стаята на детективите, от дежурната стая, която беше в противоположната посока, долетя гръмогласен смях. Сред кикота тя долови съвсем ясно заразителния смях на лейтенант Мънро и се усмихна. Полицайте не са лишени от чувство за

хумор. Дори в дълбините на нощта, по време на смяна, изпълнена с насилие, откриваха за какво да се смеят.

Връчи на Дженкинс номера от архива, но не си даде труд да го попита докъде е стигнал. Виждаше, че пише с два пръста и все още е в началото. Беше бавен — до степен да я изнерви. Балард обикновено предлагаше да свърши сама цялата писмена работа.

Върна се на временното работно място и продължи. Бяха й нужни трийсет минути, за да опише всичко. Това включваше съдържанието на шкафчето, ключа, който жертвата носеше на шията си, парите, които бяха в портфейла и престилката. Трябваше да се преброят и документират. За своя собствена защита Балард извика Дженкинс като свидетел на преброяването, след което направи снимки с телефона си на всички пликосе с доказателства и ги запечата.

Взе найлоновите пликосе и ги сложи в голям книжен плик, после написа върху него архивните номера и го запечата със специална червена лепенка. После го занесе до склада за доказателства и го остави в едно от шкафчетата, където щеше да остане, докато някой от „Грабежи и убийства“ не го вземе или куриер не го отнесе в лабораторията за съответните изследвания.

Когато се върна на бюрото, видя, че часовниците на телевизионните екрани показват 6:11. Смяната й трябваше да приключи в седем, а възможността да й платят извънреден труд беше минимална, защото беше средата на месеца и парите от бюджетната кошница за тази цел вероятно вече бяха похарчени. Тя обаче не искаше да й плащат извънреден труд. Просто искаше случаят с Рамона Рамон да остане неин до следващата й смяна.

По случая „Хадел“ оставаше да опише накратко разговора си с родителите на жертвата и другите сервитьорки. Даваше си сметка, че това ще я ангажира до края на смяната. Седна, отвори нов файл на компютърния екран и тъкмо се канеше да започне резюмето на разговора си с Нелсън Хадел, когато телефонът й зазвъня. Беше лейтенант Мънро.

— Лейтенант?

— Балард, къде се намираш?

— В стаята на детективите. Пиша доклад. Чух ви да се смеете преди малко.

— А, да. Забавляваме се тук горе. Трябваш ми, за да вземеш едни показания.

— От кого? Затънала съм в писане заради тази история, а още не съм започнала с нападението по-рано вечерта.

— Един тип току-що дойде и каза, че бил в „Танцъорите“, когато онзи започнал да стреля. Твърди, че имал снимки.

— Сигурен ли си? Там не е позволено да се снима.

— Измъкнал е няколко селфита.

— Нещо интересно на тях?

— Тъмни са, но май е уловил нещо. Прилича на огън от цев. Може би в лабораторията ще успеят да оправят изображението. Затова искам да поемеш този тип и да видиш какво знае и с какво разполага. Седнал е във фоайето. Обърни му внимание, преди да е решил, че не му се чака повече.

— Тръгвам. Обаче, лейтенант, смяната ми изтича след шейсет минути. Тази вечер ще подписваш ли зелени картончета? Още не съм написала и ред за нападението, а сега трябва да разпитвам свидетел.

Имаше предвид зелените карти, които шефовете на смените подписваха, за да разрешат изплащане на извънредни.

— Ще ти дам час — отговори Мънро. — Не мога да издухам банковата сметка само за една нощ. Това време трябва да ти стигне да разпиташ свидетеля и да приключиш с писането за „Танцъорите“. Нападението може да остане и за утре, след като жертвата още мърда. Не мога да отлагам убийствата.

— Последно я видях в операционната.

— Добре тогава. Сега махни онзи тип от фоайето.

— Разбрах.

Балард прекъсна връзката. Беше доволна, че няма да предаде Рамона на „Престъпления срещу личността“ в края на смяната. Това за нея беше по-важно от извънредния труд. На път за фоайето мина покрай бюрото на Дженкинс и видя, че продължава да се изтезава — писането с два пръста отнема време. Каза му за свидетеля и че може да вземе час извънреден труд, ако иска. Той отговори „не, благодаря“, трябвало да се прибира у дома.

Свидетелят се оказа двацет и три годишен клиент на „Танцърорите“, казваше се Зандер Спайтс. Балард го отведе в малка стая за разпити до стаята на детективите. Беше слаб, със синя фланела с качулка и синьо долнище от анцуг. Не извади ръцете си от джобовете на фланелата дори и след като седна.

— Зандер... това ли е името ти? — започна Балард.

— Съкратено от Александър — отговори Спайтс. — По ми харесва Зандер.

— Добре. Какво работиш, Зандер?

— О... каквото падне. В момента продавам обувки.

— Къде?

— На „Мелроуз“. Магазинът се казва „Слик Кикс“.

Балард не записваше. Още с влизането в стаята нагласи термостата за климатика, който всъщност включваше записващите устройства в стаята. Имаше камера и микрофон.

— Значи, бил си в „Танцърорите“, когато онзи е започнал да стреля?

— Точно така — отговори Спайтс. — Бях там.

— Сам ли?

— Не, бях с Метро, един приятел.

— Как е истинското име на Метро?

— Не знам всъщност. За мен е Метро.

— Къде се запозна с него?

— И той работи в „Кикс“. Там се запознахме.

— Добре. Значи, кога отиде в „Танцърорите“?

— Снощи. Към полунощ.

— И видя стрелбата?

— Не съвсем, защото беше зад гърба ми. През две сепарета. Не видях какво точно става. Когато обаче започна, си правех селфи, така че съм снимал първия изстрел. Откачено, нали?

— Покажи ми.

Спайтс извади айфона си от джоба на фланелата и намери снимката.

— Имам три снимки — каза той. — Ето, разгледай ги.

Сложи телефона на масата между двамата и го плъзна към Балард. Тя огледа снимката на дисплея. Отпред, в средата, беше Спайтс, но над дясното му рамо се виждаха силуетите на хората в другите сепарета. Не се различаваха лица. Хората от видеолaborаторията щяха да опитат да подобрят изображението.

— Продължавай — подкани я Спайтс. — И самият изстрел е там.

Балард плъзна с показалец втората снимка, която беше като първата, но третата прикова вниманието ѝ. Обективът беше уловил светъл отблясък във второто сепаре зад рамото на Спайтс. Наистина беше направил снимката в самото начало на стрелбата. Беше уловил пламъка от цевта. Тъй като телефонът имаше „Лайв Фото“, беше заснел секундата преди стопирания отблясък от пламъка. Балард пусна записа няколко пъти и видя, че в тази една секунда ръката на убиеца се вдига с оръжието и след това стреля.

Балард увеличи снимката с пръсти и сложи отблясъка от цевта в центъра на екрана. Беше много неясно, но успя да различи гърба на стрелеца, обърнат към обектива. Виждаше неясните очертания на тила и лявото му рамо. Дясното му рамо беше повдигнато, защото държеше оръжието и го беше насочил към мъжа срещу себе си, който миг след това щеше да се свлече настрани и да увисне извън сепарето. Лицето на простреляния беше неясно, защото се бе сепнал и бе опитал да се отдръпне при вида на оръжието.

— Обзалагам се, че могат да го оправят или подобрят — каза Спайтс. — Има ли награда или нещо такова?

Балард го погледна над телефона, сякаш изведнъж беше прозряла истинския мотив, заради който бе дошъл в полицията.

— Награда? — учуди се тя.

— Ми да. Нали помагам да се реши случаят — каза Спайтс.

— Не знам да има награда.

— А трябва да има. Бях в опасност.

— Ще говорим за това по-късно. Сега ми кажи какво се случи, след като онзи започна да стреля. Ти какво направи?

— С Метро се мушнахме под масата и се скрихме — отговори Спайтс. — А онзи изтича покрай нашата маса и застреля още хора.

Изчакахме да си отиде и се чупихме.

Балард изпрати снимката с пламъка от изстрела на собствения си телефон, после попита:

— Спайтс, знаеш ли къде живее Метро?

— Не — отговори Спайтс. — Тази вечер излязохме за първи път, а и двамата имаме коли.

— Добре, ще го открием през „Слик Кикс“, ако се наложи.

— Трябва да е на работа.

— И съжалявам, но ще трябва да задържим телефона ти известно време.

— А?! Мамка му! Нали препрати снимката на твоя телефон!? Имаш я!

Посочи айфона си.

— Разбирам — каза Балард, — но телефонът ти има функция „лайв фото“, така че нашата лаборатория може да успее да извади стопирани кадри от мига преди изстрела. Като че ли пистолетът се вижда по-ясно, преди ръката на стрелеца да трепне от изстрела. Може да се окаже много полезно и мисля, че ще искат апарата, на който е направена снимката, а не просто копие на самата снимка. Ще трябва да погледнат телефона ти.

— Мамка му! Колко време?

— Не мога да кажа, но да се надяваме, до няколко дни.

Знаеше, че го лъже. Вероятно никога нямаше да си получи телефона, защото щяха да го регистрират като доказателство. Предпочиташе обаче да остави това обяснение на някой от „Грабежи и убийства“.

— А какво ще правя без телефон през това време? — попита Спайтс ядосано.

— Може да вземеш някой назаем или да си купиш едnodневка — предложи му Балард.

— Мамка му!

— Искам да почакаш тук, докато ти напиша разписка за телефона.

— По дяволите! Трябва поне да има награда!

Балард стана.

— Ще видя какво може да се направи. И ще се върна веднага щом разпечатам разписката.

Излезе от стаята и отиде при Дженкинс, който продължаваше да се бори с клавиатурата.

Вдигна телефона пред очите му и чукна снимката, като активира краткия видеозапис пред него.

— Мамка му! — изпъшка Дженкинс.

— Да — отвърна Балард. — Шанс едно на милион.

— Вижда ли се някой?

— Не и стрелецът... с гръб към апарата е. В лабораторията обаче могат да идентифицират пистолета.

— Чудесно. Каза ли на Оливас?

— Сега ще му кажа.

Върна се на временното си работно място и си даде сметка, че бележникът ѝ с телефонните номера е в колата и няма номера на лейтенант Оливас. Когато той ѝ се бе обадил, беше скрил номера си. Би могла да му изпрати имейл, но щеше да се забави. Извади контактите на телефона си и намери номера на Кен Частин. Беше го запазила дори след като я бе предал и я преместиха от „Грабежи и убийства“. Изпрати му есемес.

Кажи на Оливас: в 6 дойде свидетел от близко сепаре. Снимка на изстрела. Лабораторията може да подобри.

След като го изпрати, разпечати разписката за Спайтс. Отиде до принтера да я вземе и се отби в стаята за почивка, за да пие кафе. Позволяваше си по чаша на нощ, и сега беше дошло времето. Щеше да ѝ даде достатъчно сили, за да приключи смяната и след това да гребе един час в залива. Едва след това щеше да рухне и да почива. Докато отиваше натам, извика на Дженкинс, но той не искаше кофеин.

Влезе в стаята за почивка и тъкмо слагаше капсулата кафе в машината, на телефона ѝ се получи отговор от Частин.

Кой си?

Дори не бе запазил номера ѝ на телефона си. Тя отговори със старата си радиопозивна от отдела — Кинг65 — и изпрати снимката с изстрела. Ако Частин имаше по-нов айфон, щеше да успее да види мигновения запис преди самата снимка и да оцени стойността ѝ.

Когато се върна, телефонът ѝ зазвъня — обаждаше се скрит номер. Очакваше да е Частин, но беше Оливас.

— Детектив, свидетелят там ли е още?

— Да, в стаята за разпити. Може би се чуди защо ме няма от двайсет минути.

— Задръж го. Частин е на път и ще е там след пет минути. Има ли и други снимки?

— Не са като тази, която изпратих на Частин.

— Телефонът при тебе ли е?

— На бюрото ми е. Тъкмо пишех разписка на момчето.

— Добре, Частин ще вземе и телефона.

— Ясно.

— Пусна ли докладите, детектив?

— След малко. Регистрирах вещите на жертвата и остава да довърша две резюмета на разговори.

— Завърши ги и ги предай, детектив.

И този път Оливас прекъсна разговора, без да й даде възможност да реагира. Тя вдигна очи и видя, че Дженкинс е дошъл при нея.

— Какво става?

— Частин идва за телефона и свидетеля. Все още сме извън играта.

— Добре. Почти приключих с кражбата.

Тръгна към своя край на стаята.

— Никога ли не ти се иска да приключиш някой случай докрай?

— попита Балард.

Дженкинс — не се обърна — отговори:

— Вече не.

И продължи към мястото си.

А Балард чу да се думка по вратата на стаята за разпит. Зандер Спайтс току-що бе открил, че е заключен. Балард отиде там с разписката и отвори.

— Какво става, мамка му! Заключваш ме тук като че ли съм арестант!

— Не си арестант, Спайтс. Такава е политиката на отдела. Не можем да допуснем цивилни да се разхождат из управлението.

— Добре, какво става!? Къде ми е телефонът?

— Телефонът ти е при мен и сега ще дойде друг детектив, за да говори с теб. Случаят е негов и той смята, че си много важен свидетел.

Всъщност трябва да говориш с него за наградата. Сигурна съм, че може да помогне.

— Наистина?

— Да, наистина. Сега искам да влезеш вътре и да изчакаш спокойно. Ето ти разписката за телефона. Подпиши едното копие и задръж другото. Детектив Частин ще е тук всеки момент.

Посочи му стола до масата и отстъпи към вратата. Той седна и подписа разписката с химикалката, която тя му даде. Балард взе подписания екземпляр и излезе, като затвори и заключи.

Частин се появи след пет минути — мина по задния коридор. Отиде направо при Балард.

— Къде е свидетелят?

— Втора стая. Казва се Зандер Спайтс. А това е телефонът.

Вече го бе сложила в прозрачен найлонов плик за доказателства. Вдигна го и Частин го взе.

— Добре, поемам го.

— Успех.

Той се обърна и тръгна към стаята за разпити. Балард го спря.

— Виж... описах и вещите на келнерката, ако ги искаш — каза му. — Когато преди малко говорих с родителите ѝ, баща ѝ спомена, че приятелят ѝ пласирал дрога. Карал и нея да продава в клуба.

Частин кимна.

— Интересно, но вероятно няма връзка.

— Вероятно няма — съгласи се Балард. — Стоката ѝ обаче е при вещите ѝ. Ако не ги вземеш, ще ги изпратят в лабораторията със следващия куриер.

Частин пак се завъртя на сто и осемдесет градуса, за да тръгне към стаята за разпити, но отново спря и се върна при Балард.

— Как е Лола?

— Добре е.

— Хубаво.

После нищо. Частин обаче оставаше на място. Най-накрая Балард вдигна поглед към него.

— Има ли още нещо?

— Ммм... да — отвърна той. — Знаеш ли, Рене, наистина съжалявам за всичко, което се случи тогава.

Балард го изгледа учудено за момент, после отговори:

— И ти бяха нужни две години, за да го кажеш?

Той сви рамене.

— Да, предполагам.

— Напълно си забравил нещо, което ми каза тогава.

— За какво говориш?

— Говоря за едно време, когато настоя да оттегля оплакването си.

Когато ми обясняваше, че Оливас преживявал тежък развод и щял да загуби половината си пенсия, че не било хубаво и всички останали глупости — като че ли така начинът, по който постъпи с мен, щеше да е окей.

— Не виждам какво общо има това с...

— Дори не си запазил номера ми в телефона си, Кени. Изми си ръцете от всичко. Не съжаляваш за нищо. Тогава видя възможност и се възползва. Трябваше да ме хвърлиш на кучетата и не се поколеба.

— Грешеш.

— Не, не греша. Ако изобщо изпитваш нещо, то е чувство за вина, не разкаяние.

Стана от бюрото и застана до него.

— Защо изобщо си мислех, че ще постъпиш почтено и ще подкрепиш партньора си? — продължи Балард. — Бях глупава да ти се доверя и ето ме сега. Знаеш ли обаче какво...? Предпочитам да работя през нощта с Дженкинс, вместо с теб в „Грабежи и убийства“. Поне знам какво мога да очаквам от него.

Частин остана загледан в нея за момент. Лицето му почервения. Балард не беше забравила колко силно му личи, когато някой го засегне. А тя го бе засегнала. Последва неловката усмивка, опипването на брадичката. Всички признаци.

— Добре, така да бъде — каза той след малко. — Благодаря за свидетеля.

И тръгна към стаята за разпити.

— Няма защо — извика Балард след него.

Грабна празната чаша от кафе от бюрото и тръгна към вратата. Не искаше да е близо до Частин.

8

Извънредният час след работно време я изстреля в тежкия сутрешен трафик в западна посока, към плажовете. Армията работници от обслужващата сфера напредваше от изток към работата си на минимално и по-ниско заплащане в хотели и ресторанти, в квартали, в които не можеше да си позволи да живее. На Балард ѝ отне близо час, докато се добере до Венис. Първата ѝ спирка беше да вземе Лола от жената, която я гледаше през нощта, и после се запъти към брега.

Единственото хубаво нещо след прекосяването на града беше, че изпаренията над океана вече се бяха вдигнали и когато стигна до пясъка, заливът беше кобалтовосин и гладък като стъкло. Паркира на един от паркингите в северния край на променадата и отиде до задната част на вана. Пусна Лола, грабна една от нейните топки за тенис от кошницата и я хвърли към пустия паркинг. Кучето се спусна след нея и след три секунди я държеше в устата си. Донесе я послушно на Балард, която я хвърли още няколко пъти, след което отново я прибра в кошницата. Кучето проскимтя от разочарование, че играта е приключила толкова бързо.

— Ще играем по-късно — обеща Балард.

Искаше да излезе във водата, преди да се надигне вятърът.

Ванът на Балард беше бял „Форд Транзит Конект“, купен от един мияч на прозорци, който се пенсионираше и приключваше с бизнеса си. Беше навъртял 130 хиляди километра, но предишният собственик се бе грижил добре за него. Балард бе запазила багажника на покрива, за да пренася там дъската си за сърф, а багажникът отзад, както и на служебната кола, която използваша с Дженкинс, беше разделен на части с помощта на картонени кутии.

Преди да излезе от управлението, Балард се бе преоблякла в избелели джинси и червен анцуг с качулка върху боди и бе оставила

служебния си костюм в шкафчето. Сега остана само по бодито и прибра останалите дрехи в раница, заедно с бельото, чорапите и маратонките си. След това грабна един от неопреновите костюми, окачени на стената във вътрешността на вана. Вмъкна се в него и вдигна ципа отзад догоре с помощта на къса връв. Взе голяма плажна хавлия от една от кутиите и също я мушна в раницата. Закачи сака с палатката си отстрани на раницата и я метна на гърба си.

Накрая взе шоколадово енергийно блокче с ядки от хладилната чанта, в която държеше хранителни продукти, и беше готова. Затвори и заключи вана, после свали дъската на съп-сърфа от багажника на покрива. Беше дълга два и шейсет, с весло, закрепено към горната страна със скоби. Беше доста тежка, така че Балард внимаваше да не удари опашния кил в асфалта. Провря пръсти в централния отвор за хващане и понесе дъската под дясната си мишница, като с лявата взе енергийното блокче. Тръгна към водата предпазливо, докато беше на асфалта на паркинга и не стигна до пясъка. Лола я следваше послушно. Балард разпъна палатката на двайсет и пет метра от водата. Разпъването беше лесно и траеше не повече от пет минути. Сложи раницата си вътре, за да тежи и да пречи на евентуален вятър да вдигне палатката, после дръпна ципа на входа. Зарови ключа от вана до десния ъгъл и посочи мястото. Кучето застана там.

— Пази! — каза Балард.

Лола сведе леко глава. Балард вдигна петнайсеткилограмовата дъска и я занесе до водата. Уви каишката около десния си глезен, слепи краищата от велкро, за да я задържат на място, после избута дъската във водата.

Тежеше само шейсет килограма и можеше да стъпи на дъската, без да я преобърне. Изтласка се с четири удара на греблото, колкото да мине през ниските вълни край брега, после се плъзна гладко през остатъците от сутрешната мъгла. Веднъж погледна назад към кучето, макар да знаеше, че не е нужно да го прави. Лола бе клекнала пред десния ъгъл на палатката. Нямахше да помръдне оттам, докато Балард не се върне.

Балард бе започнала да излиза в морето със съп-сърфа скоро след като я прехвърлиха в нощната смяна. Беше израснала със сърфирането по бреговете на Западен Мауи, между Уаилея и Лихайна, и бе пътувала

с баща си чак до Фиджи и Австралия, а и другаде, но това бе останало назад, след като реши да прави кариера в силите на закона.

Една вечер в началото ги извикаха заради грабеж в частен дом на някаква улица на хълмовете над „Дохени Драйв“. Семейство се бе прибрало у дома след вечеря в града и бе заварило входната врата на къщата си, струваща пет милиона, разбита, а всичко вътре обърнато наопак. Най-напред бяха пристигнали патрулиращите полицаи, но понеже пострадалите се оказаха „ценени“ съграждани, шефът на участъка изпрати на място Балард и Дженкинс. Искаше детективите да започнат работа незабавно, заедно с екипа криминолози.

Малко след като пристигнаха Дженкинс се зае да огледа мястото на проникването заедно с екипа, а Балард влезе в къщата заедно с домакинята, за да определят какво точно е било откраднато. От спалнята влязоха в стая гардероб. Беше скрита зад огледала от пода до тавана и затова патрулните полицаи, влезли първи в къщата, не я бяха забелязали. На пода на гардеробната беше проснато кожено палто, в което имаше купчина бижута и три чифта обувки с високи токчета и червени подметки, които, Балард знаеше, струваха повече от хиляда долара единия.

Тогаваша си даде сметка, че крадецът може все още да е в къщата. Точно в този момент престъпникът изскочи иззад ред окачени на закачалки дрехи и я събори на пода. Домакинята се дръпна, залепи гръб за покритата с огледала стена в гардеробната и замръзна, докато Балард се бореше с мъж, който беше може би петдесет килограма по-тежък от нея.

Мъжът грабна една от обувките с червени подметки и замахна, за да забие токчето в окото ѝ. Тя успя да задържи ръката му, но ѝ беше ясно, че няма да удържи натиска дълго. Успя да извика на Дженкинс, когато върхът на токчето беше почти до лицето ѝ. Успя да извърне глава в последния момент, а токчето одраска кожата ѝ и пусна кръв. Онзи вдигна обувката, за да замахне пак, но неочаквано Дженкинс го удари отзад по тила с една бронзова статуетка, която бе грабнал от спалнята. Нападателят се свлече върху Балард в безсъзнание. Статуетката се счупи на две.

Оказа се, че нападателят е синът на домакините, шизофреник, който изчезнал преди години от дома си и всички смятали, че живее по улиците на Санта Моника. Балард приключи с четири шева на бузата в

болницата „Сидърс-Синай“, а Дженкинс и отделът бяха съдени от семейството и сина им за употреба на прекомерна сила и повреждане на скъпо произведение на изкуството. Общината се споразумя за сумата от четвърт милион долара, а Балард се върна към сърфа, за да засили мускулите в горната част на тялото си и да прогони от мислите си спомена за насоченото към окото ѝ тооче.

* * *

Небето стана сиво и слънцето се плъзна зад облаците. Водата притъмня и стана непроницаемо синя. Балард обичаше да потапя веслото странично и да гледа как прорязва тънка линия във водната повърхност, докато белият му връх не изчезне в тъмнина. След това го завърташе и правеше пълно загребване, при което едва оставяше следа по водата. Така гребеше почти безшумно.

Направи голям кръг, който я отведе поне на триста метра от брега. През няколко минути поглеждаше към палатката си на пясъка, но никой не я приближаваше и кучето беше спокойно. Дори от това разстояние виждаше кой е спасителят на поста, стотина метра надолу по плажа. Арън Хейз ѝ беше любимец. Той беше нещо като резервен вариант за Лола. Беше сигурна, че той ще наглежда нещата ѝ и вероятно по-късно ще отиде при нея. Докато работеше с веслото, умът ѝ не преставаше да се рее и тя си спомни конфронтацията с Частин в стаята на детективите. Не беше доволна от себе си. Беше чакала две години, за да му каже, каквото му каза, но моментът и мястото не бяха удачни. Беше твърде погълната от мисълта за предателството му, за да си спомни кое е най-важното за момента — смъртта на петима души, сред които и Синтия Хадел.

Обърна и се отдалечи още от брега. Изпитваше вина. Нямаше значение, че Хадел беше периферна жертва — Балард имаше чувството, че я е предала, като е сложила на първо място собствените си проблеми с Частин. Всичко опираше до свещената връзка, която съществува между жертвите на убийства и детективите, които трябва да говорят от тяхно име. Случаят не беше неин, но Хадел някак ѝ бе станала близка и връзката беше налице.

Сви колене и загреба няколко пъти рязко, за да прогони от главата си мислите за Частин. Опита да мисли за Рамона Рамон и думите на полицай Тейлър, че е била в обърната къща. Балард се зачуди отново какво ли може да означава това, замисли се и отново зацикли — този път върху тази мисъл.

След час във водата между кожата ѝ и неопреновия костюм се бе образувал слой пот. Той запазваше топлината на тялото ѝ, но мускулите ѝ започваха да протестират. Раменете ѝ, бедрата и коленете я боляха, а в гърба, между плещите, някой като че ли беше забил остър молив. Тя се обърна към брега и завърши със спринт — равномерни, дълги изтласквания с веслото. Излезе от водата съвършено изтощена, така че просто дръпна каишката от глезена си и повлече задната част на дъската през пясъка, чак до палатката. Това, разбира се, нарушаваше първото правило, на което я бе научил баща ѝ: „Не влачи дъската. Ще я надраскаш“.

Лола не бе мръднала от мястото си.

— Добро момиче! — похвали я Балард. — Добро момиче!

Пусна дъската и погали кучето. Свали ципа на входа, взе лакомство за Лола от джоба на раницата и я извади от палатката. След като даде лакомството на Лола, ѝ нареди да остане на място и тръгна по пясъка към душовете зад тенискортовете. Свали неопреновия костюм и застана под душа по бански, като следеше с очи какво правят бездомниците, които вече се будеха и започваха да се разхождат по променадата. Късното ѝ идване я вкарваше в ежедневието им. Обикновено приключваше със сърфа и душа, преди животът по променадата да се възобнови за деня.

Когато беше сигурна, че в косата ѝ не е останала повече сол, спря водата и се избърса с голямата плажна хавлия, която извади от раницата. Свали презрамките на банския си костюм, после уви кърпата около тялото си от мишниците до коленете. Измъкна се от мокрия бански и го пусна на бетона, после обу бельото си под кърпата. Обличаше се по този начин по плажовете още от малка. Когато пусна кърпата, отново беше по боди и джинси. Доизбърса косата си с кърпата, после се върна до палатката, погали Лола по главата и пропъзля в найлоновия подслон.

— Спокойно, момиче.

Лола застана в свободна поза, но не се отмести от мястото, където беше заровен ключът. Балард извади още едно кучешко лакомство от раницата и го подхвърли на Лола. Тя го грабна още във въздуха и веднага пак зае предишната си поза. Балард се усмихна. Беше купила животното от един бездомник преди две години. Лола беше изпосталяла от глад и окована с верига за количка от супермаркет. Имаше и отворени рани, които май бяха получени от битки с други кучета. Балард просто искаше да я спаси, но бързо се привързаха една към друга и Лола остана при нея. Двете минаха курс на обучение и скоро като че ли кучката започна да осъзнава, че Рене я е спасила. Беше безрезервно вярна на стопанката си, която на свой ред беше готова на всичко за нея.

Балард дръпна ципа на входа надолу. Можеше да заспи. Беше единайсет. Нормално би спала почти до вечерта, но днес настрои телефона си да я събуди в два следобед. Имаше планове за деня, преди да започне официалната смяна в единайсет.

Надяваше се да поспи три часа, но успя само два. Малко след един я събуди ниското ръмжене, с което Лола предупреждаваше, че някой приближава охраняваната зона. Балард отвори очи, но остана на място.

— Стига, Лола! Не ме ли обичаш вече?

Балард беше все още сънена, но позна гласа. Беше на Арън Хейз.

— Лола! Няма проблем. Какво има, Арън? Спях.

— Извинявай. Искаш ли компания? В обедна почивка съм.

— Не днес, Арън. Скоро трябва да ставам.

— Добре. Извинявай, че те събудих. Между другото, беше чудесна във водата днес. Като че ли ходиш по повърхността. Хубави, дълги загребвания с веслото.

— Уморих се, но, благодаря, Арън. Лека нощ.

— Хм, да. Лека нощ.

Чу го да се смее, докато се отдалечаваше през пясъка.

— Добро момиче, Лола — каза Балард.

Легна по гръб и се загледа в тавана на палатката. Слънцето беше високо и толкова ярко, че се виждаше през нишките на тъканта. Затвори очи и опита да си спомни дали бе сънувала нещо преди Арън да я събуди. Не помнеше нищо конкретно, но някъде в сивите дебри на съзнанието ѝ имаше нещо. Имаше някакъв сън. Просто не можеше да

си спомни какъв е. Опита да го възстанови, да го върне, обаче беше наясно, че типичният цикъл на съня трае около деветдесет минути. Да заспи отново и да спи пълен цикъл би означавало повече време, отколкото имаше на разположение. Телефонът щеше да зазвъни след по-малко от половин час, а тя искаше да се придържа към плана си — искаше да стане и да опита да открие кой е използвал бокс срещу Рамона Рамон в обърнатата къща. И кой го е оставил полумъртъв на онзи паркинг в Холивуд.

Изпълзя от палатката сгъна я и я прибра, после се върна при вана. Сложи всичко на мястото му, окачи неопреновия костюм на закачалката. Качването на дъската на покрива беше по-трудно, отколкото свалянето. Балард беше висока един и седемдесет, така че трябваше да отвори страничните врати и да стъпи на прага на вана, докато притяга коланите. Вторият минаваше през логото „One World“ в долния край на дъската. Изобразяваше черен силует на сърфист, стъпил на носа на дъската и с вдигнати нагоре ръце, сякаш се спуска по стръмния скат на огромна вълна. Изображението винаги напомняше на Балард за баща ѝ и неговата последна вълна. Онази, която го отнесе и остави нея да тича нагоре-надолу по брега, без да знае какво да направи и къде да отиде, да вие безпомощно към огромния океан...

С Лола отидоха до сергия за хавайска храна и Балард поръча купа алоха с допълнителни водорасли за себе си и купа говеждо с ориз за кучето. Лола пи вода от кучешката паничка под сергията, а докато чакаха, мъжът зад стъклото ѝ даде допълнително лакомство за кучето.

След обяд се върнаха на пясъка и поиграха с топката още малко. Умът на Балард обаче беше другаде. През цялото време мислеше за работата си. Официално не участваше в разследването на убийствата в „Танцьорите“, но не преставаше да мисли за Синтия Хадел. Разполагаше с името и координатите на дистрибутора, който, според родителите ѝ, я бе сложил в клуба, за да продава дрога. Ако „Грабежи и убийства“ не проявяваха интерес, отделът по наркотиците в управлението в Холивуд вероятно щеше да предприеме нещо по въпроса. Балард си отбеляза наум да посети отдела, когато отиде в управлението.

От плажа отиде до кучешкия хотел, за да остави Лола. Извини се на кучето за краткия ден и обеща да се реваншира. Лола сякаш кимна, за да освободи стопанката си от угризения.

По пътя към Холивуд Балард проверяваше новините от „Лос Анджелис Таймс“ на телефона си всеки път, щом спираше на червен светофар. Бяха минали едва дванайсет часа от стрелбата в „Танцьорите“, така че вестникът предлагаше все още оскъдна информация за случилото се. Балард все още беше по-напред от медията с информацията, която бе получила през нощната смяна. „Таймс“ обаче казваше, че не са извършени арести и няма заподозрени за масовото убийство, както гласяла последната информация от полицията на Ел Ей. Материалът полагаше особени усилия да убеди читателите, че разследващите не разглеждат случилото се като възможна терористична атака като онези, които напоследък се извършваха в нощни заведения в страната и по целия свят.

Балард бе разочарована, че вестникът все още не се е добрал до имената на тримата застреляни в клуба. Това беше сериозна насока в разследването. Кой бяха те? Какво се беше объркало в онова сепаре?

След като провери новините на „Л. А. Таймс“, провери и пощата си, но нямаше никаква реакция от капитан Оливас във връзка с докладите ѝ от предната нощ. Изглежда, бяха приети, а може би никой не им бе обърнал внимание. Във всеки случай часът, отбелязан на имейла ѝ, щеше да я защити от евентуални обвинения, че не е предала докладите навреме.

Обади се в презвитерианската болница „Холивуд“ и поиска да я свържат с дежурната сестра на интензивното. Отговори жена, която се представи като „сестра Рандал“, след което Балард ѝ каза коя е, къде работи и служебния си номер.

— Снощи беше докарана жертва на нападение на име Рамона. Аз бях на местопрестъплението. Претърпя мозъчна операция и искам да проверя как е.

Сестрата ѝ каза да почака, а когато се върна на линия, каза, че в болницата няма пациентка с това име и че Балард вероятно греша.

— Вероятно да — съгласи се тя. — Ще провериш ли да не е записана с различно име? Рамон Гутиерес. Забравих, че това е истинското име на жертвата.

Сестра Рандал пак ѝ каза да почака, но този път се върна доста по-бързо.

— Да, той е тук и е стабилен, след операция.

— Дали е в съзнание? — попита Балард.

— Тази информация може да даде дежурният лекар от интензивното.

— Мога ли да говоря с него?

— В момента не. На визитация е.

— Сестра Рандал. Разследвам престъплението и опитвам да разбера кой е нападнал господин Гутиерес. Ако жертвата е в съзнание, трябва да дойда при вас и да говоря с него. Ако не е, ще продължавам с разследването си по друг начин. За случилото се е отговорен много опасен индивид, който е на свобода. Сигурна ли си, че не можеш да ми помогнеш, като отговориш на този прост въпрос? Дойде ли Рамон в съзнание, или не?

Последва дълга пауза, докато Рандал реши дали да наруши правилата.

— Не, не е в съзнание. Все още е в изкуствена кома.

— Благодаря. Можеш ли да ми кажеш дали хора от семейството му или приятели са идвали да я видят? Него, искам да кажа?

— Тук не е записано нищо такова. Няма семейство. Приятели не се допускат на свиждане в интензивното отделение.

— Благодаря, сестра Рандал.

Балард прекъсна линията. Реши да отиде направо в управлението.

9

Държеше работните си дрехи в служебното си шкафче и се преобличаше за работа при пристигането си всяка вечер. Имаше четири различни костюма с еднаква кройка и стил, но с различен цвят и десен. Даваше ги на химическо чистене два по два, така че винаги да има на разположение резервен. След като се появи осем часа преди началото на смяната си, облече сивия костюм, който ѝ беше любим. Носеше го с бяла блуза. В шкафчето си държеше също така четири бели блузи и една тъмносиня.

Беше петък и това означаваше, че по график трябва да работи сама. С Дженкинс трябваше да дежурят седем дни седмично, така че тя поемаше от вторник до събота, а Дженкинс — от неделя до четвъртък, при което три дни се застъпваха. Когато вземаха отпуска, дежурствата им обикновено оставаха непокрити. Ако в ранните сутрешни часове се окажеше, че е нужен детектив, се налагаше да вдигнат някого от редовната смяна от леглото.

Харесваше ѝ да работи сама, защото така не се налагаше да изпълнява решенията на партньора си. В днешния ден, ако знаеше какъв е планът ѝ, Дженкинс щеше да ѝ попречи. Понеже обаче беше петък, двамата нямаше да работят заедно до вторник, така че тя имаше възможност необезпокоявана да предприеме каквото е нужно.

След като се преоблече, се погледна в огледалото над умивалниците в съблекалнята. Приглади с пръсти изруселите си от слънцето кичури. Обикновено се налагаше да го прави. Постоянното излагане на слънце и мокрене със солена вода през годините бяха направили косата ѝ чуплива и трудна за поддържане, така че я носеше възможно най-къса. Отиваше на тена ѝ и ѝ придаваше леко мъжки вид, което обезкуражаваше опитите на колегите ѝ да я свалят. Оливас беше изключение.

Капна няколко капки визин в очите си, които бяха зачервени от солената вода. Е, вече можеше да действа. Отиде в стаята за почивка и си направи двойно еспreso. Чакаше я работа през остатъка от деня и

цяла нощ, при по-малко от три часа сън. Трябваше да се зареди с кофеин. Следеше часовника на стената, защото искаше да влезе в стаята на детективите малко преди четири следобед, когато водещият детектив от „Престъпления срещу личността“ също щеше да поглежда нетърпеливо часовника си в очакване да се прибере у дома за почивните дни.

Трябваше да убие поне петнайсет минути, така че се качи на горния етаж, в стаите на екипа по наркотиците, до „Борба с порока“. Отдел „Наркотици“ беше в центъра, но във всяко управление имаше подразделение, което действаше на улицата и реагираше светкавично при сигнали на граждани за продажби на дрога. Балард не познаваше добре всички полицаи от отдела, затова отиде без особени очаквания. Дежурният сержант прие информацията за приятеля сводник на Синтия Хадел и потвърди, че името, дадено от бащата на Синтия, им е познато — дилър на дребно, който се подвизава из клубовете в Холивуд. Балард се разочарова, когато сержантът ѝ каза, че онзи имал по „приятелка“, която работела — тоест продавала за него — в почти всички популярни заведения на територията на града. Тръгна си. Питаше се дали Хадел е знаела за останалите приятелки, или си е мислела, че е единствена.

В 15:50 влезе в стаята на детективите и потърси с поглед бюро, на което би могла да работи. Онова, на което беше седяла предната вечер, не беше заето и тя предположи, че този, който работи на него през деня, вече си е отишъл. Седна на стола и погледът ѝ се спря на четирите бюра, които бяха определени за хората от „Престъпления против личността“. Всички бяха празни, с изключение на бюрото на Максин Роланд, шефката на отдела. Тя като че ли събираше нещата си и се готвеше да си тръгва.

Балард отиде при нея в точния момент.

— Здравей, Макс.

— Здравей, Рене — отвърна Роланд. — Подранила си. Да нямаш дело?

— Не... дойдох по-рано, за да разчистя малко изостанала работа. Имам случай за теб от снощи, обаче стрелбата в „Танцьорите“ обърка всичко и това изостана.

— Разбирам, няма проблем. Какъв е случаят?

— Отвлечане и нападение. Жертвата е транссексуална, биологичен мъж, открит полумъртъв на паркинг в Санта Моника. В кома е, в болница „Холивуд“.

— По дяволите.

Роланд просто видя как изходът от управлението се затваря. Точно на това разчиташе Балард.

— Имало ли е сексуално посегателство? — попита Роланд.

Балард разбираше какво си мисли — да прехвърли топката към отдела за сексуални престъпления.

— Много вероятно, обаче жертвата беше загубила съзнание, преди да успея да я разпитам.

— По дяволите — повтори Роланд.

— Виж, дойдох, за да напиша доклада си за случая. Мислех си, че преди смяната ми ще имам и време да се обадя тук-там по телефона. Защо не си отидеш и не ме оставиш да действам по въпроса? Утре също съм на работа, така че ще мога да работя и през почивните дни, и ще ти предам случая следващата седмица.

— Сигурна ли си? Ако е тежък побой, не искам да го занемарявам.

— Няма. Ще работя по него. От много време не съм имала възможност да работя по никакъв случай заради нощната смяна. Имаме и някакви следи. Появявал ли се е напоследък някой, който удря с бокс?

Роланд се замисли за момент, после поклати глава.

— Бокс... Не.

— А отвлечане на проститутки? Била е откарана някъде, завързана, после захвърлена на улицата. Може да са минали ден-два.

— Нямам спомен за такова нещо, но можеш да говориш с „Порока“.

— Да, да. Там отивам, ако ме оставиш да работя по случая. Ами „обърнатата къща“? Това говори ли ти нещо?

— Какво имаш предвид?

— Казала го е. На патрулните полицаи. За момент е дошла в съзнание, докато са чакали линейката. Казала е, че са я нападнали в обрнатата къща.

— Съжалявам. За първи път чувам такова нещо.

— Добре. Да се е случвало нещо подобно в района ти друг път? Някой да е бил отвлечан?

— Трябва да помисля, така веднага не мога да си спомня.

— Ще потърся в базата данни и ще видя какво ще излезе.

— Значи си сигурна, че ще се заемеш? Мога да се обадя на един-двама от моите и да ги върна на работа. Няма да се зарадват, но нямат избор.

— Да, да, ще се заема. Прибирай се у дома. Не се обаждай на никого. Ако искаш, ще те държа в течение през почивните дни.

— Честно казано, мога да почакам до понеделник. През почивните дни ще отидем до Санта Барбара с децата. Колкото по-малко тревоги, толкова по-добре.

— Разбира се.

— Не ме проваляй с тази история, Рене.

— Няма!

— Добре.

— Приятен уикенд.

Роланд винаги говореше прямо и Балард не се обиди. Нещо в работата по секс престъпленията като че ли беше премахнало фината деликатност от обноските ѝ.

Балард я остави да си събира нещата и се върна на втория етаж — сега обаче влезе в отдел „Порок“. Както и колегите от „Наркотици“, ченгетата от този отдел работеха по най-невероятни часове и заради това нямаше гаранция, че изобщо ще завари някого. Влезе и надникна в нишата, в която седяха сержантите. Имаше късмет. Зад едно от бюрата седеше Пит Мендес Чепа и ядеше сандвич. Беше сам.

— Балард? Какво искаш? — попита той. — Влез.

Обичайното троснато посрещане. Балард протегна ръка зад преградата и дръпна ключалката, за да отвори. Влезе в нишата, седна на стола пред бюрото на Мендес и каза:

— Рамон Гутиерес. Работя по този случай в момента. Вие чули ли сте нещо за това снощи?

— Нито дума — отговори Мендес. — Работим обаче в Източен Холивуд и това е съвсем различна история.

— Така е. Кога за последен път сте били на булевард „Санта Моника“?

— Преди месец, защото нещата там сега са доста спокойни. Обаче те са като хлебарките — колкото и да пръскаш, рано или късно се появяват пак.

— Чувал ли си нещо за лош тип, който наема проститутки и ги наранява?

— От доста време не сме имали такъв случай.

— Рамон е бил удрян с метален бокс. Освен това нападателят обича да хапе.

— Доста такива имаме, но не си спомням метален бокс. Този... той или тя... ще оцелее ли?

— Ще трябва да изчакаме. Все още е в кома, в болница „Холивуд“, но ще я преместят в общинската веднага щом разберат, че не може да си плати лечението.

— Така е то. Тя?

— Да, тя. Имаш ли досие за Рамона, което да ползвам?

— Да, ще ти го дам. Обаче е за Рамон Гутиерес, доколкото си спомням. Какво друго?

— Чувал ли си нещо за „обърната къща“? Рамона е казала това пред униформените, които са отишли там първи.

Както Ролан, Мендес се замисли, после поклати глава.

— Не знам за такова нещо тук — отговори той. — Има подземен садо-мазо клуб, наречен „Световъртеж“. Сменя мястото си често.

— Не мисля, че е това — отговори Балард. — Световъртеж не значи „обърнат“. Освен това не мисля, че става дума за клуб. Нещо друго е. Жертвата има късмет, че е оцеляла.

— Е, не мога да измисля друго. Почакай да намеря папката.

Стана от стола си, а Балард остана седнала. Докато го нямаше, проучи дъската със съобщения до бюрото му. Отделът като че ли провеждаше операции всяка нощ на различно място в Холивуд. Пускаха офицери под прикритие и залавяха клиентите веднага щом предложат пари за секс. Както бе казал Мендес, бяха като хлебарки — нещо, което никога не изчезва. Дори интернет, с лесните връзки за свободен и платен секс, не беше в състояние да убие уличната проституция.

Чуваше как Мендес отваря и затваря шкафовете, докато търси папката на Гутиерес.

— Как приключихте предната вечер? — попита високо тя.

— Нищо — отговори Мендес от другия край на стаята. — Мисля, че онова на „Сънсет“ подплаши нашия контингент. Полицейските коли обикаляха улиците цяла нощ.

Върна се при бюрото и остави пред Балард папка с картонени корици.

— Това е всичко, което имаме. Вероятно същото го има и в компютъра.

— Предпочитам на хартия — отвърна Балард.

Винаги предпочиташе документ на хартия пред документ на компютърен екран. Винаги имаше шанс в документа на хартия да има нещо повече — ръкописни бележки в полетата, надраскани на папката телефонни номера, допълнителни снимки от местопрестъплението. В компютърен файл никога нямаше такива неща.

Благодари на Мендес и обеща да го държи в течение, ако се добере до нещо по случая. Той отговори, че ще си държи очите и ушите по улиците отворени.

— Надявам се да го хванеш — добави.

Балард се върна на първия етаж, но трябваше да се отбие на още едно място, преди да започне работа по случая. Лейтенантът, който отговаряше за детективите, имаше кабинет в другия край на стаята. Стаята имаше стъкла към стаята на детективите и през тях Балард виждаше лейтенант Тери Макадамс зад бюрото му. Понякога минаваха седмици, без да види прекия си шеф, заради часовете на работното й време. Макадамс обикновено работеше от осем до пет, защото обичаше да пристига след като детективите му са дошли и са задействали нещата за деня, но предпочиташе да си тръгва последен.

Почука на отворената врата на кабинета и Макадамс я покани да влезе.

— Отдавна не съм те виждал, Балард. Чух, че си имала интересна нощ.

— Зависи какво се разбира под „интересна“ — отговори тя. — Определено беше натоварена.

— Да, видях в дневника, че преди лайното да удари вентилатора в „Танцърите“ с Дженкинс сте имали жертва на отвличане. Не видях обаче доклад за това.

— Защото няма. Точно за това искам да говоря с теб.

Разказа накратко случая с Рамона Рамон и му каза, че Максин Роланд се е съгласила да я остави да работи по случая няколко дни. Формално Балард би трябвало да започне с одобрението на Макадамс, но си даваше сметка, че лейтенантът е администратор и като всеки администратор обича да му представят въпроси, за които има готово решение. Така се улесняваше животът му. Просто трябваше да каже да или не.

Макадамс каза това, което Балард очакваше.

— Добре, но не допускай да пречи на обичайните ти задължения. Ако попречи, ще имаме проблем.

— Няма да попречи, лейтенант — увери го тя. — Знам си приоритетите.

Когато излезе от кабинета на лейтенанта, видя малка група задържали се в стаята детективи пред телевизионните екрани, монтирани на задната стена. Обикновено бяха тихи, но сега бяха пуснали звука на средния, за да чуят репортажите за стрелбата в „Танцьорите“, с които започна новинарският час в пет следобед.

Балард отиде при тях, за да гледа. Показаха кадри от пресконференция, проведена се по-рано през деня. Шефът на полицията говореше от подиум, а до него стояха Оливанс и капитан Лари Гандъл, шефът на отдел „Грабежи и убийства“. Шефът уверяваше журналистите, че стрелбата в „Танцьорите“ не е акт на домашен тероризъм. Макар точният мотив за престъплението да не бил известен, детективите преценявали обстоятелствата, довели до това крайно насилие.

Когато отново се появи на екрана, водещата обяви, че имената на жертвите все още не са съобщени от съдебния патолог, но източници на Канал 9 твърдят, че трима от убитите вероятно са били планирана цел на стрелеца, защото имат криминални досиета с обвинения за престъпления като търговия с наркотици, изнудване и насилие.

След това премина към следващата новина: за пресконференцията на полицията на Лос Анджелис, която съобщавала за арести във връзка с разследване на трафик на хора в пристанището на града, където по-рано през годината бил засечен товарен контейнер с млади жени, отвлечени в Източна Европа. Показаха и видеозапис на вътрешността на контейнера и как социални работници предлагат на момичетата вода и ги увиват в одеяла, за да ги отведат на безопасно

място. След това показаха редица мъже с белезници, които полицаи извеждаха от затворнически автобус. Историята обаче не беше свързана с Холивуд и детективите в стаята бързо загубиха интерес. Онзи, който държеше дистанционното, изключи телевизора. Никой не възрази и групичката се пръсна — към бюрата си или към изхода и почивните дни у дома.

Балард стигна до временното си бюро и прегледа папката, която ѝ бе дал Мендес. Имаше няколко доклада за арест, както и снимки, показващи физическите изменения на Рамона Рамон покрай промяната на пола. Тези изменения не бяха просто козметични, като оформяне на веждите например. От няколко снимки ясно личеше как бедрата стават по-пълни и как адамовата ябълка намалява.

С кламер на корицата на папката бяха защипани три картончета за обиск. Бяха картончета 10 x 6, на които полицаите записваха на ръка резултатите при проверки на улицата. Официално се наричаха карти за разговор на терен или РТ карти, но ги наричаха също и „карти за обиск“, защото Съюзът за граждански свободи често подаваше жалби, че тези безпричинни проверки на подозрителни лица са всъщност обиски. Полицаите бяха приели определението и ги наричаха така, но не прекратиха практиката да спират подозрителни индивиди и да разговарят с тях, като записват подробности за външния им вид, татуировки, принадлежност към банди и често посещавани места.

Картончетата за Рамона Рамон съдържаха едно и също — и предимно неща, които Балард вече знаеше. Някои от бележките разкриваха повече за характера на полицаия, отколкото за Рамон. Един бе записал: „По дяволите! Това е мъж!“.

Единствената полезна информация, която Балард получи от картончетата за Гутиерес/Рамона, беше, че на негово име не е издадено разрешително за шофиране и следователно няма подлежащ на проверка домашен адрес. В официалните доклади беше записано само мястото, където е бил арестуван — най-често на булевард „Санта Моника“. По време на проверките обаче два пъти беше давал адрес на „Хелиотроп“. На друго картонче пишеше, че живее в кемпер и се движи в района на управлението. Информацията беше важна и Балард беше доволен, че бе отишла да поговори с Мендес.

След като прегледа папката за Рамон, включи компютъра и се зае да търси заподозрян. Идеята ѝ беше да започне с дребни случаи и да

премине към големите — да потърси местни нападения над хора, напомнящи това над Рамон. Ако търсенето не дадеше резултати, щеше да го разшири за целия щат Калифорния, после за цялата страна, дори света.

Работата с архивите на отдела беше вид изкуство. Официално системата се наричаше Система за проследяване на разследвани престъпления. И най-малката грешка в параметрите на търсенето можеше да доведе до резултат „не са намерени данни“, дори останалите параметри да са много близки до параметрите на наличен документ. Балард състави кратък списък с думи, които да въведе, за да търси съответствие:

транссексуален
бокс
проститутка
булевард „Санта Моника“

Въведе ги и зададе търсене в целия архив, но много бързо получи резултат „не са намерени данни“. Махна „булевард «Санта Моника»“ и получи същия резултат. Продължи да изпробва различни комбинации и варианти на думите, например „компаньонка“ вместо проститутка, но в базата данни нямаше съответствия.

Ядосана и разочарована, Балард изведнъж усети ефекта от недостатъчното спане и тръгна да се разхожда между бюрата с надеждата да раздвижи кръвта си. Искаше да избегне кофейново главоболие, така че се въздържа и не отиде до стаята за почивка да си налее още едно кафе. Застана за момент пред тихите телевизионни екрани и видя метеоролог, който показваше как зона с лошо време приближава Лос Анджелис.

Даде си сметка, че трябва да разшири територията на търсенето си извън града. С това щеше да си отвори доста работа, защото щеше да се наложи да отсява случаи, които само привидно са свързани с нейния, но всъщност не са. Щеше да е мъчително и перспективата беше неприятна. Върна се зад бюрото и се обади в болницата, за да провери как е жертвата, с невероятната надежда някак чудодейно да е дошла в съзнание, за да може да бъде разпитана.

Нямаше промяна. Рамона Рамон все още беше в изкуствено предизвикана кома.

Балард затвори телефона и погледна думите, които нямаха съответствия в базата данни.

— Ключови думи! Глупости! — каза на глас.

Реши да опита още нещо.

Калифорния беше единственият щат, в който притежанието на метален бокс беше незаконно. В други щати имаше минимална възраст и закони срещу използването на бокс за извършване на престъпление, но в Калифорния това нещо беше изцяло незаконно, а нарушаването на закона се тълкуваше като криминално престъпление.

Опита още едно търсене в архива на полицията на Лос Анджелис — всички дела през последните пет години, в които е имало арест за притежание на метален бокс при извършване на друго престъпление или хулигански прояви. Получи четиринайсет попадения, което беше изненадващо много предвид факта, че самата тя беше попадала на това оръжие много рядко през десетте години, откакто беше детектив.

Провери стенния часовник и се зае да прегледа разширените доклади за въпросните случаи, за да провери дали нещо би ги свързало с нападението над Рамона. Успя бързо да отсее повечето случаи, защото ставаше дума за арести на членове на банди в Южен Лос Анджелис, където металните боксове, изглежда, се използваха вместо огнестрелни оръжия от хора, които вероятно дори не знаеха, че са незаконни.

Имаше и случаи, при които сводници и биячи на мафията бяха залавяни с боксове и там намерението им да ги използват като оръжие беше очевидно. След това попадна на случай отпреди три години, който веднага привлече вниманието ѝ.

Някой си Томас Трент беше арестуван от отдел „Борба с порока“ за притежание на метални боксове. Случаят не се бе появил при предишното търсене, защото не участваше никоя от останалите думи или комбинации от думи.

Трент беше обвинен единствено за притежание на метални боксове — нищо друго.

Случаят обаче беше в отдел „Борба с порока“. Точно тази особеност привлече вниманието на Балард. Когато изведе докладите на дисплея, научи, че Трент, по онова време на трийсет и девет, е бил арестуван при операция под прикритие в мотел на булевард „Сепулведа“. В резюмето пишеше, че е почукал на вратата на мотелска стая, в която чакал човек на отдела, с когото, както предполагали, Трент се бил свързал онлайн и който се преструвал на латиноамериканец, предлагащ садо-мазо изпълнения. Нямали обаче преки доказателства, че точно Трент е уговорил срещата в мотела, така че не успели да го идентифицират като някой от мъжете, преговаряли онлайн за среща.

Решили, че вероятно е бил сред онлайн кандидатите за секс, но тъй като не разполагали с нужните доказателства, не било възможно да го обвинят в увещаване на малолетен. Не се и наложило обаче да полагат усилия, за да го свържат с операцията, защото намерили в джобовете му метални боксове. Бил арестуван за притежание на опасно оръжие и бил регистриран в затвора „Ван Найс“.

В доклада се споменава само служебният номер на полицаия, арестувал Трент. Балард го разпечати на принтера на отдела, вдигна телефона и се свърза с „Персонал“, откъдето получи името на полицаия, арестувал Трент. Казваше се Хорхе Фернандес и все още работеше в „Порок“. Балард се обади в управлението му и й казаха, че Фернандес е в почивка. Тя остави номера на мобилния си телефон и помоли да му предадат да й се обади, колкото и да е късно.

След това се зарови в компютърния архив и извади доклада за делото на Трент. Научи, че след ареста Трент е договорил споразумение с кабинета на областния прокурор, при което той не възразява на обвиненията, че е притежавал опасно оръжие, плаща глоба от петстотин долара и го поставят в пробационен период от пет години. Споразумението било част от програма за предсъдебна намеса, която позволявала досието му да бъде изчистено, ако не бъде уличен в престъпление през пробационния период.

Според съдебния архив адресът на Трент беше на „Райтуд Драйв“ в Студио Сити. Балард написа адреса в Гугъл и получи карта, на която се виждаше, че „Райтуд Драйв“ се разклонява от „Мълхоланд Драйв“ на северния склон на планината Санта Моника. Премина към изглед от земята и видя съвременна къща с двойна гаражна врата. От

картата знаеше, че е на скат; най-вероятно постройката продължаваше едно или две нива надолу, под улицата. Къщата беше типична за повечето домове на наклонен терен. На горните етажи са общите части — кухня, трапезария, дневна и т.н., а на долните са спалните. Най-често има стълбище, понякога и асансьор към долните етажи.

Балард си даде сметка, че за човек, незапознат с устройството на този тип къщи, спалните да са долу би било странно. Тоест къщата на Трент би могла да се смята за „обърната“.

Тази мисъл вкара инжекция адреналин във вените ѝ. Тя се наведе към компютърния екран, за да проучи снимката на Трент от ареста и доклада за задържането му. Според личните подробности в доклада Трент беше търговец на автомобили в автокъща на „Акура“, на булевард „Ван Найс“, в долината Сан Фернандо. Първият въпрос, който изникна в главата ѝ, беше как така един търговец на коли може да си позволи къща в хълмовете, където цените започваха със седемцифрени числа.

След това отиде на сайт с информация за публичните архиви и вписа името и рождената дата на Трент. Попадна на документи за разтрогване на брак, случило се седем месеца след ареста. В искането си за развод Беатрис Трент заявяваше непримирими различия и нямаше следа Трент да е протестираше срещу това твърдение. Тригодишният брак беше прекратен.

Имаше и запис за съдебно дело от 2011 година, в което Трент бил ищец по претенция за понесено лично нараняване срещу компания, наречена „Айланд Еър“ и нейния застраховател. Имаше само един иск — за наранявания, претърпени при катастрофа на хеликоптер на Лонг Бийч — но не и документ за резултата от делото. Балард реши, че спорът е бил решен преди да е започнал процесът.

Разпечата всички тези документи, после взе телефона на бюрото и се обади в автокъщата, в която работеше Трент. Поиска да говори с него лично и прехвърлиха разговора.

Чу глас:

— Аз съм Том. С какво мога да ви помогна?

Балард се поколеба и прекъсна връзката. Погледна часовника и видя, че минава шест и са започнали следобедните задръствания. Пътуването от Холивуд до автокъщата на „Ван Найс“ щеше да е зловещо пълзене.

Нямаше никаква гаранция, че Трент все още ще е там, когато се добере до мястото, но все пак реши да си опита късмета. Искаше поне да го погледне.

10

Автокъщата, в която работеше Томас Трент, бе последната от дълга редица конкуриращи се подобни автокъщи, подредени по северната страна на булевард „Ван Найс“ към центъра на Долината. Мина близо час, преди Балард да се добере дотам. Беше с личния си ван, защото служебната машина, зачислена им от полицията, просто крещеше, че е полицейска — с цвят на бебешко ако, без засукани тасове на джантите, със сигнални светлини на решетката отпред и на задното стъкло. Целта ѝ беше само да огледа Трент и да го прецени, а не да го предупреди за интереса на полицията.

Беше свалила на телефона си снимката от ареста на Трент преди три години и сега я извади на дисплея. Паркира край бордюра на „Ван Найс“, огледа внимателно снимката, после затърси с очи между паркираните стари и нови автомобили, за да открие търговци. Не видя Трент. Можеше да е в залата вътре, но тъй като офисите на търговците бяха разположени покрай задната ограда, нямаше как да види обитателите им. Пак се обади на официалния номер на автокъщата и пак поиска да говори с Трент, за да е сигурна, че не си е тръгнал от работа. Той отново отговори по същия начин, но този път Балард не прекъсна връзката.

— Аз съм Том. С какво мога да ви помогна?

Гласът му звучеше уверено, като на опитен търговец.

— Искан да дойда да погледна една „Акура“ RDX, обаче при този трафик ще мине време, докато се добера до вас — каза Балард.

Беше прочела марката и модела на джип, поставен на пиедестал до входа на паркинга.

— Няма проблем! — възкликна Трент. — Тук съм, докато не затворим. Как се казваш, скъпа?

— Стела.

— Чудесно, Стела. Искан да купиш или търсиш кола под наем?

— Да купя.

— Значи имаш късмет. Имаме чудесна оферта за финансиране, с лихва един процент, до края на този месец. Ще изплащаш ли?

— А, не. Просто искам да купя.

През витрината Балард видя един от мъжете в стъклените офиси покрай задната стена да става. Държеше до ухото си слушалка на телефон с кабел. Опря ръка на бюрото и продължи да говори.

— Имаме всичко, което ти е нужно.

Балард чу думите в момента, в който мъжът зад стъклото ги произнесе. Беше Трент, макар че видът му се бе променил доста след ареста на булевард „Сепулведа“. Сега главата му беше избръсната, носеше и очила. Ако се съдеше по това, което виждаше, беше и наедрял. Раменете му изпъваха плата на ризата с къси ръкави, с която беше, а вратът му изглеждаше твърде дебел, за да закопчае копчето на яката под вратовръзката.

Балард забеляза нещо и веднага извади от жабката на вана малък бинокъл.

— Кога според теб ще успееш да се добереш до тук? — продължи Трент.

— Ами... — Балард млъкна.

Остави телефона в скута си и погледна през бинокъла. Фокусира и за първи път огледа Трент както трябва. Пръстите, които държаха слушалката до ухото му, като че ли бяха разранени около ставите.

Взе телефона отново и каза:

— Двайсетина минути.

— Чудесно — каза Трент. — Ще подготвя колата.

Балард прекъсна разговора, запали двигателя и потегли.

Мина две пресечки по „Ван Найс“ и сви вдясно, в квартал с къщи от времето на Втората световна война. Спря пред една, в която не светеха никакви лампи, и отиде в задната част на вана. Свали пистолета, значката и радиостанцията си и ги сложи в малкия заварен за пода сейф. Извади портфейла си от чантата на рамото си и също го сложи там — каквото и да се случеше в автокъщата, нямаше да даде на Трент шофьорската си книжка. Вече му беше дала фалшиво име и не смяташе да рискува с истинското си име или адрес.

След това съблече костюма и obu джинси, шито подхождаха на блузата. Бяха широки, за да може да носи резервен пистолет в кобур на глезена си, без да се вижда.

Обу маратонки и отново седна зад волана. Върна се до автокъщата и този път влезе в паркинга отпред.

Още преди да е слязла зад вана и се плъзна сребриста „Акура“ RDX и спря — търговски трик. Така щеше да ѝ попречи да си тръгне. Трент слезе ухилен и посочи Балард с пръст, след като и тя се появи от вана.

— Стела, нали?

И без да изчака потвърждение, вдигна ръка и посочи акурата.

— Ето това е.

Балард отиде зад вана. Огледа машината, макар че искаше да огледа Трент.

— Добре — каза. — Само този цвят ли имате?

— В момента — отговори Трент. — Но мога да доставя всеки цвят, който искаш. Най-много два дни.

Тя най-послед погледна Трент и протегна ръка.

— Здравсти, между другото — каза му.

Той улови ръката ѝ и тя стисна неговата силно. Гледаше лицето му, докато стискаше пръстите. Усмивката на търговец не изчезна от лицето му, но тя видя по физиономията му да преминава сянката на рязка болка. Травмата беше нова. Металният бокс, ако не е широк, може да нарани и този, който го използва.

— Искаш ли да направиш пробно шофиране? — попита Трент.

— Разбира се — отговори Балард.

— Чудесно. Само ще ми трябва копие от шофьорската ти книжка и застраховката.

— Няма проблем.

Отвори чантата си и започна да тършува вътре.

— О, по дяволите — изпъшка. — Оставила съм си портфейла в офиса. Беше мой ред да платя кафето и е останал на бюрото ми. По дяволите.

— Няма проблем — каза Трент. — Можем да отидем с акурата до офиса ти, там ще направим копията и ти ще караш на връщане.

Балард беше предвидила подобен отговор и се бе подготвила.

— Не става. Офисът ми е в Удленд Хилс, а живея в Холивуд. Ще отнеме много време. Жена ми вече ме чака за вечеря. В петък обикновено излизаме.

— Твоята... — Трент се овладя. — А... ами тогава...

Погледна през стъклената витрина, сякаш търсеше някого.

— Виж какво — каза след малко. — Този път ще направим изключение от правилата, но трябва да е кратко. След това можем да подготвим всичко за утре и да дойдеш с шофьорска книжка, застраховка... и чекова книжка. Става ли?

— Добре, но не съм съвсем сигурна, че искам тази кола — каза Балард. — Не обичам сребристо. Надявах се да е бяла.

— Мога да осигуря бяла до неделя, понеделник най-късно. Дай да тръгваме!

Заобиколи бързо колата и седна на пасажерското място, като движеше ръце край тялото си, сякаш тича. Балард седна зад кормилото, изкара машината на булевард „Ван Найс“ и се насочи на север.

Трент ѝ каза да стигне до „Шърман Уей“ и после да свие на запад, по магистрала 405. След това можела да кара по магистралата до изхода за булевард „Бърбанк“ и да се върне до „Ван Найс“, като в този правоъгълник ще може да усети как се държи колата в градски условия и на магистрала. Балард знаеше, че при това ще мине два пъти покрай булевард „Сепулведа“ — улицата, на която Трент бе арестуван преди три години.

Когато стигнаха до магистрала 405, планът на Трент се натъкна на препятствие. Колите по нея буквално стояха на едно място, заради прибиращите се от работа. Балард каза, че ще излезе от магистралата при „Ваноуен“. До този момент разговаряха предимно за акурата и какви качества търси тя в една кола. В няколко от отговорите си тя успя да спомене жена си, за да провери дали ще долови, ако Трент има проблем с еднполовите двойки, но той не захапа въдицата.

След като излезе при „Ваноуен“, Балард сви в южна посока по „Сепулведа“. Булевардът беше успореден на „Ван Найс“ и щеше да ги отведе до Талихо Лодж, без да изглежда, че нарочно се е отклонила от пътя.

Районът беше пълен с молове, бензиностанции, минимаркети и евтини хотели. Територията често ставаше обект на операциите на „Борба с порока“. Докато шофираше, Балард оглеждаше тротоарите, макар и да си даваше сметка, че е твърде рано, за да види навън улични проститутки. След като пресякоха булевард „Виктори“, спряха на червен светофар и тя успя да огледа околността по-спокойно и да коментира.

— Не знаех, че този район е толкова западнал.

Трент се огледа, сякаш виждаше мястото за първи път, после отвърна:

— Да, чувам, че нощем било доста зле по тези места. Сводници, наркомани. Всякакви улични екземпляри.

Балард се засмя.

— Какви например?

— Ще се изненадаш — отвърна Трент. — Мъже, които се обличат като жени, жени, които преди са били мъже. Всякаква отвратителна папач, каквато можеш да си представиш.

Балард не каза нищо и Трент като че ли осъзна, че така може да застраши сделката си.

— Не че съдя когото и да било — добави той. — Казвам: всекиму неговото. Живей и остави другите да живеят.

— Аз също — отвърна Балард.

След пробното шофиране Балард каза на Трент, че иска да помисли за покупката и ще му се обади след ден-два. Той я покани да отиде с него до бюрото му, за да ѝ даде брошура с информация за клиента. Тя отказа под предлог, че закъснява за вечеря. Отново му подаде ръка и когато той я пое, стисна рязко с палец и показалец пръстите му, при което той трепна и направи гримаса. Балард изви леко китката му и погледна надолу, сякаш виждаше разранената кожа за първи път.

— О! Извинявай! Не знаех, че имаш рана.

— Няма проблем. Леко е ожулено.

— Какво стана?

— Дълга история и не си струва времето да се разказва. Предпочитам да обсъдим как да те снабдим с нова акура.

— Ще помисля и ще ти се обадя.

— Виж... шефът ми много държи да документираме срещите си с потенциални клиенти. После това се отразява на оценките за работата ни. Можеш ли да ми дадеш номера си, за да мога да покажа, че съм изкарал колата от паркинга заради реален клиент? Иначе ще ме подгони, задето не съм взел копия от шофьорската ти книжка и застраховката.

— Ами...

Балард се замисли за момент и реши, че няма да има проблем. Той не би могъл да проследи номера до истинското ѝ име.

— Да, разбира се.

Даде му телефонния си номер и той го записа на гърба на една от визитките си. После ѝ даде чиста.

— Да прекараш чудесна вечер, Стела.

— Благодаря, Том.

Докато Балард измъкваше вана си на заден от мястото в паркинга, Трент остана отвън и я проследи с поглед, после я изпрати с дружелюбно махане с ръка. Тя подкара нагоре по „Ван Найс“ и назад, до мястото, на което беше паркирала в началото. Извади бележник и записа възможно повече цитати от разговора си с Трент. Импровизирани записки, направени веднага след разговора, биха имали много по-голяма тежест в съда, отколкото ако са направени със закъснение. Нямахше представа дали срещата ѝ под прикритие с Трент някога ще стане част от съдебен процес, но при всички случаи беше разумно да запише разговора възможно най-точно.

След като остави бележника, отиде в задната част на вана, за да вземе оръжието, значката и радиостанцията си. Реши да се преоблече в работния си костюм, когато се прибере в управлението. Телефонът ѝ иззвъня миг след като седна зад волана. Номерът беше на Трент и тя вдигна.

— Ей сега погледнах компютъра, Стела — каза той. — Можем да ти намерим бяла акура. Има ги навсякъде — в Бейкърсфийлд, Модесто, Дауни и на други места. Всички са напълно оборудвани, с камера за заден ход и така нататък.

Балард реши, че ѝ се обажда, за да провери дали не му е дала фалшив номер. Фактът, че не беше, като че ли го окуражи.

— Добре, нека помисля — каза тя.

— Ако кажеш, мога да задействам някоя от тези коли още сега — каза Трент. — Ще получиш и отстъпка като последен клиент за деня. Това са петстотин долара от капарото ти, Стела. С тези пари ще можеш да си поръчаш специални стелки или да си направиш нова татуировка, ако искаш. Има много въз...

— Не, Том. Не още — прекъсна го тя решително. — Казах ти, че искам да помисля и ще ти се обадя утре или в неделя.

— Добре, Стела — каза Трент. — Значи ще чакам да ми звънеш.

Линията прекъсна. Балард запали двигателя и потегли. Отправи се на юг, към планините. Погледна часовника на таблото. Ако Трент работеше до затварянето на автокъщата в десет вечерта, значи му оставаха два часа, преди да се прибере у дома. Значи имаше предостатъчно време да направи това, което бе намислила.

Балард седеше във вана си на височината Мълхоланд Овърлук, на две пресечки от „Райтуд Драйв“. Нощта беше ясна и светлините на Долината се простираха към безкрайността на север. Беше включила радиостанцията и слушаше на честотата на управлението в Северен Холивуд. Не се наложи да чака дълго. Дойде радиоповикване до всички патрули, с предупреждение за проникване с взлом в дом на „Райтуд“. Патрулна кола прие съобщението и се поинтересува къде може да се срещне с човека, съобщил за инцидента. Диспечерът отговори, че се е обадила преминаваща с колата си жена, пожелала да остане анонимна.

След още трийсет секунди Балард включи предавателя си. Представи се на диспечера като детектив от управлението в Холивуд, който е наблизил и също ще отиде на мястото. Диспечерът повтори информацията на полицаите от патрулката, за да ги предупреди да я очакват. След това се обади на въздушен патрул, който да отиде на място с мощния си прожектор.

Балард запали двигателя и потегли към „Райтуд“. Когато се спусна по стръмната улица и излезе от първия завой, видя патрулна кола — сигналните светлини работеха, — паркирана на пресечка от нея. Премигна с фаровете, докато приближаваше, после спря до нея. Слязоха двама униформени. Понеже беше в личната си кола, Балард показва значката си през стъклото, за да се уверят, че е полицай. Двамата бяха от управлението в Северен Холивуд и затова не ги познаваше.

— Здравейте, момчета — поздрави тя. — Минавах наблизил и чух сигнала. Имате ли нужда от помощ, или ще се справите?

— Не е сигурно, че има с какво да се справяме — каза единият. — Обадила се е жена, която си е отишла, и не знаем за какво точно става дума. Май ни праща за зелен хайвер.

— Може би — отвърна Балард. — Имам обаче няколко минути. Ще спра ей там.

Паркира зад патрулната кола и слезе със запален фенер в едната ръка и радиостанцията в другата. След като се представиха формално, решиха Балард да провери къщите нагоре по улицата, а двамата униформени — надолу. Малко след като се разделиха, долетя хеликоптер и освети улицата. Балард размаха фенера си, за да даде знак, и продължи напред.

Къщата на Томас Трент беше третата, която провери. Вътре не светеха никакви лампи, доколкото можеше да види. Почука на вратата със задната част на металния си фенер. Изчака, но никой не отвори. Почука пак и когато се увери, че в къщата няма никого, отстъпи назад към улицата и започна да осветява фасадата, сякаш търси следи от взлом.

Обърна се и погледна надолу по улицата. Видя фенерите на двамата униформени на двете срещуположни страни на „Райтуд“. Проверяваха къща след къща и се отдалечаваха от нея. Хеликоптерът направи завой и продължи покрай хълма, като осветяваше задните дворове на жилищата. Балард видя ниша с кофи за боклук и врата в задния край. Предположи, че тази врата осигурява достъп до стъпала, които водят надолу, покрай къщата. Това беше изискване на общината — къщите, построени на скат, трябваше да имат допълнителен вход за в случай на пожар или друго бедствие. Бързо мина покрай кофите за боклук, за да види дали Трент е заключил вратата. Не беше. Отвори я и тръгна надолу по стълбите.

Почти веднага се задействаха лампи, реагиращи на движение, и осветиха стъпалата. Балард вдигна ръка пред лицето си, за да спре светлината, уж че е била заслепена. Погледна през раздалечените си пръсти и потърси камери по стената на къщата. Нямаше и тя свали ръката си. Увери се, че не е записана, и продължи надолу по стълбите.

По стълбите имаше равни площадки пред всяко от двете долни нива на къщата. Балард излезе на първата тераса отзад и видя, че е обзаведена с външна мебел и барбекю. Имаше и четири плъзгащи се врати. Провери ги. Бяха заключени. Насочи лъча на фенера към стъклото, но завесите вътре бяха спуснати и не се виждаше какво има в стаята.

Върна се бързо на стълбата и продължи надолу, към най-ниското ниво, където имаше доста по-малка тераса и само две плъзгащи се врати. Приближи се до стъклото и видя, че завесата е дръпната само до

половината на вратата. Насочи фенера към пролуката и видя, че стаята е почти празна. Имаше дървен стол с права облегалка и малка маса. Като че ли нямаше нищо друго.

Когато плъзна лъча през стаята, за миг я стресна някакъв отблясък вътре, но веднага си даде сметка, че е осветила огледало и е видяла отражението на фенерчето си.

Вратата се оказа отключена, но след като Балард я плъзна малко, спря да се движи. Тя освети релсата долу и видя, че е подпряна с дръжка от метла, за да не може да се отваря отвън.

— По дяволите!

Беше наясно, че няма много време, преди униформените да дойдат да проверят какво прави. Плъзна лъча на фенерчето в стаята още веднъж, после отиде в другия край на терасата, за да надникне от другата страна. През вратата видя коридор и част от стълбище, което водеше нагоре, към следващото ниво. Забеляза на пода в малка ниша до стълбището нещо правоъгълно. Реши, че може да е капак, през който да се слиза долу, към основите на конструкцията.

Отиде до парапета на терасата и насочи светлината надолу. На долната тераса беше разположено външното тяло на климатика. Вероятно капакът осигуряваше достъп до оборудването долу, под къщата.

— Откри ли нещо?

Балард се обърна рязко. Един от униформените беше слязъл по стъпалата — по-възрастният, по-старши офицер, с четири нашивки на ръкава. Казваше се Сасо. Вдигна фенера си и го насочи към нея.

Балард вдигна ръка, за да засенчи лъча.

— Ако обичаш — каза му.

Той свали фенера.

— Извинявай.

— Няма проблем. Портата горе беше отворена и реших, че някой може да е слязъл тук. Тук обаче, изглежда, не живее никой.

Насочи фенера си към стъклената врата и освети стаята, в която имаше само маса и стол. Сасо също насочи фенера си към стъклената врата, после погледна Балард. Лицето му беше в сянка.

— Значи, случи се да минаваш наблизко?

— Имах среща в Долината и се връщах към хълмовете — отговори Балард. — Работя нощните смени и отивах на работа по-

рано. Чул си за стрелбата снощи в „Танцьорите“ на „Сънсет“, нали? Исках да видя дали няма нещо ново по случая, с което трябва да се занимавам.

— И идваш до „Райтуд“, за да стигнеш до Холивуд?

В гласа му ясно се долавяше подозрение. Сасо служеше от двайсет години, ако се съдеше по нашивките му. Вероятно беше участвал в доста инсценирани от детективи обаждания на спешния телефон, за да си осигурят достъп до една или друга къща. Наричаха го „да се престориш на призрак“.

— Трафикът през Лоръл Каниън беше бавен, така че свих към Вайнланд и стигнах тук, — каза тя. — Смятах да стигна до „Аутпост“ и да се спусна надолу.

Сасо кимна, но Балард подозираше, че не ѝ вярва.

— Смятаме да тръгваме — каза той. — Трупат се истински обаждания и трябва да реагираме.

Това беше неговият укор, че е загубила времето им.

— Разбира се — отвърна тя. — И аз тръгвам.

— Отменям тревогата — добави той.

И тръгна нагоре по стълбите. Балард погледна още веднъж надолу през парапета, преди да го последва. Насочи лъча надолу и не видя достъп до терасата, на която беше външното тяло на климатика. Беше сигурна, че единственият достъп е в къщата.

Най-горе затвори вратата и намести кофите за боклук така, както бяха при пристигането ѝ. След това се върна при вана си. Патрулната кола отзад обърна с тройна маневра и се спусна по хълма. Балард чу хеликоптерът да се отдалечава в нощта. Замисли се дали да не се върне в къщата на Трент, за да опита да се добере до най-долната тераса, но подозрителността на Сасо я накара да се откаже. С партньора му можеше да се върнат, за да проверят дали все още не се върти наоколо.

Запали вана и подкара към „Мълхоланд“. Както каза на Сасо, излезе на „Аутпост“ и се спусна в Холивуд.

Телефонът ѝ иззвъня, когато беше на „Сънсет“, на няколко пресечки от „Уилкокс“. Обаждаше се Хорхе Фернандес от „Борба с порока“. Балард му благодари, че се обажда, и набързо обясни, че има жертва на нападение, която не е в състояние да говори.

— Е, какво мога да направя за теб? — попита Фернандес.

Когато мина покрай „Танцъорите“, Балард забеляза, че отпред е паркиран ванът на криминолозите, а през отворената врата се виждаше ярка светлина — каквато използват на местопрестъпленията. Зачуди се какво ли се случва вътре двацет часа след престъплението.

— Ей, Балард, чуваш ли ме? — подкани я Фернандес.

— О, да, извинявай — каза тя. — Стигнах до един тип. Не мога да го нарека „заподозрян“ още, но мисля, че определено представлява интерес.

— Добре. Какво общо има това с мен?

— Арестувал си го преди три години при операция на булевард „Сепулведа“.

— Арестувал съм много хора на „Сепулведа“. Как се казва?

Балард сви по „Уилкокс“ към управлението.

— Томас Трент.

Фернандес се замисли и не отговори веднага.

— Нищо не ми говори. Не помня.

Балард му даде датата на ареста и уточни, че е станало при Талихо и че арестуването е имал метални боксове в джоба.

— А, този ли? — отвърна Фернандес. — Спомням си боксовете. Нещо пишеше на тях.

— Какво? — попита Балард.

— Не си спомням, по дяволите. Имаше обаче някакви думи, така че да оставят белег или синина с отпечатаните букви.

— В доклада за ареста не се споменава такова нещо. Споменават се само метални боксове.

— Опитвам да си спомня.

— Имаше ли партньор? Той може ли да знае? Може да се окаже важно.

— Бяхме група за реагиране. Участваше целият отдел. Мога да разпитам да видя дали някой помни.

— Добре, кажи ми за самия арест, ако можеш. Този тип отива в хотелска стая с метални боксове в джобовете в очакване на малолетна мъжка проститутка, а получава само пробация. Как става това?

— Добър адвокат, предполагам.

— Защо ли питам!? Можеш ли да си спомниш нещо повече?

— Направихме засада в стаята, защото очаквахме една от отрепките да се появи в десет, обаче в девет се почука на вратата и

дойде твоят човек, с металните боксове. Ние се стъписахме — какво става, по дяволите? Хванахме го и намерихме в джоба му боксовете. Спомням си, че имаше и оправдание — продавал коли на старо и трябвало да излиза на пробно кормуване с всевъзможни типове, така че имал нужда от нещо, с което да се защити.

— С метални боксове?

— Само ти казвам какво каза.

— Добре, добре... И какво стана после?

— Ами, нищо всъщност. Мислехме, че вероятно това е типът, когото чакахме в десет, но не можахме да го свържем със сценария, който разигравахме, така че...

— Какъв сценарий?

— Така наричахме чатовете, които водехме по интернет. Тоест, няхахме доказано намерение. Обадохме се на наблюдаващия прокурор, разказахме му какво имаме и че не сме сигурни дали това е човекът от сценария. Прокурорът нареди да го арестуваме за боксовете и ако успеем да го свържем със сценария по-късно, да добавим и другите обвинения. Арестувахме го според инструкцията, и толкова.

— После опитахте ли да го свържете със сценария?

— Виж... Балард, нали?

— Да, Балард.

— Знаеш ли колко време е нужно, за да откриеш от кой компютър е писал? Този тип работеше в автокъща и имаше достъп до всички компютри в офиса. Хванахме го заради боксовете и това е престъпление. Трябваше да пържим и друга риба.

Балард кимна сама на себе си. Беше наясно как работи системата. Че има твърде много престъпления, твърде много неизвестни, твърде много юридически правила. Бяха задържали Трент за някакво престъпление, а това означаваше един боклук по-малко по улиците. Било е време да продължат напред и да хванат следващия боклук.

— Добре, благодаря, че се обади — каза тя. — Ще е от полза. И моля те, свържи се с мен, ако някой от отдела ти си спомни какво е пишело на боксовете или ако някой ги е снимал. Може да помогне на разследването.

— Дадено, Балард.

Балард застана пред портала към задния паркинг на управлението и мушна служебната си карта в електронния четец. Стоманеният портал се отвори, тя вкара вана вътре и започна да кръжи, за да намери свободно място. Нощем паркингът беше по-пълен, защото по улиците имаше по-малко патрулни коли.

Влезе в управлението през задния вход и видя двама пияници, закопчани с белезници за специалната пейка за задържани. И двамата бяха повръщали на пода между краката си. Балард ги отмина и продължи към горния етаж и съблекалнята, за да облече костюма, с който работеше.

Стаята на детективите беше пуста както обикновено по това време. Понеже нямаше определено за нея бюро, трябваше да провери на бюрото на приемната дали има съобщения за нея. Чакаше я розов плик — обаждане от номер с код 888, в четири следобед. Името на обадилия се беше надраскано нечетливо и приличаше на Нърф Коен — не го познаваше. Взе го, отиде на бюрото, което използваше обикновено, и седна.

Преди да провери съобщението отвори фотоархива в телефона си и заразглежда снимките, докато не откри нараняването на торса на Рамона Рамон. Увеличи изображението с палец и показалец и затърси признаци, които да показват, че може да е направено с метален бокс. Не беше сигурна дали си внушава, или не, но сега ѝ се струваше, че вижда нещо, което не беше забелязала в болницата. Струваше ѝ се, че вижда отчетливи форми в синините от лявата и дясната страна на торса. Не толкова ясни, че да открие думи, но ѝ се струваше, че съзира буквите Д и О отляво и буквите Л и О отдясно. Прецени също, че следите, които вижда, ако са думи, ще са обърнати, ако са написани правилно на юмруците на нападателя.

Така или иначе, формата на синините беше от значение. Това, което виждаше в момента, не беше научно или дори приблизително неопровержимо доказателство, но представляваше малка частица от пъзела, който сякаш се оформяше около Трент и ѝ даваше импулс да продължи в същата посока. Реши, че е време да приведе ходовете в разследването си — поне законните — в електронен вид. Погледна часовника над телевизионните екрани и видя, че до началото на нощната смяна има още час. За това време можеше да свърши много.

Залови се за работа, като започна с хронологията на разследването, макар че това нямаше да е първият документ в папката. От дълъг опит беше наясно обаче, че хронологията е основна част от всяко разследване.

След половин час телефонът ѝ иззвъня — обаждане от скрит номер.

— Балард слуша.

— „Добро и зло“.

Беше Хорхе Фернандес. Гласът ѝ трепна от нетърпение.

— Това ли е било на боксовете?

— А-ха. Попитах момчетата и си спомниха. Добро и Зло. Непрекъснатата борба в човека. Разбираш ли?

— Да, разбирам.

— Помага ли ти?

— Мисля, че да. Можеш ли да ми дадеш името на този, който си е спомнил? Може да ми потрябва.

— Дейв Олмънд, Дендито. Така го наричаме, защото се конти. Занимаваме се с пороци, но той си мисли, че сме скапано модно шоу.

— Ясно. Благодаря ти, Фернандес. Длъжница съм ти.

— Успешен лов, Балард.

След като свърши разговора, тя извади снимката на синините на Рамона и отново се зае да ги проучва. Сега ставаше ясно — Д и О, от ДОБРО и Л и О от ЗЛО. Изглеждаха почти еднакво гледани и отпред, и огледално.

Балард знаеше, че е малко вероятно да са върнали на Трент боксовете, с които са го арестували. И че три години след ареста са били унищожени от отдела за съхраняване на доказателства. Ако обаче бяха част от някаква парафилия — садомазохистична фантазия в този случай — не беше трудно да повярва, че се е върнал там, откъдето е взел първите боксове, и се е сдобил с втори чифт.

Инжекцията адреналин, която бе усетила по-рано вечерта, сега се превърна в локомотив, който препускаше във вените ѝ. За нея Трент вече не беше просто оперативно интересен. Локомотивът бе отминал тази гара. Вече беше убедена, че това е нейният човек, и нищо не би могло да се сравни с момента на това прозрение. Това е Светият Граал на детективската работа. Няма нищо общо с доказателства или юридически процедури, или вероятна причина. Просто го усещаш.

Нищо в живота ѝ не би могло да се сравни с това. Беше го чакала от доста време, откакто работеше в Късното шоу, но сега усещаше дълбоко в себе си, че то е причината да не иска да напусне тази работа никога, където и да я сложат, каквото и да говорят за нея.

12

Балард се качи в стаята за инструктаж рано. Това време винаги беше удобно, за да се сприятеляваш с колегите, да чуеш клюките от управлението, да научиш нова информация от улицата. Седем униформени вече бяха седнали по столовете, сред тях Смит и Тейлър. Имаше и две жени, които Балард познаваше, защото се бяха засичали в съблекалнята. Както можеше да се очаква, разговаряха за петорното убийство в клуба предната вечер. Един от полицаите обясняваше, че от „Грабежи и убийства“ били наложили пълна тишина по случая и дори не били съобщили имената на жертвите вече двацет и четири часа след престъплението.

— Била си вътре, Рене — каза Херера, едната от жените. — Какво се знае за жертвите? Кои са?

Балард сви рамене.

— Нищо не се знае. Аз се занимавах с една от периферните жертви, келнерката. Не ме допуснаха до вътрешния кръг. Видях трима застреляни в едно сепаре и не знам кои са.

— Разбира се, че няма да те допуснат, щом Оливас командва — каза Херера.

Това беше напомняне, че в полицейското управление нищо не може да остане скрито. Месец след прехвърлянето ѝ в Холивуд всички знаеха, че е загубила, когато са гледали жалбата ѝ срещу Оливас, макар че личните въпроси би трябвало да остават тайна по закон.

Балард опита да смени темата.

— Когато идвах, видях, че вътре има хора от „Грабежи и убийства“ — каза тя. — Да не са пропуснали нещо снощи?

— Аз пък чух, че не са си тръгвали — каза Смит. — Занимават се с това от почти двацет и четири часа.

— Това трябва да е някакъв рекорд — добави Херера.

— Засега рекордът е случаят Фил Спектър — четирийсет и осем часа на местопрестъплението с криминалистите — обади се Смит. — А имаше само един труп.

Спектър беше известен музикален продуцент, убил жена, която завел в дома си от един бар. Случаят беше на шерифа, но Балард реши да не навлиза в подробности.

В стаята скоро дойдоха и други полицаи, след които се появи и лейтенант Мънро. Зае мястото си зад катедрата пред столовете и обяви начало на инструктажа. Беше сух и монотонен. Както обикновено, даде данни за престъпността в района, като спомена и кражбата на кредитна карта, с която Балард и Дженкинс се бяха занимавали предната вечер. Мънро нямаше новини за стрелбата в „Танцърите“, дори нямаше и полицейски портрет на заподозрения по описания. Докладът му не продължи и десет минути. Завърши, като се обърна към Балард:

— Рене, имаш ли да добавиш нещо?

— Не много. Снощи имахме нападение. Жертвата още е в кома. Станало е на плацата за транссексуални и всичко, до което някой се добере в тази връзка, ще е добре дошло. Обърнете внимание, че извършителят е използвал метални боксове. Разпитайте за това. Освен това и петимата застреляни в „Танцърите“ времената са спокойни.

Колегите ѝ се засмяха.

— Добре — изхъмка Мънро.

После премина към вътрешните съобщения за графици и обучението за работа с личните видеокамери. Балард искаше да си тръгне, но знаеше, че ще е грубо, така че извади телефона си и провери съобщенията си дискретно, с дисплея до бедрото си. Видя, че няколко минути преди това е получила съобщение от Дженкинс. Просто проверяваше какво е положението, както обикновено, когато работеха отделно.

Дженкинс: Как е?

Балард: Мисля, че открих обърнатата къща.

Дженкинс: Как?

Балард: Регистриран по-рано с метален бокс.

Дженкинс: Чудесно. Ще действаш ли тази вечер?

Балард: Не. Все още събирам улики. Ще ти се обадя.

Дженкинс: Добре.

Инструктажът приключи малко след като Балард изпрати и последното съобщение на Дженкинс. Тя прибра телефона и тръгна към стълбището. Мънро я извика, когато свиваше на първата площадка.

— Балард, не отиваш в „Танцърите“, нали?

Тя спря и го изчака да я настигне.

— Не, защо?

— Просто искам да знам какво правят хората ми — отговори Мънро.

Формално Балард не беше от хората на Мънро, но пусна забележката покрай ушите си. Той отговаряше за уличните патрули в управлението през нощната смяна, а Балард беше детектив и неин пряк началник беше Макадамс — шефът на детективския отдел.

— Както казах на инструктажа, ще работя по нападението от снощи — каза тя. — Макадамс ми даде случая.

— Добре, но не съм получил уведомление за това — отвърна Мънро.

— А получи ли уведомление да ме държиш настрана от „Танцърите“?

— Не... казах ти, просто искам да знам какво правят хората от нощната смяна.

— Добре, сега знаеш какво ще правя. Трябва да се отбия в болницата, но след това съм на линия, ако имаш нужда от мен.

Обърна се, слезе до долната площадка и влезе в стаята на детективите. Зачуди се дали Мънро не крие нещо. Обикновено работеше самостоятелно, без лейтенантът на патрулните полицаи да знае с какво се занимава. Дали Оливас или някой друг от центъра не му беше наредил да я държи настрана от разследването?

Разговорът с Мънро я беше ядосал, но тя прогони тези мисли, за да може да се съсредоточи върху конкретната си работа. Взе ключовете от служебната кола от чекмеджето на приемната, после грабна нова батерия за радиостанцията от стаята за зареждане. Върна се до временното си бюро, за да вземе чантата и радиостанцията си, и излезе. Качи се в колата и веднага разбра, че някой я е използвал през деня — някой, който бе пренебрегнал забраната за пушене в служебните автомобили собственост на общината. Отвори всички прозорци, мина през портала на паркинга и подкара по „Уилкокс“ към „Сънсет“.

В болницата показа значката си на охраната на входа, а после и на две дежурни медицински сестри, за да я пуснат до стаята, в която лежеше Рамона Рамон, все още в кома. Балард поиска от една сестра,

казваше се Наташа, да я придружи, в случай че по-късно се наложи да даде потвърждаващи показания в съда.

Жертвата изглеждаше дори по-зле от предишната нощ. Главата ѝ беше частично избърсната, а операцията за корекция на счупването на черепа и намаляване въздействието на мозъчния оток беше оставила лицето ѝ подпухнало и неузнаваемо. Лежеше сред плетеница от маркучи, инфузионни системи и монитори.

— Налага се да разгърнеш престилката ѝ, за да мога да снимам синините по гърдите ѝ — каза Балард на Наташа.

— Не го ли направихте снощи? — попита медицинската сестра.

— Имаме снимки от снощи. Днес обаче синините изглеждат различно.

— Не разбирам.

— Не е и нужно. Просто разгърни престилката.

Балард знаеше, че кръвонасяданията се появяват, когато кръвоносните съдове под кожата бъдат увредени от травма и червените кръвни телца проникнат в околните тъкани. Понякога синините стават по-големи и по-тъмни през първите двацет и четири часа след травмата, защото кръвта продължава да се процежда навън от увредените кръвоносни съдове. Надяваше се синините на Рамона Рамон сега да са по-добре изразени, така че дори да успее да ги разчете.

Сестрата избута маркучите настрана, после дръпна термоодеялото, което покриваше пациента. Разкопча престилката и откри голото тяло. В пениса му беше мушнат катетър, урината в прозрачната торбичка беше червеникава от вътрешните кръвоизливи. Сестрата върна одеялото нагоре и Балард не успя да разбере дали го прави от стеснителност или от отвращение.

Лявата страна на торса, горе, беше покрита от голяма плътна синина. Очертаните ръбове на следата от удара, които Балард бе разчала предния ден, сега бяха заличени, защото кръвта продължаваше да се разпростира под кожата. Ако го бе видяла за първи път сега, нямаше да разбере, че травмата е нанесена с метален бокс. Балард се наведе над лявата страна на пациента, за да огледа лилавите петна

отблизо. Много скоро видя двете О, в по-тъмен цвят от околния оттенък на синината. Беше убедена, че са двете О от ДОБРО.

— Наташа, ще погледнеш ли?

Балард се изправи и се отдръпна, за да направи място. Посочи очертанятията.

— Какво е това? — попита Балард.

— Кое? Синината ли? — учуди се Наташа.

— Има очертаня. Виждаш ли ги?

— Ъ-ъ... да, може би. Имаш предвид тези кръгове?

— Именно. Искам да ги снимам.

Балард извади телефона си и отново се приближи, след като Наташа се отдръпна. Докато правеше снимките, си спомни билбордовете, които виждаше из целия град и на които имаше впечатляващи фотографии с професионално качество, направени с айфон. Снимките, които тя правеше сега, никога нямаше да се появят на билборд.

— Това от оръжие ли е? — попита Наташа. — Имал е някакви пръстени, когато го е ударил?

Балард продължи да снима, първо със светкавица, после без.

— Нещо такова.

Отиде от другата страна на леглото, за да огледа синините от лявата страна на торса. Там лилавите петна бяха с още по-тъмен цвят, но не се виждаше нищо, което да напомня за думата „ЗЛО“. Даваше си сметка, че по-тъмният цвят означава по-силна травма, а разликата между синините от двете страни означаваше, че дясната ръка на нападателя е по-силната. Опита да си спомни дали по време на срещата им и пробното кормуване Томас Трент бе направил нещо, което да показва, че е левак. Беше ясно, че пръстите на дясната му ръка са разранени. После си спомни, че бе записал телефона ѝ с дясната си ръка.

Балард снима и лявата част на торса, за да документира размера на травмите.

— Можеш да я завиеш, Наташа — каза тя. — Засега приключих.

Докато закопчаваше престилката, Наташа попита:

— Видя, че е мъж, нали?

— Биологично е мъж — каза Балард. — Обаче предпочита да живее като жена. Мога да го приема.

— О... — отвърна Наташа.

— Знаеш ли дали го е посещавал някой? Има ли семейство?

— Не знам такова нещо.

— Ще я прехвърлят ли някъде?

— Не знам. Сигурно.

Презвитерианска болница „Холивуд“ беше частна. Ако не бъдеха открити близки на Рамона или застраховка, тя скоро щеше да бъде прехвърлена в общинска болница, където нивото на грижите нямаше да е като тук.

Балард благодари на Наташа и си тръгна.

След като излезе от болницата, отиде до един квартал под естакада на магистрала 101. Рамона Рамон нямаше шофьорска книжка на сегашното си или на рожденото си име, а единственият адрес, с който разполагаше Балард, беше „Хелиотроп Драйв“. Това беше адресът, записан в картончетата за обиск в папката на „Порок“, и адресът, който беше дала при последния ѝ арест.

Балард смяташе, че най-вероятно е фалшив, не защото в Холивуд няма улица, наречена „Хелиотроп“, а защото от детството си в Хаваи знаеше някои неща за цветята и растенията. Често работеше с родителите си в доматените ферми и развъдниците за цветя по планинските склонове на Мауи. Хелиотропът цъфти с пурпурни или сини цветове и е известен с това, че насочва цветчетата си към слънцето. Балард смяташе, че това е някаква метафора, че може би Рамона Рамон е харесала това име на улица, защото отговаря на желанието ѝ да се промени и да следва хода на слънцето.

Сега, докато шофираше към магистралата, видя, че адресът отговаря на място с редица стари кемпери и каравани, паркирани един до друг под естакадата. Това беше един от многото къмпинги за бездомници, а отвъд редицата очукани превозни средства се виждаха разпънати палатки и навеси от син брезент и други материали, в мизерно заграждение под естакадата.

Балард спря колата и слезе.

13

Имаше представа за социалната структура на препълнените лагери за бездомници в града. Както общината, така и полицията често ставаха обект на критики и съдебни дела от страна на защитници на гражданските права за лошо справяне при срещите с бездомните хора и техните общности. Това бе довело до въвеждане на курсове за обучение за придобиване на специфична към проблема чувствителност и нещо, което в края на краищата се равняваше на политика на вдигнатите ръце. От тези курсове Балард беше научила, че лагерите на бездомниците се развиват до голяма степен като всеки друг град и се нуждаят от социална и управленска йерархия, които да предоставят услуги като сигурност, вземане на решения и управление на отпадъците. В много от тях имаше лица, които играеха ролята на кметове, шерифи и съдии. Така че когато влезе в лагера на „Хелиоторп“, Балард реши да потърси шерифа.

Ако не се броеше непрекъснатият грохот от магистралата горе, всичко в лагера беше тихо и спокойно. Минаваше полунощ, ставаше хладно, а обитателите се свиваха в дрипите си и се готвеха за поредната нощ сред произвола на стихииите, зад стени от найлон или, ако имат късмет, зад алуминиевата черупка на някой кемпер.

Забеляза някакъв мъж да се движи сред нещо като бунище — там, където хората, които живееха от боклуците на другите, хвърляха своите боклуци. Закопчаваше си колана, ципът на панталона му беше свален. Вдигна поглед, видя Балард и се сепна.

— Ти пък коя си, мамка му?!

— Полиция Лос Анджелис. Ти кой си?

— Живея тук.

— Ти ли си шерифът? Търся някой, който отговаря за това място.

— Не съм шериф, но съм нощната смяна.

— Сериозно? Да не си охрана?

— Ами, да.

Балард откачи значката си от колана и я вдигна.

— Балард, полиция Лос Анджелис.

— Аз... аз съм Денвър. Така ми викат.

— Добре, Денвър. Не искам да безпокоя никого. Трябва ми помощта ти.

— Добре.

Денвър пристъпи напред и протегна ръка. Балард едва се овладя да не направи физиономия. За неин късмет радиостанцията ѝ беше в дясната ръка, така че имаше причина да избегне ръкостискането.

— Искам да поговорим — каза тя. — Един от вашите е в болница и е ранен лошо. Искам да разбера къде живее. Можеш ли да ми помогнеш?

— Кой е? Тук хората идват и си отиват. Понякога си зарязват багажа.

— Рамона Рамон. Нещо като испанско момиче. Каза, че живее тук.

— Да, знам я Рамона. Обаче трябва да знаеш, че е мъж.

— Знам, че е мъж. Роден е мъж, но се определя като жена.

Денвър като че ли се обърка, но Балард продължи:

— Значи, живее тук?

— Ами, живееше. Изчезна преди седмица и си мислехме, че няма да се върне. Както ти казах, хората идват и си отиват, и често си оставят нещата. Значи, някой друг ѝ зае мястото, нали разбираш. Така става тук. Който дреме, губи.

— Кое беше мястото ѝ?

— В „Мидас“ седем четири, в началото на колоната кемпери.

И посочи редицата разнебитени коруби, паркирани в края на празното място. Първият кемпер беше мръснобял, с кабина „Додж“. Отстрани имаше оранжеви ивици, а отзад беше покрит с найлоново американско знаме, за да го пази от дъжд. Отвън изглеждаше поне на четирийсет години.

— Чух, че го купи от предишния за сто долара, след което той заминал в джунглата.

Денвър посочи лагера. Беше ясно, че кемперите, колкото и да са разнебитени, са предпочитани обиталища в общността. Наскоро бе възникнала нова индустрия — вадеха негодни кемпери и каравани от автоморгите, изтегляха ги до различни паркинги на пусти места или под естакади на магистрали и ги продаваха евтино, дори ги отдаваха

под наем на бездомни хора. Предаваха се от ръка на ръка и често ставаха причина за конфликти между собственици и своеволно изхвърляне на обитатели. Управлението на града вече формираше специална група, която трябваше да решава този проблем, както и много други, свързани с увеличаващото се бездомно население на града — най-голямото западно от Ню Йорк Сити.

— Колко време е била тук? — попита Балард.

— Около година — отговори Денвър.

— Сега има ли някой там?

— Да, един тип. Бесния понеделник.

— Това му е прякора, така ли?

— Да. Хората тук използват прякори, нали разбираш? Оставят предишните си имена в миналото.

— Ясно. Да поговорим с Бесния понеделник тогава. Трябва да огледам вътре.

— Няма да се зарадва, ако го събудиш. Не току-така му викат Бесния.

— Ясно. Ще се справим, Денвър.

Тръгна към първия кемпер от редицата и вдигна радиостанцията, за да поиска подкрепление. Казаха й, че ще го получи до четири минути.

— Нали знаеш, че хората тук се тревожат, когато идва полиция? — каза Денвър, след като Балард свали радиостанцията.

— Знам — каза тя. — Не искаме да създаваме проблеми. Ще зависи от Бесния понеделник обаче.

Беше извадила малко тактическо фенерче от жабката на колата. Задната част беше от тежка стомана и тя почука с нея на вратата на кемпера. Отстъпи на безопасно разстояние, два метра назад и две крачки вляво. Забеляза, че на вратата няма дръжка, а през две дупки е прекарана стоманена верига. Кемперът се заключваше по този начин и когато си вътре, и когато те няма.

Никой не отговори отвътре, не се чу и някой да се раздвижва.

— Някой май се е заключил — отбеляза Балард.

— Да, вътре е — отвърна Денвър.

Балард почука по-силно. Звукът отекна в бетона горе и се чу доста по-силно от шума на шосето.

— Ей, Бесен! — извика Денвър. — Излез за малко.

В далечината се появи полицейска кола и продължи бавно по „Хелиотроп“. Балард присветна с фенера си към нея. Патрулката дойде и спря до кемпера. Слязоха двете униформени жени от инструктажа. Херера водеше, партньорката ѝ беше Дайсън.

— Балард, какво имаме тук? — попита Херера.

— Трябва да вдигнем един тип от кемпера — отговори Балард.
— Денвър смята, че няма да се зарадва особено.

След толкова десетилетия експлоатация пружините на кемпера бяха доста зле. Фургонът започна да скърца и да се клати, щом някой вътре се раздвижи. След миг отвътре се чу глас:

— Какво искаш?

Денвър се обади, без да го карат:

— Ей, Бесен, дошла е полиция. Искат да огледат кемпера ти, защото тук живееше Рамона.

— Е, вече не живее тук — отговори Бесния. — А аз спя.

— Отвори вратата! — нареди Балард високо.

— Имаш ли заповед? Знам си правата.

— Не ми трябва заповед. Искам да отвориш вратата или ще изтеглим кемпера ти на полицейския паркинг, ще разбием вратата и ще те арестуваме за възпрепятстване на разследване. Ще те приберат в областния затвор, а хубавият кемпер ще отиде при някой друг. Това ли искаш?

Балард реши, че е казала точно каквото трябва. Зачака.

Херера отстъпи настрана, за да приеме обаждане по раменната радиостанция. Дайсън остана с Балард. След трийсетина секунди зад вратата се чу дрънченето на веригата. Бесния понеделник отваряше.

Заради прякора и предупреждението на Денвър, че Бесния ще е ядосан, Балард очакваше от кемпера да излезе едър мъж, готов за скандал. Вместо това се появи дребно същество с очила и побеляла брада, с вдигнати ръце. Балард му каза да си свали ръцете и го отведе при Дайсън и Херера, която се бе върнала при тях. Попита го кой е собственик на кемпера и вещите в него. Съществото, което се представи като Сесил Бейти, каза, че се е нанесло само преди два дни, след като каквото и да било имало за вземане отвътре било изнесено от

други. Каза, че според него в кемпера нямало никакви вещи на Рамона Рамон.

Балард каза на униформените да държат Бейти под око, докато тя огледа вътре. Сложи си латексови ръкавици и се качи по двете стъпала. Плъзна лъча на фенерчето през малкото двустайно пространство. Беше пълно с боклуци и смърдеше на ареста за пияници в управлението в неделя сутрин. Огледа се, но не видя нищо, което би могло да е на Рамона Рамон. Мина през първото помещение и отиде отзад, където имаше доста голямо легло, на което бяха струпани мръсни чаршафи и одеяла. Стресна се, когато чаршафите изведнъж се размърдаха — в леглото имаше човек.

— Дайсън, ела тук! — извика Балард. — Бързо!

Чу как полицайката влиза в кемпера. Задържа светлината върху лицето на жената в леглото. Беше мръсна, косата ѝ беше мазна и разчорлена. По лицето и шията ѝ имаше зарастващи рани. Тежък случай на наркомания.

— Изведи я — нареди Балард.

Дайсън пристъпи напред, отметна чаршафите и издърпа жената, — тя беше облечена с няколко фланели и яке — от леглото. Изведе я и Балард продължи да търси.

След като не видя нищо, от което да има полза в разследването си, излезе от спалното помещение. Срещу някогашната миниатюрна тоалетна имаше кухненска секция, която отдавна явно никой не беше използвал. Двата газови котлона сега най-вероятно се използват само за загряване на лъжички хероин или кристален метамфетамин. Балард започна да отваря горните шкафове, като почти очакваше в тъмнината да се разбягат плъхове. Вместо това откри малка празна кутия от телефон едnodневка. Изглеждаше доста нова, за разлика от останалите боклуци наоколо.

Балард излезе от кемпера, отиде при Бейти и жената, които стояха с наведени глави до униформените, и им показа кутията.

— Това ваше ли е?

Бейти погледна за миг, после извърна лице.

— Не, не е мое. Беше си тук.

— На Рамона ли е?

— Може и да е било. Не знам, не съм го виждал досега.

Балард реши, че кутията е била на Рамона. Ако по нея или вътре в нея откриеше сериен номер на телефона, имаше шанс да провери какви разговори са водени от този апарат, въпреки че самият той липсваше и би трябвало да е непроследим. Ако имаше разговори, свързващи Рамона с Трент, щеше да има годни за съдебно дело доказателства и тогава всичко това, включително дишането на смрадливия въздух в кемпера, нямаше да е напразно.

— Добре, благодаря за помощта — каза тя.

Кимна на Херера и Дайсън да пуснат двамата обитатели на кемпера и те веднага се шумгнаха вътре. След това се обърна към Денвър и му кимна да се приближи, за да поговорят насаме.

— Благодаря за помощта, Денвър, оценявам го.

— Няма проблем. Това ми е работата.

— Когато те попитах за Рамона в началото, каза, че я няма от седмица.

— Да, имаме правило. Можеш да се настаниш на мястото на някой друг само ако не го е имало поне четири дни. Защото, нали разбираш, може да те арестуват и така нататък. Ако те арестуват, те държат седемдесет и два часа. Затова чакаме четири дни и след това пускаме друг да заеме мястото.

— Значи си сигурен, че я е нямало четири дни преди Бесния понеделник да се нанесе преди два дни?

— Сигурен съм, да.

Балард кимна. Това беше индикация, че Рамона може да е била държана в плен от нападателя си пет дни, през които я е изтезавал и измъчвал, преди да я захвърли на паркинга предната нощ и да я зареже там да умира. Трябваше да има предвид и тази възможност.

Благодари на Денвър още веднъж и този път стисна ръката му. Не беше сигурна дали той забеляза, че все още е с латексовите ръкавици.

Върна се в управлението към един и половина след полунощ и преди да отиде в стаята на детективите, се отби в дежурната стая. Мънро седеше зад бюрото си, а на бюрото за писане на доклади в дъното на стаята седеше друг полицаи.

— Нещо случва ли се? — попита тя.

— Спокойно е — отговори Мънро. — Не може да се сравнява със снощи.

— Криминалистите още ли са в „Танцьорите“?

— Не знам. Не се отчитат пред мен.

— Е, щом нещата вървят толкова бавно, ще отида да видя дали нямат нужда от помощ.

— Не е наша работа, Балард. Трябва да стоиш тук за всеки случай.

— Какъв случай?

— В случай че имаме нужда от теб.

Балард нямаше намерение да ходи в „Танцьорите“. Просто искаше да види как ще реагира Мънро, а възбудата му и бързият отговор бяха знак, че е получил нареждане да държи нея, а може би и цялото управление, настрана от местопрестъплението.

Мънро опита да смени темата:

— Как е жертвата?

— Държи се още — отговори Балард. — Точно за това исках да поговорим. Има сериозен шанс да оцелее. Безпокоя се, че заподозреният може да опита да довърши започнатото.

— Какво? Мислиш, че ще се промъкне в болницата? Ще удуши жертвата с възглавница?

— Не знам. Може би. Нямах шум в пресата по този случай, но...

— Гледала си „Кръстникът“ прекалено много. Ако искаш да сложа някой пред вратата на онази курва, няма да стане, Балард. Няма да го направя. Нямам хора за това. Нямам намерение да оставя улицата без патрули, за да изпратят хора да дремят в болницата или да закачат сестрите в сестринската стая. Можеш да изпратиш искането си в центъра, но ако питаш мен, те също ще откажат, след като преценят ситуацията.

— Добре, разбрах.

Когато се върна на временното си бюро в стаята на детективите, Балард остави кутията от телефон, която бе взела от кемпера, и се подготви да прекара остатъка от смяната си в опити да проследи апарата, който е бил в нея. Тогова обаче видя розовото листче със съобщението, което бе взела по-рано. Седна и вдигна телефона на бюрото. Не се притесни, че набира посред нощ. Номерът беше

безплатен, което означаваше, че е на някоя фирма. Тя или щеше да е отворена, или затворена, така че не би могла да събуди никого, колкото и да е късно.

Докато чакаше да отговорят, отново опита да разчете името, записано на листчето. Не беше възможно. Но веднага щом отговориха разбра кой е оставил съобщението.

— Услуги за картодържателите. С какво мога да ви помогна?

Долови индийски акцент — като на мъжа от Мумбай, с когото беше говорила за картата на госпожа Лантана предната вечер.

— Мога ли да говоря с Ирфан?

— Кой Ирфан? Имаме трима.

Балард взе розовото листче. Беше й се сторило, че пише „Коеи“.

Смени „е“ на „а“ и махна „о“:

— Кан. Ирфан Кан.

— Един момент, моля.

След трийсет секунди чу друг глас и й се стори, че вече го е чувала.

— Обажда се детектив Балард, полиция Лос Анджелис. Оставил си съобщение за мен.

— Да, детектив. Говорихме по телефона преди малко повече от двайсет и четири часа. Открих ви.

— Да, така е. Защо?

— Защото получих разрешение да споделя адреса за доставка на закупена чрез измама стока с откраднатата кредитна карта.

— Разрешение от съда ли?

— Не, шефът на отдела ми позволи. Отидох при него и му казах, че трябва да го направим, защото бяхте много настоятелна, нали така?

— Изненадана съм, честно казано. Все пак благодаря.

— Няма проблем. Радвам се да помогна.

— Е, какъв е адресът?

Кан й даде номер на стая и адрес на булевард „Санта Моника“, който не беше далече от авеню „Ел Центро“ и дома на Лесли Ан Лантана, доколкото Балард можеше да прецени. Вероятно разстоянието би могло спокойно да се извърви пеша.

Изкуши се да каже на Кан, че вероятността да арестува извършителя е силно намалена от забавянето от двайсет и четири часа, но вместо това му благодари за усърдието и прекъсна разговора.

След това грабна радиостанцията си и ключа за колата и тръгна към вратата.

Адресът, който бе получила от Мумбай, отговаряше на западнал мотел с име „Сиеста Вилидж“. Беше П-образен двуетажен комплекс с паркинг във вътрешната страна на П-то, малък басейн и офис. Надпис отпред обещаваще безплатно уайфай и канал НВО. Балард влезе в паркинга и го обиколи. Стаите имаха големи прозорци, които гледаха към центъра на комплекса. Приличаше на хотел, в който телевизорите в стаите все още са фиксирани за шкафовете с метални клетки.

Балард намери стая 18 и не видя светлина зад спуснатата завеса на прозореца. Пред вратата ѝ беше паркиран очукан пикап „Форд“. Стаята беше последната до добре осветена ниша с машина за лед и автомат за кока-кола, поставени в метална клетка с прорези за пускане на монетите и вземането на напитките. Балард продължи напред и паркира в далечния край, така че ако някой реши да надникне иззад завесите на стая 18, да не може да я види. От километри си личеше, че колата е полицейска.

Преди да слезе поиска по радиото проверка за собственика на пикапа. Оказа се чист, регистриран на Джудит Нетълс от Поуей — малко градче в област Сан Диего. Нетълс не беше регистрирана в полицейските архиви.

Отиде пеша до офиса на мотела, където се наложи да позвъни на звънец на стъклена врата и да изчака от малката стаичка зад тезгяха да се появи мъж, за да отвори. Вече бе извадила значката си и той я пусна да влезе.

— Здравсти — поздрави тя. — Аз съм детектив Балард от полицейско управление Холивуд. Трябва да ти задам няколко въпроса.

— Добър вечер — отвърна мъжът. — Питай. Няма проблем.

Той седна и потисна прозявката си. Зад него на стената имаше часовници, които показваха времето в различни градове по света, като че ли в хотела отсядаха международни пътници, които трябва да следят бизнеса си по цялото земно кълбо. Балард чуваше телевизор,

който работеше в задната стаичка. Разнесе се смехът на публиката в някакво среднощно шоу.

— Има ли гост в стая осемнайсет? — попита Балард.

— О, да. Осемнайсета е заета — отговори мъжът.

— Как се казва гостът?

— Не ти ли трябва заповед, за да ме питаш това?

Балард опря ръце на плота и се наведе към него.

— Май гледаш повечко телевизия в задната стаичка. Не е нужна заповед, за да задавам въпроси, а ти не е нужно да видиш заповед, за да им отговаряш. Просто трябва да решиш веднага дали ще помогнеш на полицията на Лос Анджелис в разследването ѝ, или ще пречиш.

Той като че ли се замисли за момент, после се завъртя със стола към компютърния екран вдясно от него.

Натисна клавиша за интервал и екранът оживя. След това извика списъка на стаите и набра 18.

— Регистрирал се е като Кристофър Нетълс.

— Сам ли е? — попита Балард.

— Би трябвало. Регистриран е като сам.

— Откога е тук?

Мъжът погледна отново екрана.

— Девет дни.

— Я повтори името.

След като го чу пак, Балард каза на рецепциониста, че ще се върне веднага, грабна няколко брошури за автобусна обиколка на града от купчината на плота и подпря с тях вратата, за да не се затвори. Излезе на паркинга, за да не я чува дежурният, и по радиото поиска проверка за Кристофър Нетълс. Оказа се чист, но тя трябваше да е сигурна. Извади телефона си и се обади на дежурните в централата, за да поиска да пуснат проверка в националната база данни за престъпността.

Докато чакаше резултата, крачеше по асфалта. В басейна нямаше вода. Тя отиде до ъгъла на офиса, за да погледне пак към стая 18. Беше все така тъмна. Огледа пикапа и реши, че е на поне двайсет години. Вероятно нямаше аларма и нямаше да ѝ е от полза, за да накара Нетълс да излезе от стаята си.

Дежурният се обади след малко и докладва, че в системата е регистриран човек на име Кристофър Нетълс, с присъда от 2014

година за множество кражби, включително проникване в обитавано жилище. Бял, на двайсет и четири, пуснат под гаранция след като излежал две години от присъдата си в щатски затвор.

Балард поиска от дежурния да я свърже с лейтенант Мънро.

— Лейтенант, обажда се Балард. Намирам се в „Сиеста Вилидж“ и имам възможност за арест на заподозрян по четири-пет-девет на „Ел Центро“ снощи. Можеш ли да ми изпратиш подкрепление?

— Мога. Всички са по улиците, но сега е спокойно и мога да отделия една кола за твоя човек. Имам общо десет.

— Добре. Кажете им да чакат на една пресечка от мотела. Да слушат на честота 4, за да ги извикам. Искам да накарам този тип да излезе от стаята.

— Разбрах, Балард. Ще ми дадеш ли име, което да запиша?

Питаше за името на заподозрения, в случай че нещата се объркат и се наложи да го гонят без помощта на Балард. Тя му даде подробностите за Нетълс и прекъсна разговора. Превключи радиостанцията си на честота 4 и се върна в рецепцията при служителя.

— Как плаща за стаята си господин Нетълс?

— Плаща в брой — отговори служителят. — На всеки три дни плаща три дни напред. Платил е до понеделник.

— Получавал ли е тук доставки?

— Доставки?

— Да. Кашони, писма. Някой изпращал ли му е нещо?

— Няма как да знам. Работя само нощем. Доставят му само пица.

Всъщност последно му донесоха пица преди два часа.

— Значи си го виждал? Ще ми кажеш ли как изглежда?

— Да, един-два пъти дойде да плати стаята късно вечерта.

— На колко години е?

— Не знам. Двайсет и няколко. Не ме бива в тези неща.

— Едър, дребен?

— По-скоро едър. Като че ли тренира.

— Кажете ми за безплатния уайфай.

— Какво да кажа? Безплатен е. Какво друго?

— Всяка стая ли има рутер, или има един рутер за целия хотел?

— Машинарията е там, отзад.

Посочи с палец през рамо стаичката зад гърба си. Балард знаеше, че историята на рутера може да се проследи и така да се докаже, че Нетълс е правил покупки онлайн с кредитната карта на Лесли Ан Лантана. За това обаче щеше да е нужна заповед, а също така отделът за търговски престъпления трябваше да отдели време и пари, които силно превишаваха значимостта на случая.

— А телефони? В стаите има ли телефонни линии?

— Да, имаме телефони. Освен в две стаи, в които откраднаха апаратите. Не сме ги сменили.

— В осемнайсет има ли телефон?

— Да, има.

Балард кимна. Обмисляше как да накара Нетълс да излезе от стаята си, за да го разпита и евентуално да го арестува.

— Можеш ли да изгасиш светлината в нишата, в която е автоматът за кока-кола?

— Мога. Тук има ключ. Той обаче изключва светлината и в нишата на втория етаж.

— Няма проблем. Изгаси и двете. След това искам да позвъниш в стаята му и да му кажеш да дойде до рецепцията.

— Как ще стане това? Наближава три сутринта.

Посочи зад гърба си към часовниците, за да подчертае колко късно е да звъни в стаята на Нетълс. Като по поръчка радиостанцията на Балард изписука и се чу кодът й. Тя вдигна и отговори.

— Шест-Уилям-двайсет и шест. На позиция ли сте?

— Потвърждавам.

Позна гласа. Смит. Вече беше сигурна, че зад гърба й стои здравеняк полицаи, който не се шегува.

— Добре. Стойте там. Когато ви се обадя, влезте през главния вход и не пускайте никого да излиза. Заподозреният кара пикап форд, 1990-а година, сребрист.

— Разбрах. Има ли оръжие?

— Не се знае.

Смит чукна два пъти бутона на радиостанцията, за да потвърди.

— Добре. Пет минути — каза Балард. — Ще чукна по радиото, за да сте готови, след това ще дам сигнал да тръгвате.

Служителят на хотела я гледаше ококорено. Балард се обърна към него.

— Добре. Сега искам да вдигнеш телефона на стая осемнайсет и да кажеш на Нетълс, че току-що са идвали полицаи и са питали за него.

— Защо?

— Защото точно това се случи. И защото искаш да продължиш да помагаш на полицията на Лос Анджелис.

Мъжът мълчеше. Явно сериозно се безпокоеше да не се забърка в нещо.

— Виж — насърчи го Балард, — ти няма да лъжеш онзи тип. Ще му кажеш самата истина, защото точно това стана. Не усложнявай нещата излишно. Кажи нещо от рода на: „Извинявай, че те будя по това време, обаче един детектив от полицията току-що питаше за тебе“. Той ще те попита дали полицаите още са тук, а ти ще кажеш, че мислиш, че са си отишли. Толкова, нищо повече. Ако те пита още нещо, кажи му, че те търсят по телефона и трябва да затваряш. Кратко и просто.

— Защо обаче искаш той да разбере, че си била тук? — настоя служителят.

— Просто опитвам да го сплаша, за да излезе от стаята, понеже ще е по-безопасно да се приближа до него. Това е. Сега ми дай три минути и се обади. Става ли?

— Ами... да.

— Добре. Съдействието ти се оценява високо от местната полиция.

Балард излезе от рецепцията, мина по пътеката пред стаите и стигна до стая 18. Влезе в нишата вдясно от вратата. Лампата горе беше изгасена, но самият автомат светеше ярко, а Балард имаше нужда от прикритие, не от светлина. Бръкна зад машината и издърпа щепсела. Сега стана наистина тъмно. Тя отстъпи в сянката и зачака. Погледна си часовника, за да види дали са минали трите минути.

Почти веднага след това чу телефонен звън зад стената на стаята. Четири позвънявания, преди да чуе мърморещ ядосан отговор. Чукна бутона на микрофона два пъти, за да предупреди колегите си.

Продължи да чува приглушен глас през стената и предположи, че Нетълс задава въпроси на рецепциониста. Отиде до ъгъла на нишата, така че да може да вижда пикапа.

Миг след това вратата се отвори. Преди да погледне, Балард се дръпна максимално назад, включи микрофона на радиостанцията и прошепна:

— Действаме!

Надникна от нишата и видя мъж, само по джинси, да товари картонен кашон в каросерията на пикапа. Беше с гръб към нея и тя видя дръжката на пистолет, мушнат в колана му отзад.

Това променяше нещата. Тя бързо извади оръжието си от кобура и излезе от нишата. Мъжът, който се бореше с тежкия кашон, не я видя, когато го приближи отзад. Тя насочи пистолета си и вдигна радиостанцията към устата си.

— Заподозреният е въоръжен! Заподозреният е въоръжен!

След това пусна радиостанцията на земята и зае бойна поза — улови оръжието с две ръце и го насочи към Нетълс. В този момент осъзна грешката си — не би могла да следи едновременно типа край пикапа и вратата на стая 18. Ако в стаята имаше и друг човек, двамата щяха да имат предимство. Запристъпва настрани, за да вижда и двете евентуални опасности, и извика:

— Полиция! Да виждам ръцете ти!

Мъжът замръзна, но не се подчини. Продължаваше да държи кашона.

— Сложи длани на покрива на пикапа! — добави Балард.

— Не мога — отвърна мъжът. — Ако го направя, кашонът ще падне... Трябва да...

В този момент дойде полицейската кола. Балард не изпускате Нетълс от очи, но с периферното си зрение следеше и патрулката. Изпита облекчение. Знаеше обаче, че опасността не е преминала.

Изчака колата да спре и полицаите да излязат, за да има три оръжия, насочени към заподозрения.

— По очи! — извика Смит.

— Лягай! — добави Тейлър.

— Кое да бъде? — извика онзи в отговор. — Тя каза да си сложа ръцете на покрива.

— Лягай, задник, или ще те просна! — извика Смит.

В гласа му имаше достатъчно напрежение, за да е ясно, че търпението му се е изчерпало, а Нетълс беше достатъчно умен, за да го схване.

— Добре, добре. Лягам — извика. — Спокойно! Лягам по очи!

Отстъпи назад и пусна кашона. Нещо стъклено вътре се счупи. Мъжът се обърна към Балард с вдигнати ръце. Тя вече не виждаше пистолета, така че се съсредоточи върху ръцете му.

— Задници! — изруга Нетълс. — Заради вас си счупих нещата.

— На колене! — извика Смит. — Веднага!

Заподозреният подви крака един по един, коленичи, после легна по очи на асфалта и сложи длани на тила си. Познаваше процедурата.

— Балард, задръж го — извика Смит.

Тя прибра пистолета си, пристъпи напред и извади белезниците от колана си. Притисна гърба на Нетълс с лявата си ръка, а с дясната извади пистолета от колана му и го плъзна по асфалта към униформените. След това притисна гърба му с коляно и дръпна ръцете му надолу, една по една, за да ги закопчае с белезниците. Щом и втората гривна щракна около китките му, извика на униформените:

— Код четири! Всичко е наред!

Арестуваният беше идентифициран като Кристофър Нетълс. Това обаче дойде от задния му джоб, не от самия него. В мига, в който щракнаха белезниците, той заяви, че иска адвокат и отказва да говори. Балард го предаде на Смит и Тейлър и тръгна към отворената врата на стая 18. Отново извади оръжието си, защото трябваше да провери стаята и да се увери, че никой не се крие там. Тази вечер съквартирантката на Бесния понеделник вече я бе изненадала и тя нямаше да допусне да се случи пак.

Стаята беше пълна с кутии и кашони от неща, поръчани онлайн. Нетълс беше развил сериозен бизнес — купуваше стока с крадена кредитна карта и я продаваше или залагаше в заложни къщи. Балард се увери, че вътре няма друг човек, и излезе.

Понеже Нетълс беше освободен условно при излежаване на присъда за криминално престъпление, Балард не беше длъжна да преминава през конституционните процедури, защитаващи гражданите от незаконно задържане и претърсване. Според правното определение предварителното освобождаване под условие означаваше, че Нетълс все още е под опеката на щата. Приемайки условията, той се бе отказал от защита. Служителят, който отговаряше за него през този период, имаше право да влиза в дома му, в колата му и на работното му място, без да му е нужно дори кимване от съдия.

Балард извади мобилния си телефон и позвъни на Роб Комптън — щатския отговорник за предсрочно освободените, придаден към полицейското управление в Холивуд. Събуди го. Беше го правила и друг път и знаеше каква реакция може да очаква.

— Роби, събуди се — каза му. — Един от клиентите ти се е разпасал в Холивуд.

— Рене!? — отговори той със сънен глас. — Балард! Мамка му! Петък вечер е! Колко е часът? Кое време е?

— Време е да си заслужиш заплатата.

Той изруга отново и Балард му даде няколко секунди да дойде на себе си.

— Събуди ли се вече? Кристофър Нетълс. Познаваш ли го?

— Не, не е мой.

— Защото е дошъл тук от област Сан Диего. Сигурна съм, че там го познават, но сега е в Холивуд, а това го прави твой.

— Кой е той?

— Има да доизлежава две години за кражби, плюс нарушаване на условията за предсрочно освобождаване, защото се подвизава наоколо от две седмици. Имаме хотелска стая, пълна с кашони от Амазон и други фирми за онлайн търговия, така че искам да го задържиш официално, така че да мога да претърся щателно нещата му.

— Кой хотел?

— Мотел „Сиеста Вилидж“, на „Санта Моника“. Сигурна съм, че знаеш къде е.

— Бил съм там няколко пъти, да.

— Е, какво ще кажеш да дойдеш тук сега и да ми помогнеш с този тип?

— Балард, не. Бях заспал мъртвешки, а утре трябва да ходя с момчетата ми на риба.

Балард знаеше, че Комптън е разведен и вижда тримата си синове само през почивните дни. Беше го научила една сутрин, когато двамата се прибираха заедно след случай, по който бяха работили цялата нощ.

— Хайде, Роби, стаята му прилича на склад на супермаркет. Освен това, забравих да ти кажа, имаше огнестрелно оръжие. Наистина ще съм ти задължена, ако ми помогнеш.

Този път Балард прибягна до кокетничене, без да се замисля. Ако така би могла да убеди колега мъж да си свърши работата, защо да не използва женския си чар? Комптън се справяше добре с отговорностите си, но много трудно излизаше от къщи нощем. Независимо колко му се налагаше да работи извънредно, той беше длъжен да спазва и официалното си работно време. Наред с това компанията му извън служебните задължения допадаше на Балард. Беше привлекателен и спретнат, дъхът му винаги беше свеж и имаше чувство за хумор — нещо, което повечето от колегите, с които тя работеше, бяха изгубили отдавна.

— Дай ми половин час — каза той накрая.

— Имаш го — отговори тя бързо. — Благодаря, Роби.

— Ти го каза, Рене, длъжница си ми.

— И още как!

Знаеше, че последните й думи ще намалят половината час с десет минути. Радваше се, че Комптън ще дойде. Намесата на отдела по спазването на условните освобождавания щеше да улесни нещата значително. Комптън имаше право да отмени предсрочното освобождаване на Нетълс, с което щяха да бъдат орязани и гражданските му права и защита. Нямахше да има нужда да се занимава с офиса на областния прокурор или да разговаря с намусен дежурен съдия, за да й даде заповед за обиск на стаята. Щяха да претърсят и стаята, и пикапа щателно, без никакви формалности.

Освен това щяха да задържат заподозрения за нарушаване на изпитателния срок. Нетълс щеше да бъде махнат от улицата и върнат в затвора още преди новите обвинения дори да бъдат предявени — ако бъдеха предявени. Понякога връщането в затвора и решаването на новите дела беше достатъчно, за да може системата да функционира. При пренаселването на затворите налагаха по-леки присъди за престъпленията, в които няма насилие, така че ако Нетълс се върнеше да доизлежи година или две, вероятно не би останал в затвора по-дълго, ако му дадат нова присъда за кражбите, които е извършил. На практика притежанието на оръжие беше единственото, на което биха обърнали внимание в кабинета на прокурора.

След като приключи разговора с Комптън, тя отиде при Смит и Тейлър и им каза, че могат да отведат Нетълс в управлението и да го задържат за нарушаване на изпитателния срок и притежание на огнестрелно оръжие. Каза им още, че ще остане на място и ще изчака отговорника по условните присъди, за да претърси пикапа и стаята на Нетълс.

Смит не отговори. Задвижи се неохотно, след като получи нареждането, и Балард не можеше да разбере какво го тревожи.

— Нещо не е наред ли, Смити?

Смит продължи да вземе Нетълс, който беше натикан на задната седалка на нейната кола.

— Смити!? — каза тя настоятелно.

— Тактика — каза той, без да се обръща.

— За какво говориш? — попита Балард.

Той не отговори и тя отиде при него. Знаеше, че не бива да оставя неизречени неща с колега мъж, особено ако я е обучавал. Думата им тежеше.

Зачуди се дали не е заради лошата позиция, която бе заела, след като излезе от нишата с автомата за кока-кола, но патрулната кола беше дошла по-късно и тя не мислеше, че са я видели.

— Отговори ми, Смити! Каква тактика имаш предвид?

Смит вдигна ръка, сякаш искаше да прекрати разговора, който сам беше провокирал.

— Не! Ти започна — настоя Балард. — Онзи е на задната седалка, нямаше стрелба, никой не е пострадал, за каква тактика говориш?

Смит се обърна към нея. Тейлър спря, но беше ясно, че няма никаква представа за какво говори партньорът му.

— Къде ти е якето за тактически операции? От километър се вижда, че не носиш бронирана жилетка — каза Смит. — Първо, трябваше да си с тези неща, Балард, и второ, трябваше да изчакаш да дойдем, за да го приберем, а не да ни извикаш, за да ти спасим задника.

— Това са глупости — тросна се тя. — Ще ме накиснеш за униформено яке и предпазна жилетка?

— Не съм казал и дума за накисване — отвърна Смит. — Просто казвам, че не се прави така. Ти не трябва да правиш така.

— Хванахме нашия човек, това е важното.

— Безопасността на полицаия е важното. Опитвам да науча този новобранец да се оправя на улицата, а ти му даваш страхотен пример.

— Ти даде ли му пример снощи, когато реши да не оградиш местопрестъплението на булевард „Санта Моника“?

— Какво? Заради онази отрепка? Балард, сега ти говориш дивотии.

— Казвам само, че арестувахме престъпник с оръжие и никой не пострада. Мисля, че хлапето научи нещо, обаче ако искаш да пълниш главата му с глупости, давай, няма кой да те спре.

Смит отвори задната врата на колата на Балард и с това сложи край на спора. Бяха достатъчно опитни, за да знаят, че не бива да

продължават пред заподозрян. Балард изпрати Смит и се върна към стая 18.

Комптън пристигна петнайсет минути след като Смит и Тейлър заминаха от мотела с Нетълс. Дотогава гневът на Балард се беше поуталожил, но тя продължаваше да крачи пред отворената врата на стаята. Макар да бе охладила нервите си значително, знаеше, че укорът на Смит ще я тормози още няколко дни и ще вгорчава задоволството ѝ от ареста.

Комптън беше добре сложен мъж и обикновено носеше плътно прилепнали ризи, за да подчертават мускулите му, така че те да впечатляват и вразумяват освободените предсрочно, които трябваше да наблюдава. Тази вечер обаче беше с широка фланела с дълги ръкави, която до голяма степен скриваше физическите му качества.

— Добре ли си? — попита я той.

— Да, добре съм — отговори тя. — Защо?

— Лицето ти е зачервено. Къде е моят човек?

— Откарахме го в управлението, но имахме лек спор. Униформените го отведоха, за да го регистрират. Мога да те свържа с шефа на дежурната смяна, ако искаш да прекъснеш изпитателния му срок. Казах им, че ще го направиш.

— Добре. Как смяташ да стане?

— В стаята му има много вещи. Мисля да започнем от тях. В пикапа няма нищо, ако не се брой кашонът, който искаше да натовари, когато го изненадахме. Телевизор с плосък екран, но е счупен.

— Добре тогава, да действаме.

— Обадох се на шефа на дежурната смяна и скоро ще докарат вана за проследяване, който използваме. Надявам се да успеем да натоварим всичко това на него.

— Окей, това вече е план.

* * *

До края на нощта описваха и товариha вещите от стая 18 на вана. Разбираха се лесно, защото и преди бяха работили заедно и се

познаваха. В процеса на търсене откриха класьор с кредитни карти на осем различни собственици, включително картата на Лесли Ан Лантана. Откриха и още две огнестрелни оръжия, скрити под матрака на леглото.

След като най-после стигнаха до управлението, Балард успя да свърже пет от имената върху кредитните карти със съобщения за обири, постъпили в управлението през предните седем дни. Междувременно Комптън се настани зад бюро с компютър и се зае да проследи трите оръжия в базата данни на Администрацията по тютюна, огнестрелните оръжия и експлозивите. Никое не фигурираше в докладите за обири, които откри Балард, но Комптън установи, че глокът — оръжието, което Нетълс носеше в колана си — е обявен за откраднат в Тексас преди две години. В базата данни нямаше подробности около кражбата. След това Комптън пусна искане за допълнителна информация, но и двамата с Балард бяха наясно, че ще получат отговор най-рано след няколко дни, а може би и седмици.

Към шест сутринта иззетата от стая 18 стока беше складирана в товарен ван, паркиран пред управлението, пикапът беше изтеглен и прибран в полицейски паркинг, списък и пълен доклад за ареста на Нетълс беше оставен на бюрото на шефа на отдел „Кражби“. Той нямаше да се появи на работа до понеделник, но нямаше причина да се бърза, защото Нетълс нямаше да отиде никъде. Комптън вече бе анулирал изпитателния му срок.

Последно се погрижиха за трите намерени пистолета. Всички огнестрелни оръжия се съхраняваха в специални кутии и метални каси в склада за доказателства. Балард остави Комптън в стаята на детективите и отиде до склада. Задумка по вратата на стаята за съхранение на оръжия и шумът привлече вниманието на лейтенант Мънро, който дойде по коридора и надникна.

— Балард, отлична работа тази нощ.

— Благодаря, лейтенант.

— Колко могат да му лепнат?

— Имам осем кредитни карти на различни имена и шест от тях се свързват с шест случая досега. Предполагам, всички те ще се окажат ограбени.

— А пистолетите?

— Единият е обявен за откраднат в Далас, преди две години. Поискахме подробности от администрацията по огнестрелните оръжия и се надяваме да ги получим следващата седмица.

— Развилнял се крадец, а? Капитанът ще се зарадва.

— Капитанът не се радва на мен, така че е без значение.

— Радва се на всеки, който разчиства случаите и маха боклука от улиците. Странното е, че този тип, Нетълс, отказа обезопасената стая.

Мънро имаше предвид, че Нетълс на практика е отрекъл да е наркоман и не е приел да бъде затворен в килия с меко тапицирани стени за задържани, които страдат от абстиненция. Това беше странно, защото повечето кражби бяха мотивирани от нужда от пари за набавяне на наркотици. Нетълс може би беше различен. През краткото време, докато го арестуваха, Балард не беше видяла физически признаци за наркомания.

— Събирал е пари за нещо — отбеляза тя. — В джоба му имаше две хиляди и шестстотин долара. В пикапа намерих още хиляда, заедно с квитанции от зложни къщи. Крадял е кредитните карти, поръчвал е стоки онлайн, преди сметките да бъдат блокирани, после ги е залагал за пари в брой.

— Кои зложни къщи?

— Много са. Действал е в широк периметър, за да не го засечем. Мистерията е, че в стаята или пикапа не открихме лаптоп.

— Вероятно е ходил в офис центрове или е наемал компютри.

— Може би. А може да е имал съучастник. В понеделник от „Кражби“ ще проверят дали е така.

Мънро кимна. Последва неловка пауза. Балард знаеше, че той има да каже още нещо, и беше почти сигурна какво е.

— Е? — подхвърли тя. — Смити накисна ли ме?

— Спомена нещо за тактика, да — отговори Мънро. — Но това не ме интересува. Докато съм на смяна, ако имаш резултати, всичко е наред.

— Благодаря, лейтенант.

— Това не значи обаче, че не се тревожа за теб.

— Виж, лейтенант, това беше най-добрият начин да пипнем онзи симпатяга. Дори сега, ако трябваше да го направя пак, щях да постъпя по същия начин — да го накарам да излезе от стаята. Само щях да си

сложла якето и предпазната жилетка, за да не се гневи Смити чак толкова.

— Успокой се, Балард. Понякога си като настръхнала котка. Смити не се гневи, разбираш ли? Просто иска новобранецът му да се научи как трябва да се правят тези неща.

— Все едно. Спомена, че няма да ме докладваш.

— Да, няма. Освен това казах на Смити, че ще поговоря с теб, и го направих. Това е. Вземи си урок, Балард.

Тя не отговори веднага. Виждаше, че лейтенантът чака някакво потвърждение от нея, за да приключи въпроса, но ѝ беше трудно да се примири, след като знаеше, че не е сгрешила.

— Добре, така да бъде — каза най-накрая.

— Добре.

Мънро изчезна в кабинета си, а Балард се върна в стаята на детективите. Смяната ѝ беше свършила и тя съжаляваше, че тази нощ не бе успяла да работи по побоя над Рамона Рамон. Усещаше умората в костите си и знаеше, че преди да обмисли следващите си ходове спрямо Томас Трент, трябва да поспи.

Компътън все още беше в стаята на детективите и я чакаше.

— Да тръгваме — каза тя.

— Къде? — попита той.

— При теб.

Балард сънуваше. Дългата коса и буйната брада на баща ѝ се носеха свободно около главата му.

Очите му бяха отворени. Водата беше топла. На устните му се оформи мехур и се издигна към неясната светлина горе.

Тя отвори очи.

Комптън седеше на ръба на леглото и бе сложил длан на рамото ѝ. Поклащаше я леко, за да я събуди. Косата му беше мокра от душа, но иначе беше напълно облечен.

— Рене, трябва да тръгвам.

— Какво? — учуди се тя. — Колко е часът?

Помъчи се да се отърси от съня.

— Единайсет без двамайсет — отговори Комптън. — Можеш да останеш да се напиш. Просто исках да ти кажа, че излизам. Трябва да взема момчетата.

— Добре — отвърна тя.

Обърна се по гръб и се загледа в тавана. Още не успяваше да се ориентира. Разтри очи с дланите си. Спомни си, че бяха дошли с неговата кола. Ванът ѝ все още беше паркиран в управлението.

— Какво сънува? — попита Комптън.

— Защо? Да не би да говорех насън?

— Не, просто... изглеждаше много напрегната.

— Мисля, че сънувах баща ми.

— Къде е той?

— Почина. Удави се.

— Съжалявам.

— Беше отдавна... повече от трийсет години.

Върна се мигновен спомен от съня. Въздушният мехур, който се издига към повърхността като зов за помощ.

— Искаш ли да дойдеш за риба с нас? — попита Комптън.

— А, не. Ще погребам със сърфа, после ще поработя — отвърна Балард. — Благодаря все пак. Някой ден ще се радвам да се запозная

със синовете ти.

Комптън стана от леглото и отиде до тоалетката. Взе портфейла си и го напъха в джоба на джинсите си. Балард го наблюдаваше. Имаше широк мускулест гръб, два лъча от татуираното на него слънце се показваха над яката на тениската му.

— Къде ще ги заведеш?

— На скалите до входа на марината — отговори той.

— Там позволено ли е да се лови риба?

Той ѝ показа значката си, после я закопча на колана си. Намекът беше ясен. Ако някой опиташе да му каже, че риболовът край Марина дел Рей е забранен, щеше да приложи правилото за изключване на правоохранителните органи.

— Мога да мина оттам със сърфа — каза тя. — Ще опитам да ви намеря.

— Да, мини — каза той. — Ще се постареем да не те закачим с някоя кука.

Обърна се от тоалетката с усмивка, готов да тръгва.

— В хладилника има портокалов сок. Съжалявам, нямам кафе.

— Всичко е наред — отвърна тя. — Ще се отбия в „Старбъкс“.

Той дойде при нея и пак седна на леглото.

— Значи си била малка, когато баща ти се е удавил?

— На четиринайсет.

— Какво стана?

— Сърфираше, попадна под вълна и повече не се появи.

— Ти там ли беше?

— Да, но не можех да направя нищо. Тичах по пясъка и пицях като луда.

— Гадно. А майка ти?

— Нея я нямаше. Тя не беше част от живота ми. Нито тогава, нито сега.

— Какво направи, след като той умря?

— Ами, продължих да живея, както живеехме и преди. На брега, на канапетата на приятели, ако стане много студено. После, след година, дойде баба ми и ме намери и ме доведе отново тук, когато бях на шестнайсет. Баща ми беше от Вентура.

Комптън кимна. Имаха интимни отношения, но никога не бяха споделяли интимните моменти от живота си. Балард не се бе запознала

със синовете му и дори не знаеше имената им. Не го бе питала за развода му. Даваше си сметка, че това би могло да ги сближи, но и да ги отчужди един от друг.

Тя седна на леглото и той я прегърна.

— Значи, ще те виждам по-често, нали? Ще ми се обаждаш... И не само за работа.

— Добре — отвърна тя. — Благодаря за снощи все пак.

— За теб винаги, Рене.

Той се наведе да я целуне, но тя извърна лице.

— Ти си си измил зъбите. Аз не съм.

Целуна го по рамото и му каза:

— Дано кълве днес.

— Ще ти пратя снимка, ако хванем нещо — обеща той.

Стана и излезе от стаята. Балард чу пътната врата да се затваря, после звука от мотора на колата му отпред. Замисли се над нещата за момент, после стана и отиде в банята. Чувстваше се някак зле. Сексът след края на нощната смяна никога не беше добър. Беше бърз, повърхностен, често груб и служеше на стремежа някак да се утвърди животът, чрез плътско удовлетворение. Балард и Комптън не бяха правили любов. Просто бяха получили един от друг това, от което имаха нужда.

Когато излезе от душа, нямаше избор освен да облече дрехите от предния ден. Долови миризмата на примесена с адреналин пот по блузата си от момента, в който видя, че Нетълс има пистолет. Замисли се за момент и го преживя отново. Усещането беше пристрастяващо и опасно и тя се запита дали нещо с нея не е наред, щом толкова копнее за нещо такова.

Щеше да си облече чисти дрехи, преди отново да отиде на работа. През деня трябваше да открие бившата жена на Томас Трент — беше го напуснала няколко месеца след ареста на булевард „Сепулведа“ и вероятно знаеше доста от тайните му. Преди това трябваше да реши дали да говори с нея открито, или да я въвлече в разговор, без да ѝ казва, че е полицай.

Докато се гледаше в огледалото и пригладжаше косата си с пръсти, усети, че телефонът ѝ вибрира — беше получила съобщение.

Изненадана, че батерията все още не е умряла напълно, Балард извади телефона от джоба на самото си и погледна екрана. Видя, че е

пропуснала обаждане от Дженкинс, който бе звънял, когато тя беше в банята, и от Сара, гледачката на кучето, която питаше дали има намерение да вземе Лола скоро.

Най-напред пушна съобщение на Сара — извини се за закъснението и обеща да вземе Лола до един час. След това се обади на Дженкинс — мислеше, че просто е искал да провери как е минала предната нощ.

— Партньоре? Какво става?

— Обаждах се да изкажа съболезнования — каза Дженкинс. — Това беше лоша новина.

— Какви ги говориш?

— Частин. Не получи ли бюлетина на отдела за бързо реагиране?

Отделът за бързо реагиране в реално време разпращаше електронни писма до всички униформени полицаи и детективи, в случай че бъде извършено тежко престъпление или настъпят граждански безредици. Балард още не беше проверявала пощата си тази сутрин.

— Не, не съм проверила. Какво е станало с Частин?

Усети как в стомаха ѝ се свива топка.

— Ами... Мъртъв е — каза Дженкинс. — Жена му го намерила в гаража им тази сутрин.

Балард отиде до леглото и седна. Наведе се напред и почти опря гърди в коленете си.

— Боже! — успя да изпъшка.

Спомни си конфронтацията, която бяха имали с Частин преди две вечери. Едностранната конфронтация. Умът ѝ стигна до идеята, че някак си тя е предизвикала каскада от угризения, подтикнала Частин към самоубийство. След това си спомни, че отделът за бързо реагиране не уведомява всички в случай на самоубийство.

— Един момент — каза тя. — Как е бил убит? Не го е направил сам, нали?

— Не. Бил е нападнат — отговори Дженкинс. — Някой го е нападнал в гаража, докато е слизал от колата си. Според бюлетина било като ексекуция.

— Боже мой!

Балард не беше на себе си. Частин я бе предал, наистина, но умът ѝ се върна преди това, към петте години партньорство с него. Той беше

опитен и целеустремен следовател. Преди Балард да постъпи в „Грабежи и убийства“, бе служил там пет години и я бе научил на много неща. Сега го нямаше и скоро значката и името му щяха да се появят до тези на баща му на мемориала на загиналите полицаи пред централата.

— Рене? Добре ли си? — попита Дженкинс.

— Да, добре съм — отговори тя. — Трябва да затварям. Ще отида там.

— Вероятно не е добра идея, Рене.

— Не ме интересува. Ще ти се обадя по-късно.

Прекъсна разговора и намери апликацията на Юбер в телефона си, после поръча кола до управлението в Холивуд.

Частин живееше с жена си и сина си, тийнейджър, в Чатсуърт, в северозападния край на града. Не можеше да е по-далече от центъра и да продължава да е в границите на града. Повечето ченгета бягаха и живееха в предградията, но Частин открай време беше амбициозен и смяташе, че си струва да остане, защото комисиите по повишенията ще го оценят по достойнство, когато чуят, че живее в града, за чиято сигурност се грижи като полицай.

След като се върна в управлението, Балард бързо се преоблече, скочи в колата, зачислена на Късното шоу, и потегли на север: мина по три магистрали, за да се добере до Чатсуърт. Час след обаждането на Дженкинс спря зад дълга колона полицейски коли, задръстили улицата без изход „Тригър“. Докато минаваше покрай табелата, Балард си спомни как Частин се шегуваше, че е полицай, който живее на улица „Тригър“^[1].

Сега това изглеждаше тъжна ирония.

Първото, което забеляза, когато слезе от колата, беше отсъствието на медии в периметъра на местопрестъплението. Някак си никой от армията репортери, които следяха случващото се в Лос Анджелис, не бе чул какво е станало. Вероятно причината беше неделната сутрин, когато медийната машина започва да се върти по-късно.

Окачи значката на врата си и приближи жълтата лента на алеята. Освен медиите всички останали типични присъстващи на местопрестъпленията бяха налице — детективи, униформени полицаи, патолози, криминалисти. Къщата беше ранчо от петдесетте, строена,

когато Чатсуърт е бил в пущинаците край града. Двойната гаражна врата беше отворена — и в центъра на събитията.

Униформен полицаи от управлението в Девъншър край жълтата лента записваше пристигащите. Балард даде името и номера на значката си, после се мушна под лентата, докато униформеният записваше. Докато приближаваше по алеята към гаража, един детектив, с когото някога бе работила в „Грабежи и убийства“, се отдели от групата и тръгна към нея с вдигнати ръце, за да я спре. Казваше се Кори Седман и Балард никога не бе имала проблеми с него.

— Рене, чакай! Какво правиш тук?

Балард спря пред него.

— Беше мой партньор. Какво мислиш, че правя?

— Лейтенантът ще изсере тухла, ако те види — изпъшка Седман. — Не мога да те пусна вътре.

— Оливас ли? Защо неговите хора се занимават с това? Не е ли конфликт на интереси?

— Защото има връзка със стрелбата в „Танцъорите“. Затова поемаме и това.

Балард понечи да заобиколи Седман, но той бързо препречи пътя ѝ. Отново вдигна ръка.

— Рене, не мога — каза ѝ.

— Добре, кажи ми поне какво е станало. Защо е в гаража?

— Смятаме, че е бил нападен снощи, когато се е прибирал. Убиецът може да го е чакал вътре или, по-вероятно, е бил вън и се е вмъкнал след него в сляпото петно на огледалото за обратно виждане, когато е вкарвал колата.

— По кое време е станало?

— Жена му си е легнала в единайсет. Получила е съобщение от Кени, че ще работи поне до полунощ. Тази сутрин се събужда и вижда, че не се е прибрал. Изпратила му съобщение, но той не отговорил. Излязла да хвърли боклук в контейнера и го намерила. Било около девет.

— Къде е улучен?

— Както е седял зад кормилото, в лявото слепоочие. Надявам се да не е разбрал какво се случва.

Балард се замисли за миг — сърцето ѝ се сви от едновременно чувство на тъга и гняв.

— И Шелби не е чула изстрела? Ами Тайлър?

— Тайлър е бил при приятел от волейболния отбор. Шелби не е чула нищо, защото вероятно е имало импровизиран заглушител. По тялото и вътрешността на косата имаме фибри и някаква течна субстанция. Лепкава. Мислим, че е портокалова напитка, но последно ще каже лабораторията.

Балард кимна. Стедман имаше предвид саморъчните заглушители от литрова пластмасова бутилка, която се запълва с памук, книжни салфетки или подобна материя, после се закрепва за цевта с лепенка. Така можеше значително да се намали трясъкът от изстрела, но пък наоколо се разхвърчаваше материал от бутилката.

И вършеше работа само за един изстрел. Стрелецът трябваше да е уверен, че ще свърши работата с него.

— Къде е бил снощи? — попита Балард. — Какво е правил?

— Лейтенантът всъщност го освободи в шест — отговори Стедман. — Преди това е работил осемнайсет часа без прекъсване и лейтенантът му каза да отиде да почива. Не се е прибрал у дома обаче. Според Шелби ѝ е изпратил съобщение, че ще отиде да притисне свидетел и ще се прибере късно.

— Тази ли дума е използвана в съобщението? „Притисне“?

— Така казаха, да.

Балард бе чувала Частин да използва тази дума многократно, когато бяха партньори. За него „притискане“ означаваше да решиш трудна ситуация. Трудностите можеше да са всякакви, но най-често включваха издирване на свидетел, който не иска да дава показания и който трябва да бъде контролиран и заставен да отиде в съда и да говори.

— Кой е бил свидетелят?

— Не знам. Някой, за когото е чул или за когото са му казали.

— И е работел сам?

— Той беше камшикът на отдела. Знаеш... откакто ти... беше преместена...

Наричаха Камшик детектива, който се е издигнал до ролята на втори след лейтенанта. Най-често това беше човек, когото готвят за

повишение и който няма определен партньор. Това обясняваше защо Частин е излязъл сам.

— Как е Шелби? — попита Балард.

— Не знам — отговори Стедман. — Не съм говорил с нея. Лейтенантът е при нея, вътре.

Споменаването на Оливас като че ли го повика. Балард видя зад рамото на Стедман как лейтенантът излиза от гаража и се запътва към тях. Беше си свалил сакото и беше навил ръкавите на бялата си риза, така че се виждаше раменният кобур — пистолетът от дясната страна, два пълнителя с патрони от лявата.

— Идва, ето го! — прошепна Балард на Стедман. — Кажи ми да се махам! Говори високо!

Мина секунда, преди той да схване за какво го предупреждава.

— Казах ти! — изръмжа заканително. — Не може да идваш тук. Върни се при...

— Кори! — извика Оливас зад него. — Аз ще се оправя.

Стедман се обърна, сякаш едва сега разбираше, че Оливас е зад гърба му.

— Тя си тръгва, лейтенант — каза той. — Не се безпокой за нея.

— Не, ти влизай вътре — каза Оливас. — Трябва да поговоря с Балард.

Оливас изчака Стедман да се отдалечи към гаража. Балард го гледаше изпитателно, в очакване на словесна атака.

— Балард, имала ли си контакт с Частин вчера? — попита той.

— Не и след като му предадох свидетел сутринта след стрелбата — отговори тя. — Не и след това.

— Добре. В такъв случай трябва да си тръгваш. Не си добре дошла тук.

— Той ми беше партньор.

— Някога. Докато не го въвлече в лъжите си. Не си мисли, че сега ще можеш да заличиш стореното.

Балард разпери ръце и се огледа, сякаш питаше има ли кой да го чуе, както стоят на алеята към къщата.

— Кого лъжеш? Тук няма никого. Не ми казвай, че си си го повтарял толкова често, че вече сам си повярвал!

— Балард, ти...

— Двамата с теб знаем точно какво се случи. Показвал си неведнъж, че траекторията ми в отдела зависи от теб и че или ще ти бутна, или ще ме избуташ от отдела. Тогава, на коледното парти, опита да натикаш езика си в гърлото ми. Мислиш ли, че като ме лъжеш в очите, ще ме убедиш, че не се е случило?

Олиवास като че ли се стресна от гнева в гласа ѝ.

— Просто си тръгвай. Или ще наредя да те придружат.

— Ами Шелби?

— Какво Шелби?

— Оставил си я сама? Сега някой трябва непрекъснато да е при нея.

— Ти? Никакъв шанс!

— Бяхме близки. Бях партньор на мъжа ѝ и тя ми се доверяваше, че няма да преспя с него. Мога да съм ви от полза с нея.

Олиवास като че ли се замисли за момент.

— Можем и сами да се грижим за своите — отсече след миг. — Покажи някакво уважение, Балард. Покажи някаква почтеност. Имаш трийсет секунди, преди да извикам униформените да те изхвърлят от имота.

След което се обърна и тръгна към отворения гараж. Балард видя, че до вратата на гаража неколцина колеги наблюдават крадешком сблъсъка ѝ с Олиवास. Виждаше и колата без обозначения в дясната половина на гаража. Багажникът беше отворен и тя се зачуди дали за да го обработват, или за да скрият безжизненото тяло на седалката зад волана.

Частин беше предал партньорството им по най-лошия начин, по който би могъл. Подобна постъпка беше неприемлива и непростима, но Балард я разбираше, предвид амбициите на Частин. Въпреки всичко винаги бе смятала, че ще има някакво осъзнаване и че в края на краищата той ще направи каквото трябва, ще я подкрепи и ще каже на всички как е постъпил Олиवास. Сега вече нямаше шанс за това. Имаше чувството, че е загубила както Частин, така и себе си.

Обърна се и тръгна към улицата. Мина покрай приближаващ черен джип, — знаеше, че в него е шефът на полицията. Когато стигна до колата си, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

[1] Спусък (англ.). — Б.пр. ↑

Балард взе Лола след обилни извинения на Сара за закъснението и отиде на плажа. Първо седна с кръстосани крака на пясъка и се загледа в слънцето, което се спускаше към хоризонта. Реши да не излиза със сърфа. Знаеше, че по здрач акулите започват да търсят храна особено активно.

Спомни си времето, когато Частин ѝ разказа истинската история на баща си — работел във Вътрешни разследвания, но бил извлечен от колата и убит от тълпа по време на расови размирици, за чието разпалване били допринесли собствените му действия. Частин не знаел истината, докато не станал ченге и не добил куража да извади заключените папки около смъртта на баща си. Бе ѝ доверил, че това, с което се гордеел толкова много, докато раснал, в крайна сметка го накарало да почувства дълбоко лично унижение като човек със значка. Тази история бе възпламенила амбицията му да се изкачи през степените на йерархията и някак да получи опрощение за баща си — и за себе си.

Единственият проблем беше, че при изкачването си бе стъпнал нея.

— Рене?

Тя вдигна очи. До нея бе застанал Арън, спасителят.

— Добре ли си?

— Да, да, добре съм — отговори тя.

Избърса сълзите от лицето си и добави:

— Днес умря един тип, който ме прецака жестоко.

— Тогава защо си тъжна? След като е постъпил зле с теб, да върви по дяволите, и толкова. Ако е бил той.

— Не знам. Може би защото сега това, което направи, никога не може да бъде променено. Смъртта му го прави перманентно.

— Мисля, че това мога да го разбера.

— Сложно е.

Беше с найлоново яке с надпис „Спасител“ на гърдите. Температурата спадна със снишаването на слънцето, което всеки момент щеше да се потопи в океана. Небето ставаше неонов розово.

— Нали не се каниш да спиш на плажа? — каза Арън. — Събота вечер тук застъпват нощните патрули.

— Не — отговори Балард. — На работа съм. Просто исках да погледам залеза.

Арън каза довиждане и тръгна по пясъка към кулата на спасителите, където щеше да дежури, докато се стъмни. Балард изчака слънцето да потъне в черната вода и стана. Отново купи храна за себе си и Лола на променадата и хапна на една пейка. Не успя да събере особен ентузиазъм към вечерята, така че даде половината порция черен боб, жълт ориз и плантан на един бездомник, когото познаваше — казваше се Нейт. Беше уличен художник и допреди година припечелваше прилично, като продаваше портрети на бившия президент. Беше казал на Балард, че няма кой да купува портретите на новия, защото неговите избиратели не посещаваха Венис Бийч.

Върна Лола при Сара и след нова порция извинения към гледачката и кучето се отправи към града и престъпленията.

Стигна в управлението три часа преди официалното начало на смяната си. Преоблече се и сложи черна ластична траурна лента върху значката си, направо на щита. Отиде в стаята на детективите, седна на обичайното си място и се залови за работа. Първо отвори сайта на „Лос Анджелис Таймс“. Би могла да използва собствената мрежа на полицията — след повечето разследвания качваха онлайн основна информация за вътрешна употреба, — но така щеше да остави следа. Искаше да открие имената на тримата убити в сепарето в „Танцъорите“ и смяташе, че основната медия на града би трябвало вече да се е добрала до тях, близо четирийсет и осем часа след касапницата.

Оказа се права и скоро попадна на репортаж от съдебната патология с имената на жертвите. Посочваха се Синтия Хадел и Маркус Уилкинс, като хора от персонала на „Танцъорите“, убити от неизвестния стрелец, след това Кордел Абът, Гордън Фабиан и Джино Сантанжело, като тримата клиенти, застреляни на местата си в сепарето.

Въоръжена с имената, Балард се зае да провери миналото на тримата, като влезе в базата данни за престъпленията и компютъра на Департамента по превозните средства. Това също щеше да остави следа, но тя нямаше да бъде открита така лесно, както ако беше използвала достъпа си като детектив от отдела, за да разглежда онлайн файловете по случая. Ако го беше направила, разследващите случая веднага щяха да получат предупреждение за интереса ѝ.

Зае се с трите имена едно по едно, като изгради профил от данни за всяко. Както беше съобщено предната вечер в телевизионните новинарски предавания, и тримата се оказаха с криминални досиета. Балард беше силно заинтригувана от факта, че тримата като че ли бяха от различни сфери на подземния престъпен свят, поради което срещата им в сепарето изглеждаше странна.

Кордел Абът беше трийсет и девет годишен, чернокож, с четири присъди за свързани с хазарт престъпления. И в четирите случая беше обвинен за организиране на незаконни залагания. Казано просто, беше букмейкър. Приемаше залози за спортни събития — от конни надбягвания до срещите на „Доджърс“. И въпреки четирите присъди никога не беше лежал в щатски затвор. Престъпленията в най-лошия случай му струваха престой в областния затвор, измерван не в години, а в месеци.

Гордън Фабиан също бе избегнал лежането в затвора въпреки многото присъди за свързани с наркотици престъпления. Фабиан беше бял, на петдесет и две — най-възрастната жертва. Балард преброи деветнайсет ареста, започнали още през осемдесетте. Всички бяха за продажба на малки количества и притежание на дрога за лична употреба. В повечето случаи беше получил пробация и равняващи се на предварителния арест присъди. Имаше и случаи на оттеглени обвинения. По времето на смъртта си обаче Фабиан най-накрая се бе добрал до голямата игра и го очакваше дело във федерален съд за притежание на килограм кокаин. Беше пуснат под гаранция, но ако го бяха осъдили, го очакваше доста голяма присъда.

Третата жертва, Джино Сантанжело, беше на четирийсет и три, бял, и единствен от тримата имаше прояви на насилие. За период от петнайсет години беше обвиняван три пъти за нападение. В един от случаите беше използвал огнестрелно оръжие, но не беше убил жертвата, а в другите два случая беше нанасял тежки телесни повреди.

Във всеки от случаите Сантанжело се бе признавал за виновен, за да получи по-малки присъди. Първата му беше за използването на огнестрелното оръжие и това му бе струвало три години в щатски затвор. След това, изглежда, бе поумнял и бе извадил pistolетите от репертоара си, защото щяха да му добавят още доста години към спектъра от възможни наказания. При последвалите арести нападал жертвите си с ръце и крака и така можел да прави самопризнания и да получава по-ниски присъди за побой и нарушаване на обществения ред, които са под една година и се излежават в областен затвор. Тълкуванието на Балард, без да разполага с подробности по всеки от случаите, беше, че Сантанжело е бияч на мафията. Потърси информация за третото дело, в което беше обвинен в нападение с нанесени тежки телесни повреди. След признанието му обвинението беше сведено до хулиганство и побой. Балард знаеше, че за да бъдат променени обвиненията по такъв начин, би трябвало да са възникнали проблеми със свидетелите или жертвата. Сантанжело беше проявявал насилие и преди, но жертвата, а може би и свидетелите, са се страхували или са отказали да дават показания. Резултатът беше трийсетдневна присъда, намалена впоследствие до седмица в областния затвор.

Балард беше в състояние да научи много, като чете между редовете на тези резюмета на съдебни дела, но в момента нямаше достъп до подробните описания, които представяха престъпленията и индивидите в контекст. За тях би трябвало да разгърне реалните папки, а това не можеше да се случи в събота вечер. Погледна обаче полицейските снимки на тримата, което ѝ помогна да си спомни местата им в сепарето и как бяха застинали в смъртта си.

Кордел Абът не представляваше проблем, защото беше единственият чернокож. Балард си спомни, че трупът му беше непосредствено вляво от входа към сепарето, което го поставяше непосредствено до стрелеца.

Полицейската снимка в профил на Гордън Фабиан показваше мъж с побеляла конска опашка и това го поставяше на стола срещу стрелеца. Това беше онзи, който се бе наклонил извън сепарето и от чиято конска опашка на пода капеше кръв.

За Джони Сантанжело оставаше столът по средата.

Балард се облегна назад и се замисли какво знае и какво би могла да приеме за истина. Четирима мъже седат в сепаре. Заели са тези места случайно, или има някаква хореография, стъпила на отношенията помежду им? Имаше букмейкър, бияч, наркодильър и — поради липса на повече информация — стрелец.

Към това се добавяше и въпросът за последователността на изстрелите. Балард не разполагаше с докладите от местопрестъплението и намерените в жертвите предмети, но ако трябваше да предположи кой от мъжете в сепарето освен стрелеца е имал оръжие, щеше да посочи Сантанжело. Той вече имаше присъда за огнестрелно оръжие и макар на пръв поглед да се бе отказал от употребата му в практиката си, беше малко вероятно да се е движел невъоръжен. Според прочетеното за него той беше престъпник от кариерата, следователно пистолетът бе само един от инструментите в занаята му.

Това водеше към следващия въпрос. Краткото видео, заснето от свидетеля Александър Спайтс, ясно показваше, че стрелецът първо е повалил Фабиан, наркодильъра. Защо е постъпил така, ако си е давал сметка, че Сантанжело най-вероятно е въоръжен?

От явно непълната информация, с която разполагаше, Балард си направи няколко заключения. Първото бе, че мъжете в сепарето не са се познавали. Беше доста вероятно стрелецът да е познавал Абът, букмейкъра, ако изобщо е познавал някого от останалите, защото е седял до него. И предположи, че е стрелял първо по наркодильъра поради гняв или по инерция. Гняв, ако е смятал, че той е отговорен за това, което се е объркало по време на срещата. Инерция, ако е искал да застреля тримата последователно. Това би бил най-бързият начин да го направи, ако не е знаел, че Сантанжело би могъл да носи оръжие.

Балард си даваше сметка, че тези предположения не водят доникъде. Имаше още десетки възможности и фактори, които трябваше да се отчитат. Стрелецът би могъл да провери другите за оръжие, преди да седнат на масата, а местата можеше да са заети по реда на пристигането на хората. Нямаше как да е сигурна в каквото и да било, а заключението й беше, че върти колелата си на празни обороти по разследване, което не е нейно и от което й бяха наредили да стои настрана.

Обаче не беше в състояние просто да се откаже. Нещо я глождеше заради Частин. И се замисли за ход, заради който несъмнено щяха да я уволнят, ако бъдеше открит от шефовете.

Балард и Частин бяха партньори близо пет години преди конфликта около оплакването ѝ от Олиवास. През това време работеха в тясно сътрудничество по приоритетни и нерядко опасни разследвания. Те ги сблизиха и в много отношения партньорството им беше като брак, макар че никога не пресякоха, дори не доблизиха границата на професионализма. Все пак споделяха свързани с работата си неща, така че Балард знаеше паролата на Частин за вход в компютърната система на полицията. Беше седяла до него твърде много пъти, за да не види и запомни паролата, с която той се регистрираше в системата. Наистина, имаше изискване детективите да сменят паролите си всеки месец, но детективите са същества на навика и просто променяха последните цифри на иначе една и съща парола, според месеца и годината.

Струваше ѝ се много малко вероятно да е променил главната си парола, след като престанаха да са партньори. Самата тя не бе променила своята, защото беше лесна за запомняне — името на баща ѝ, изписано наопаки — и не искаше да си прави труда да помни комбинация от букви и числа, които не означават нищо за нея самата. Паролата на Частин беше датата на брака му, неговите инициали и инициалите на жена му, следвани от текущия месец и година.

Беше малко вероятно акаунтът на Частин да е бил закрит толкова скоро след смъртта му. В бюрократична система като полицията на Лос Анджелис това би отнело месеци. Тя обаче си даваше сметка, че ако се регистрира в системата като Частин сега, ще могат да проследят точно кой компютър е използван. Не би имало значение, че машината и работното място формално не бяха нейни. Това щеше да я превърне в основен заподозрян и да доведе до уволняването ѝ от полицията, ако не и до криминално преследване за компютърно престъпление.

Излезе от своя акаунт и изведе на екрана страницата за вход в системата. Забарабани с пръсти по бюрото в очакване вътрешният ѝ глас да я спре, да ѝ попречи да предприеме следващата стъпка. Но той така и не се обади. Тя написа потребителското име и паролата на Частин и изчака.

Влезе. Сега можеше да проследи призрака на някогашния си партньор в системата, така че веднага се възползва от одобрения за него достъп да отваря файлове от разследването по стрелбата в „Танцьорите“. Отвори няколко доклада за местопрестъплението и откритите улики, както и резюмета от разпити на свидетели и хронологичните дневници на разследващите. Прегледа набързо документите, за да определи кой какъв е, и ги изпрати към принтера в стаята на детективите, за да ги прегледа спокойно по-късно. Чувстваше се като човек, който е проникнал в чужда къща и трябва да се измъкне бързо, преди да го открият.

След петнайсет минути излезе от системата и въздъхна от облекчение. Отиде до принтера и извади от подноса пачка документи, дебела поне четири сантиметра.

През следващия час ги разглеждаше на спокойствие. Повечето бяха съвсем рутинни доклади, но някои предлагаха по-пълнен поглед към престъплението и ролята, която са играли различните индивиди в него. Най-същественото бяха повечето подробности за трите жертви в сепарето. Според биографичните данни за Сантанжело той бил известен лихвар и събирач на дългове, свързан с фамилия от организираната престъпност в Лас Вегас. Освен това докладът от местопрестъплението твърдеше, че в колана на панталона на костюма му наистина са намерили пистолет .45 калибър. Оръжието било проследено до домашен грабеж през 2013 в Съмърланд, Невада.

Един документ, който изненадваше с липсата на съдържание, беше докладът за проверката на видеокамерите наоколо. В него се твърдеше, че прегледът на материала от камерите при входа на „Танцьорите“ и околните заведения по „Сънсет“ не е показал наличие на възможен стрелец или негов автомобил. Видеоекипът не бе осигурил дори минимално описание на автомобила, с който е избягал стрелецът, или поне посоката, в която се е отдалечил — изток или запад. Изглеждаше като че ли убиецът е познавал много добре местата на камерите и е избрал мястото на срещата заради непокритите от тях места, които са му позволили да се измъкне незабелязано.

Разочарована, Балард премина към хронологиите. Петима детективи бяха ангажирани с разследването изцяло, плюс лейтенант Оливас. Имаше три хронологични дневника — по един от двете

двойки детективи и един от Частин — „камшика“ на групата. Оливас все още не беше подал хронологичен дневник.

От тези документи Балард видя какви ходове са предприемани и установи, че основният фокус на разследването е Сантанжело. Смятаха, че масовото убийство може да е удар срещу човека на мафията, като останалите жертви са странична щета. Един от детективските екипи дори беше изпратен във Вегас, за да провери тази версия.

Балард разбираше, че всичко това вероятно ще се промени с убийството на Частин. Приоритетите на разследването щяха да бъдат преосмислени. Ако убийството на детектива и касапницата в „Танцърите“ бяха свързани чрез доказателства или криминалогична следа, тогава щеше да е ясно, че убиецът все още е в Лос Анджелис.

Прочете хронологията на Частин най-накрая. Видя, че щателно е записал посещението си в управлението в Холивуд, за да говори с нея и да вземе свидетеля Александър Спайтс. Също така се виждаше, че по-късно е идентифицирал Метро, колегата приятел, с когото Спайтс е бил в клуба, като Мач Робисън, на двацет и пет, който живее на авеню „Ла Хоя“ в Западен Холивуд. Частин бе разговарял с Робисън в петък сутринта в апартамента му, след като бе получил информацията от мениджъра на магазина. Бележка в дневника след това гласеше НВН, с което, доколкото Балард си спомняше, Частин означаваше свидетел, който „не видял нищо“.

Спайтс и Робисън не бяха важни свидетели, но краткият видеозапис, направен от Спайтс, имаше висока стойност. Ако разследването някога доведеше до обвинения и съдебен процес, Спайтс щеше да е свидетел, та макар и само за да разкаже за селфито, уловило първия изстрел. Ако защитата по някакъв начин го притиснеше, приятелят му Робисън би могъл да потвърди версията му.

Хронологичният дневник на Частин съдържаеше два телефонни разговора, които заинтригуваха Балард. Първият беше проведен в 13:10, в петък. Частин бе позвънил на човек на име Дийн Таусън. Вторият беше последният запис в хронологичния дневник — в 17:10 му се бе обадил Матю Робисън, свидетелят, който не бил видял нищо. В дневника липсваха каквито и да било обяснения за тези разговори. Частин, изглежда, беше решил да попълни подробностите по-късно. Балард обаче забеляза, че Робисън се бе обадил и Частин бе

регистрирал обаждането малко преди Оливас да му каже да се прибира вкъщи.

Името Дийн Таусън звучеше познато на Балард, но тя не можеше да си спомни откъде и защо. Написа го в Гугъл и скоро попадна на интернет страницата на адвокат по криминални дела, специализирал във федералния съд.

— Фабиан — каза Балард високо.

Всичко си дойде на мястото. Фабиан го чакаха федерални обвинения за наркотици. Таусън беше специалист по федерални дела. Беше вероятно той да е бил адвокат на Фабиан по делото за многото кокаин и Частин вероятно се бе свързал с него, за да опита да разбере как и защо клиентът му би могъл да се озове в онова сепаре в „Танцъорите“, когато убиецът е започнал да стреля.

Балард погледна часовника над телевизионния екран и видя, че е почти десет. Можеше да научи адреса на Таусън през Департамента по превозните средства и направо да почука на вратата му, но беше късно събота вечер и тя реши, че един адвокат би погледнал по-благосклонно на визитата ѝ, ако е през деня. Изостави идеята и позвъни на телефонния номер, от който Робисън се бе обаждал на Частин. Кодът беше 213. Никой не отговори и след малко се чу писукането на телефонния секретар, без поздрав. Тя остави съобщение:

— Мистър Робинсън, обажда се детектив Балард от полицията на Лос Анджелис, във връзка с разговора, който сте провели в петък с детектив Частин. Моля да ми се обадите възможно най-скоро.

Докато диктуваше номера си на пощенския секретар, видя на телевизионния екран видеозапис от мястото пред къщата на Кен Частин. Медиите най-накрая бяха уведомени за случилото се. Звукът на телевизора беше намален, но Балард виждаше шефа на полицията да говори пред група журналисти, а Оливас да стои вляво от него, малко назад. Лицето на шефа изглеждаше пепеляво, сякаш той си даваше сметка, че започналото в сепарето в „Танцъорите“ е проникнало дълбоко в полицейското управление и е нанесло непоправими травми.

Балард можеше и да не го слуша — беше ѝ ясно какво казва.

Последните документи, които прегледа, бяха собственоръчните бележки на Частин по аутопсиите. Беше ги прехвърлил в цифров

формат, за да ги добави към общия си доклад за разследването. Бяха го убили преди да стигне до това.

Тъй като разследването беше с най-висок приоритет — достатъчно висок, за да се наложи самата шефка на патологията, доктор Джей, да отиде на местопрестъплението, — трупите бяха аутопсирани късно в петък вечер в Съдебната патология от няколко патоанатоми под наблюдението на доктор Джей. Макар да нямаше особени съмнения относно причината за смъртта на жертвите, изваждането на куршумите от телата беше важна стъпка в разследването и поради това аутопсиите трябваше да се извършат без бавене. Обикновено през първите двама и четири до четирийсет и осем часа дори не успяваха да ги насрочат. Сега ги бяха направили след по-малко от дванайсет часа от смъртта.

Аутопсията на Фабиан беше направена от самата доктор Джей. Същинските доклади от аутопсиите щяха да са готови след още няколко дни, но Частин бе водил записки като представител на разследването. Точно в тези бележки Балард намери изречение и въпрос, които насочиха мислите й около случая в нова посока.

Според записките на Частин доктор Джей беше обозначила рана на гърдите на Фабиан като изгаряне първа степен, получено по време на смъртта, но не причинена от огнестрелно оръжие. Частин беше добавил свой въпрос към това заключение: „Изгаряне от електричество?“.

Балард замръзна, защото си спомни как бе видяла Частин, доктор Джей и лейтенант Оливас около трупа на Фабиан на местопрестъплението — оглеждаха гръдния му кош.

Сега разбра защо. На гърдите на Фабиан бе имало изгаряне, което би могло да е от батерия.

Балард веднага взе описанието на вещите на Фабиан, но не откри нищо, което би могло да обясни изгарянето. Това, което го бе изгорило по време на стрелбата, бе взето от местопрестъплението — както изглежда, от убиеца.

Всичко започваше да се подрежда. Беше убедена, че Фабиан е носел устройство за подслушване. На срещата в „Танцьорите“ е имал микрофон и батерията на устройството е започнала да изгаря кожата му. Това беше добре известен риск при работата под прикритие. Компактните подслушвателни устройства прегряват, а мазнините и

потта по кожата могат да създадат условия за поява на миниатюрна волтова дъга. Професионалистите вземат мерки да изолират кожата си от електрическите заряди, като увиват устройствата в гумени изолации, за да са настрана от потните жлези на тялото.

Нищо в материалите за Фабиан, които Балард бе видяла, не показваше, че е работел под прикритие. Белегът на гърдите му обаче показваше, че при касапницата в „Танцьорите“ е играел друга роля.

Балард вече беше сигурна, че Частин се е добрал до нещо, заради което е бил убит.

Изчака да стане девет сутринта, неделя, за да почука на вратата на Дийн Таусън. Току-що беше закусила в „Дю-пар“ в Студио Сити след сравнително спокойна нощна смяна. Имаше само две повиквания — най-напред, за да установи самоубийство, и после — да помогне в издирването на изчезнал възрастен мъж с алцхаймер. Откриха го в гаража на съседите още преди да е стигнала до мястото.

Положи невероятни усилия да се въздържи да се свърже с Таусън посред нощ. Колкото повече мислеше за записките на Кен Части от аутопсията, толкова повече вярваше, че Таусън може би държи ключа към решението на загадката около случилото се в „Танцърите“.

Успя обаче да се съдържи и посвети времето между двете обаждания, за да проучи по-добре подробностите за тримата убити в сепарето мъже в базите данни на полицията. Усилието се отплати малко преди съмване. Като съпостави криминалните досиета на тримата с местата, където са били задържани, успя да открие обща точка — мястото, на което тримата би могло да са се срещали и да са взаимодействали. Оказа се, че пет години преди това и тримата са били настанени в центъра за задържане „Питър Дж. Пичис“ в Кастейк.

„Пичис“ беше част от огромната затворническа система на област Лос Анджелис. Преди няколко десетилетия институцията била заведение с много лек режим за пияници, които били оставяни там да изтрезнеят и да излежат евентуалните си присъди за шофиране в нетрезво състояние или пиене на публично място. Сега беше най-голямото съоръжение в системата на областта и функционираше като заведение със строг режим. Почти осем хиляди мъже пребиваваха там, докато изчакват делата си или излежават присъди, по-кратки от година. Оказа се, че през май 2012 Сантанжело бил в „Пичис“, за да излежи деветдесет дни за побой, Фабиан бил там трийсет дни за притежаване на наркотици, а Абът доизлежавал шестмесечна присъда за незаконни залагания. Доколкото Балард можеше да пресметне, престоят на тримата се застъпваше три седмици.

„Пичис“ беше доста голямо заведение и Балард беше наясно с този факт. Беше ходила там много пъти, за да разпитва арестанти, и знаеше, че задържаните винаги се разделят от познатите си, което би включвало и тримата от сепарето. Членовете на банди се държаха отделно според принадлежност и раса, а спалните помещения, отделени за бандите, представляваха половината от капацитета на институцията. Не откри никакви сведения някой от тримата някога да е членувал в улична банда.

Другата половина от капацитета беше допълнително разделена на спални за очакващите делата си и на спални за осъдени, които вече излежават присъди. Сантанжело, Фабиан и Абът бяха от втората група — на вече осъдените. С това броят на арестантите, с които биха могли да влизат в контакт, намаляваше на две хиляди души. Бройката беше достатъчно малка, за да може тримата да са се познавали и да са били в контакт. И тримата бяха извършители на престъпления срещу морала — залагания, лихварство, наркотици — и не бе изключено да са се занимавали с тъмния си бизнес и зад решетките. Казано накратко, Балард имаше сериозни основания да смята, че Сантанжело, Фабиан и Абът са се познавали поне от пет години преди съдбовната си последна среща в „Ганцъорите“.

Нищо в докладите по случая не показваше, че официалното разследване на касапницата в клуба е стигнало до този извод за жертвите в сепарето. Балард сега бе изправена пред дилемата дали да потърси начин да сподели наученото с разследващите, макар че техен шеф беше човекът, положил толкова усилия да я изгони от полицията.

Освен това заключенията ѝ за тримата убити можеха да се отразят на издирването на четвъртия, неизвестния мъж от сепарето — тоест стрелецът. Той също ли беше лежал в „Пичис“ с тримата? И той ли беше съден за престъпления срещу морала? Или връзката му с тримата имаше съвсем друг произход?

Когато след края на смяната си излезе и отиде да закуси, Балард реши да продължи работата си и да потърси начин да подаде находките си на официалното разследване. Струваше ѝ се някак, че го дължи на Частин.

Сита и доволна, реши, че е крайно време да се срещне с Таусън, преди да е излязъл от дома си. Би предпочела да го направи в осем, но

реши да му остави още един час сън, защото беше неделя. Разчиташе на помощта му, така че допълнителният сън можеше да се отплати.

Надяваше се и да го хване, преди да е имал шанс да прочете „Л. А. Таймс“, защото знаеше, че там има материал за убийството на Частин. Ако Таусън знаеше нещо за убийството, би могъл да откаже да говори от страх, че този, който е убил полицая, може да посегне и на него.

Балард знаеше, че всички действия на бившия ѝ партньор от последните два дни ще бъдат проследени от разследващите детективи. Материалът в „Таймс“, който бе прочела в „Дю-пар“, твърдеше, че убийството е свързано с разследването на случилото се в „Танцъорите“ и че екипът, работещ по случая, ще бъде подсилен с детективи от „Тежки престъпления“.

Балард бе извадила домашния адрес на Таусън от Департамента по превозните средства, така че след закуската се отправи към Шърман Оукс с две чаши кафе и картонен поднос.

Адвокатът живееше в сграда на „Дикенс“, само на пресечка от булевард „Вентура“. Имаше подземен паркинг и заключен вход към улицата. Балард изчака на тротоара и когато някакъв човек излезе, за да разходи кучето си, се шмугна през вратата, като промърмори:

— Забравих си ключовете.

Намери вратата на Таусън и почука. Откопча значката от колана си и се приготви да я покаже.

Отвори ѝ облечен с дрехи, с които тя предположи, че спи — анцуг за тренировки и тениска със знака на „Найк“. Беше към петдесетте, нисък, с шкембенце, очила и прошарена брада.

— Адвокат Таусън, полиция на Лос Анджелис. Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Как влезе в сградата?

— Вратата беше откряхната. Просто влязох.

— Има пружина. Би трябвало да се затвори автоматично. Все едно, вече говорих с полицията, а днес е неделя сутрин. Не може ли да почака до утре? Нямам дела. Ще съм в кантората целия ден.

— Не, сър, не може да почака. Както знаете, тече много важно разследване и кръстосани потвърждения на разпитите.

— Какви, по дяволите, са тези „кръстосани потвърждения“?

— Различни детективи следват една и съща следа. Понякога така се улавят подробности, които другият е пропуснал. Свидетелите си спомнят повече подробности.

— Не съм свидетел на нищо.

— Но имате информация, която е важна.

— Знаеш ли какво си мисля, че е това „кръстосано потвърждение“? Мисля си, че не разполагате с нищо.

Балард не отговори. Искаше той да си мисли това. Така би се почувствал по-важен и би станал по-открит. Изглежда, още не знаеше, че Частин е мъртъв. Тя вдигна картонения поднос и каза:

— Донесох кафе.

— Нямаше нужда — отвърна той. — Аз си правя сам.

Отдръпна се, за да я пропусне да мине.

Введе я в кухнята и я покани да седне, докато направи кафе. Тя отпи от другото, от „Дю-пар“. Не беше спала от почти двайсет часа и имаше нужда от глътка кафе.

— Тук ли живееш? — попита го.

— Да — отговори той. — И съм съвсем сам. Ти?

Въпросът ѝ се стори странен, но пък нали искаше да установи положението в жилището — има ли други хора и как най-добре би могла да проведе разговора. Въпросът му не беше уместна реакция и тя видя възможност да предизвика желанието му да ѝ помогне и да ѝ даде нужната информация.

— Нищо сериозно — отговори Балард. — Работя в най-невероятни часове и ми е трудно да водя нормален живот.

Показа му възможността. Вече беше време да се залавят за работа.

— Водил си защитата на Гордън Фабиан по федерално дело за наркотици — каза Балард.

— Точно така — отвърна Даусън. — Знам, че звучи цинично, но това, че го убиха, ми спестява необходимостта да сложа развалено яйце в кошницата с резултатите си, ако ме разбираш.

— Искаш да кажеш, че си щял да загубиш делото?

— Точно това искам да кажа.

— Фабиан знаеше ли го?

— Казах му го. Хванали са го с цял килограм в жабката на колата, която кара, в която е бил сам и която е регистрирана на негово

име. Наистина нямаше измъкване от това. Причината да го спрат също е повече от легитимна. Изобщо нямаше за какво да се хвана. Щяхме да влезем в съда и много бързо да излезем с присъда „виновен“.

— Не е ли бил готов на споразумение?

— Никой не ни предложи споразумение. На въпросния килограм имаше обозначение на картел. Прокурорът би разговарял за споразумение само ако Фабиан издаде контактите си. Фабиан не смяташе да го прави, защото предпочиташе да влезе в затвора за пет години — това е задължителният минимум в този случай, — отколкото картелът Синалоа да го погне задето е пропаял.

— Бил е пуснат под гаранция. Сто хиляди. Откъде е взел тези пари, плюс парите за хонорара ти? Ти си един от най-добрите и скъпи адвокати в града.

— Ако това е комплимент, благодаря. Фабиан продаде къщата на майка си, плюс още някои ценности. Беше достатъчно, за да покрие хонорара ми и десет процента от гаранцията.

Балард кимна и отпи от хладкото кафе. Видя как Таусън поглежда крадешком отражението си в стъклото на шкафа горе и си оправя косата. Беше го накарала да ѝ каже повече за делото, отколкото би трябвало. Може би нямаше значение, защото клиентът му беше мъртъв. Може би го правеше, защото се интересуваше от нея и си даваше сметка, че най-прекият път към сърцето на един детектив е помощта, която му оказваш. Тя пък си даде сметка, че вече трябва да премине към целта на посещението си.

— Колегата ми, детектив Частин, ти се е обаждал в петък.

— Да, обади ми се — отвърна Таусън. — И му казах общо взето това, което казвам сега на теб. Не знам нищо за случилото се.

— Нямаш представа защо Фабиан може да е бил в „Танцъорите“ в четвъртък вечерта, така ли?

— Нямам. Знам само, че беше отчаян човек. Отчаяните хора правят отчаяни неща.

— Какви например?

— Не знам. Всякакви.

— Споменавал ли е някога пред теб имената Кордел Абът или Джино Сантанжело?

— Навлизаме в сферата на привилегированите отношения между клиент и адвокат, които между другото остават такива и след смъртта.

Ще ти кажа едно обаче — никога не е споменавал тези имена пред мен, макар да е очевидно, че ги е познавал. В края на краищата е бил убит с тези хора, нали?

Балард реши да премине към важната част. Таусън или щеше да премине границата на привилегированите отношения, или не.

— Защо Фабиан е носел микрофон на срещата в „Ганцъорите“?

Таусън се вторачи за момент в нея, преди да отговори. Балард разбра, че е попаднала на следа. Това означаваше нещо за него.

— Интересно — каза Таусън.

— Така ли? — отвърна Балард. — Кое е интересното?

— Защото, както вече установихме, той беше прецакан. И на определен етап от взаимоотношенията ни му казах, че ако не иска да издаде картела, единственият начин да се измъкне би бил да издаде някой друг.

— И той как реагира на това?

Таусън издиша шумно.

— Знаеш ли какво, мисля, че тук трябва да размахаме флага на поверителните отношения между клиент и адвокат. Навлизаме твърде дълбоко в частните комуникации между...

— Виж, шестима души са мъртви. Ако знаеш нещо, трябва да ми го кажеш.

— Мислех, че са петима.

Балард си даде сметка, че е сгрешила, като е включила в бройката и Частин.

— Петима, разбира се. Какво отговори Фабиан, когато му каза, че трябва да издаде някой друг?

Таусън почна да си налива кафе. Балард го гледаше и чакаше.

— Знаеш ли, че като начинаещ адвокат работех в офиса на областния прокурор? — попита той.

— Не, не знаех — отвърна Балард.

Упрекваше се, че не бе проучила миналото на Таусън, докато проучваше миналото на клиента му.

Той извади от хладилника бутилка мляко и наля малко в кафето си.

— Да. Работих осем години като помощник областен прокурор. Последните четири бях в ППС. Знаеш какво е това, нали?

Всички знаеха какво е ППС. Отделът за Почтеност в правосъдната система беше личният стражар на областния прокурор.

— Разследвал си ченгета — каза Балард.

Таусън кимна, после се облегна на плота и отпи от кафето си. Балард реши, че това е някаква мъжка реакция. Оставаш прав и така заемаш по-висока позиция в разговора.

— Точно така — каза той. — И често използвахме микрофони. Най-добрият начин да хванеш продажно ченге е да го запишеш. Винаги клякат, когато им се обясни, че в съда ще прозвучат собствените им думи. Собствените им компрометиращи думи.

Замълча, но Балард не каза нищо. Чакаше, защото беше сигурна, че той се опитва да ѝ подсказва нещо, без обаче да нарушава допустимата граница на поверителността, която дължи на мъртвия си клиент. Таусън отпи още глътка кафе, после продължи:

— Нека започна, като пак кажа, че не знам защо Фабиан е бил в онзи клуб в четвъртък вечер и нямам представа с кого се е срещал там и с каква цел. Обясних му обаче, че ако иска да посочи някого в замяна срещу споразумение, той трябва да е по-голяма риба от него самия. Ясно е, че системата работи така. Трябва да даде на областния прокурор някой, когото той иска повече, отколкото иска самия него.

— Добре. Той какво каза на това?

— Попита: „Какво ще стане, ако е ченге?“.

И направи жест с чашата кафе, все едно искаше да каже: „Поемай отгук и действай“.

Балард се съсредоточи. Думите на Таусън отговаряха на предположенията, които бе обмисляла през нощта — че Фабиан е бил с микрофон на срещата в „Танцьорите“ и че четвъртият човек в сепарето онази вечер е бил полицай. Само така можеше да се обясни поведението на Частин — това, че е продължил да работи в петък вечер, след като са му казали да се прибира вкъщи.

— Да се върнем малко назад — каза тя. — Кога беше разговорът ви за по-голямата риба с Фабиан?

— Преди около месец — отговори Таусън. — Тогава говорих с него за последен път.

— И какво му отговори, когато той те попита: „Какво ще стане, ако е ченге?“.

— Отговорих му, че от дните си в прокуратурата знам, че федералните много обичат да прекарват ченгета. Съжалявам, но е истина. Големи заглавия, сериозни политически дивиденти. Дребните наркодилъри са навсякъде. Когато областният прокурор обвинява ченге, мед му капе на сърцето.

— Значи му каза всичко това? Ти ли го посъветва да носи микрофон?

— Не, не съм го съветвал нищо такова. Предупредих го. Предупредих го, че корумпираните ченгета са много опасни, защото могат да загубят много.

— Попита ли го кое е ченгето?

— Не, не го попитах. Беше много общ разговор. Не беше среща за планиране. Не ми е казал: „Познавам корумпирано ченге“. Попита ме: „Какво ще стане, ако е ченге?“. И най-общо аз му отговорих: „Да, ако е ченге, ще е добре“. И толкова. Не съм му казал да си слага микрофон, но може и да съм подхвърлил, че трябва да има солидни доказателства. Това беше всичко и тогава говорихме за последен път. След това не съм го виждал.

Балард вече бе убедена, че е открила мотива и причината стрелецът да убие най-напред Фабиан — той е бил предателят. Ликвидирал е всички в сепарето, после е бръкнал под ризата на Фабиан и е дръпнал микрофона.

Въпросът беше откъде е научил за подслушването? За Балард всичко изглеждаше ясно. Записващото устройство беше започнало да гори кожата на Фабиан и той се е издал, като е трепнал или като е опитал да махне жицата от кожата си. По някакъв начин ченгето е разбрало. След това, когато си е дало сметка, че срещата е капан, е действало решително.

Балард вдигна очи към Таусън и се замисли доколко да свали картите си.

— Детектив Частин задава ли ти въпроси в тази посока в петък?

— Не. Нищо подобно. Не е споменавал тези неща.

— Добре.

— Добре? Защо да е добре?

— Гледа ли телевизия, четете ли новините снощи или тази сутрин?

— Току-що ставам. Не съм видял нищо.

— Истината е, че жертвите вече са шест. Детектив Частин е бил убит късно в петък през нощта.

Таусън се ококори: явно пресмяташе какво означава тази новина. Стигна до извода, който предвиждаше Балард.

— Заплашва ли ме нещо?

— Не знам — отговори Балард. — Трябва обаче да вземеш всички предпазни мерки.

— Шегуваш ли се?

— Ще ми се да се шегувах.

— Не ме замесвайте в това! Просто подсказах нещо на клиент, и толкова.

— Разбирам. Според мен разговорът е бил частен. Няма да попадне в никой архив или доклад. Обещавам.

— Господи! Трябваше да ми кажеш, че Частин е убит.

— Казах ти.

— Да, след като измъкна от мен каквото искаше.

След още пет минути и след като увери Таусън, че няма да го излага на никакъв риск, Балард си сложи тъмните очила и тръгна към вана си. Пред вратата се престори, че търси ключовете, и се огледа крадешком.

Беше изплашила Таусън и с това беше изплашила и самата себе си. Беше време да последва собствения си съвет и да вземе всички предпазни мерки.

19

Имаше нужда от сън, но нямаше да се откаже. След като излезе от апартамента на Таусън, подкара към Западен Холивуд. Следващата ѝ спирка беше домът на Матю Робисън, Метро. Беше му оставила три съобщения, но той не я бе потърсил.

Адресът от регистъра на моторните превозни средства беше в комплекс апартаменти на „Ла Хоя“, южно от „Санта Моника“. Когато мина край мястото, видя полицейска кола без обозначения, паркирана отпред. Продължи напред и спря на половин пресечка по-нататък. Стедман бе казал на Балард, че Частин е изпратил на жена си есемес, в който ѝ казва, че отива да притисне свидетел. Идентифицирането и откриването на този свидетел беше приоритет и тъй като Частин беше документирал обаждане от Робисън в края на хронологията си, изглеждаше, че продавачът на обувки е представлявал интерес за специалния екип.

Балард намести страничното огледало, за да може да наблюдава полицейската кола. След двамадесет минути видя двама детективи да излизат от сградата на Робисън и да се качват в нея. Бяха Кори Стедман и Джери Рудолф. Не водеха никого, което означаваше, че или Робисън не си е бил вкъщи, или е бил и е отговорил на въпросите, които са му задали. Поради липсата на отговор от Робисън през изминалата нощ Балард предположи, че е по-вероятно да не си е бил вкъщи.

Изчака Стедман и Рудолф да се отдалечат, после слезе от колата и отиде до сградата. Входната врата не се заключваше. Тя отиде до апартамента на Робисън и почука. Изненада се, когато чу вътре някой да приближава. В процепа на затворената с верига врата се появи дребно момиче на около деветнайсет. Балард показа значката си и попита:

— Ти ли си приятелката на Метро?

Надяваше се полът ѝ и приятелският тон да ѝ помогнат.

— И какво от това? — отвърна младата жена.

— Както двамата мъже, които си тръгнаха преди малко оттук, аз също го търся — каза Балард. — Само че по друга причина.

— Каква е твоята причина?

— Безпокоя се за него. В петък се е свързал с партньора ми. Партньорът ми е мъртъв. Не искам Метро да пострада.

— Познаваш ли Метро?

— Не. Просто опитвам да държа него и приятеля му Зандер възможно най-далече от всичко това. Знаеш ли къде е?

Момичето стисна устни и Балард видя, че се бори със сълзите си.

— Не — отговори момичето сподавено.

— Кога последно си е бил вкъщи? — попита Балард.

— В петък. Имах работа, а когато се върнах тук, в десет, него го нямаше и не отговаряше на съобщенията ми. Няма го, а аз чакам досега.

— Вчера не трябваше ли да е на работа в „Кикс“?

— Трябваше, но не е отишъл. Отидох там и говорих със Зандер и той ми каза, че изобщо не се е появил. Казали, че ако не отиде и днес, ще го уволнят. Започвам да се тревожа сериозно.

— Аз съм Рене — каза Балард. — Ти как се казваш?

— Алисия — отговори момичето.

— Каза ли тези неща на двамата детективи, които бяха тук преди мен?

— Не. Изплашиха ме. Само им казах, че го няма и че не се е прибирал. Идваха и снощи и задаваха същите въпроси.

— Добре, да се върнем на петъка. Метро се е обадил на партньора ми към пет следобед. По това време ти беше ли с него?

— Не. Започвам работа в четири.

— Къде работиш?

— В „Старбъкс“ на „Санта Моника“.

— Къде видя Метро за последен път?

— Тук. В петък имаше почивен ден и беше у дома, когато излязох да отида на работа.

— Какво правеше?

— Нищо. Лежеше на канапето и гледаше телевизия.

Извърна лице от вратата, сякаш за да види стаята зад гърба си. После пак се обърна към Балард.

— Какво да правя? — попита почти отчаяно.

— Съобщи ли в полицията, че е изчезнал?

— Не, още не.

— Според мен трябва да го обявиш за изчезнал. Минали са две нощи, без да се прибере, не е ходил и на работа. Обади се в управлението на Западен Холивуд и съобщи, че е изчезнал.

— Нищо няма да направят.

— Ще направят каквото могат, Алисия. Ако обаче Метро се крие, защото се страхува, няма да е лесно да го намерят.

— Ако се крие, защо не отговаря на съобщенията ми?

Балард нямаше отговор на този въпрос и се опасяваше, че изражението ѝ разкрива истинската ѝ теория за съдбата на Метро.

— Не съм сигурна. Може би ще отговори. Може да държи телефона си изключен, защото се опасява, че през него могат да го проследят.

Това не успокои Алисия и тя каза:

— Вървете си.

И понечи да затвори вратата. Балард протегна ръка и я спря.

— Ще ти оставя визитка. Ако се свържеш с Метро, кажи му, че за него ще е най-безопасно, ако ми се обади. Кажи му, че с детектив Частин бяхме партньори и че той ми имаше доверие.

Извади визитка и я мушна през процепа на вратата. Алисия я взе и затвори, без да каже нищо.

Балард се върна в колата си и сложи ръце на волана. Опря чело на ръцете си и затвори очи. Беше преминала отвъд умората и не можеше да освободи ума си от разследването. Матю Робисън беше описан като свидетел, който не е видял нищо. После, в 17:10, петък, се обажда на Частин. След няколко часа единият е мъртъв, а другият — изчезнал. Какво се беше случило? Какво знаеше — или беше знаел — Метро?

Телефонът ѝ иззвъня и я сепна. Тя вдигна глава и погледна дисплея. Беше баба ѝ.

— Туту?

— Здравей, Рене.

— Всичко наред ли е, Туту?

— Всичко е наред. Обаче идва един мъж. Каза, че бил от полицията, и те търсеше. Помислих си, че трябва да ти кажа.

— Разбира се. Каза ли ти името си, показа ли ти значката си?

Опитваше да не допусне в гласа си тревогата и безпокойството.
Баба ѝ беше на осемдесет и две.

— Имаше значка и ми даде визитка. Каза, че трябва да му се обадиш.

— Добре, ще му се обадя. Ще ми прочетеш ли името и номера му?

— Да. Роджърс Кар.

— Роджърс Кар. Кажете сега номера.

Балард извади химикалка от средната конзола на колата и записа номера на стара разписка от паркинг. И името, и номерът ѝ бяха непознати.

— Туту, пише ли под името му къде работи? В кой отдел например?

— Да. Отдел „Тежки престъпления“.

Сега Балард осъзна какво се случва.

— Идеално, Туту. Ще му се обадя. Той сам ли беше?

— Да, сам. Ти ще дойдеш ли довечера?

— Не. Тази седмица няма да мога. Работя по случай, Туту.

— Рене, това са почивните ти дни.

— Знам, знам, но трябва да работя. Може би ще взема допълнителен почивен ден следващата седмица, ако приключим с това. Излизала ли си да погледнеш вълните напоследък?

— Всеки ден се разхождам по брега. Във водата е пълно с момчета. Чудесни вълни.

Бабата на Балард живееше във Вентура, недалеч от Солар Бийч и Масъл Шоулс — местата, където синът ѝ, бащата на Рене, беше израснал и бе карал сърф.

— Е — каза Балард. — Дано да останат чудесни. Сега ще се обадя на този човек, Туту, за да видя какво иска. Ще ти разкажа другата седмица, когато дойда да те видя.

— Добре, Рене.

— Чао.

Балард прекъсна връзката и погледна часовника на екрана. Беше 11:11 и това означаваше, че магазините на Мелроуз Авеню са отворени. Според Алисия Зандер Спайтс не беше изчезнал. В събота, когато бе опитала да открие Метро, бе разговаряла с него в „Кикс“.

Балард запали двигателя и включи на скорост. Подкара по „Ла Хоя“ към „Мелроуз“. Нямаше намерение да се обажда на Роджърс Кар. Знаеше какво иска и защо я търси. „Тежки престъпления“ бяха привлечени в разследването на стрелбата в „Танцъорите“ и убийството на Частин, така че, както Стедман и Рудолф, Кар най-вероятно проследяваше последните стъпки на Частин. Това би включвало посещение в управлението в Холивуд, задържането на Зандер Спайтс и проверка на мобилния му телефон. Би включвало и последния разговор, който самата тя бе водила с Частин. Той беше личен и само между тях двамата, така че не ѝ се искаше да го споделя.

Беше записала адреса на баба си като свой постоянен адрес във всички лични документи в управлението. Имаше своя спалня в малкото бунгало и прекарваше повечето дни там, привлечена от домашните ястия и компанията на Туту, както и на близкия прибой, и пералнята със сушилня в гаража. Никой обаче освен партньора ѝ Дженкинс не знаеше къде ходи през времето, когато не е на работа. Фактът, че Кар си бе дал труд да шофира час и половина до къщата във Вентура, показваше, че някак се е добрал до личните ѝ документи в службата, и това я безпокоеше. Реши, че ако Кар иска да говори с нея, трябва да я открие.

„Кикс“ беше като повечето магазини на „Мелроуз“ между „Феърфакс“ и „Ла Бреа“. Минималистичен шик и много скъп. По същество беше магазин за модифицирани спортни обувки. Разпознаваеми марки като „Найк“, „Адидас“ и „Ню Баланс“ се модифицираха с цветове, игли, ципове и пришити пайети, кръстчета и броеници, после се продаваха стотици долари над истинската си цена. И както изглеждаше, никой нямаше нищо против, както се стори на Балард. Зад касата имаше табела, на която пишеше, че обувката е изкуство.

Балард се чувстваше толкова в свои води, колкото възрастна госпожа в дискотека. Огледа вече пълния магазин и видя Спайтс да отваря кутия за клиентка, която искаше да си купи маратонки „Найк“ с отпечатани по тях розови целувки. Тъкмо почна да превъзнася великолепие то на маратонките, когато видя Балард и каза:

— Идвам веднага, детектив.

Каза го достатъчно високо, за да привлече вниманието на всички към нея. Тя не обърна внимание на втренчените погледи и взе обувка

от един от прозрачните пиедестали, на които беше изложена стоката на магазина. Беше червен „Конвърс“, затворен отгоре, качен някак върху шестсантиметрова платформа.

— Ще изглеждаш чудесно с тези, детектив.

Балард се обърна. Спайтс. Беше оставил клиентката да се върти пред едно огледало и да оглежда как ѝ стоят маратонките с розовите целувки.

— Не съм сигурна, че ще издържат на силно вълнение — каза Балард.

Видя по физиономията му, че не е схванал шегата, и продължи:

— Трябва да поговорим. Само няколко минути. Има ли тук някъде офис, в който да сме на спокойствие?

Спайтс кимна към клиентката.

— Работя, а в този магазин съм на комисиона. Днес имаме разпродажба и трябва да продавам. Не мога просто да...

— Разбирам — каза Балард. — Просто ми кажи за Метро. Къде е?

— Не знам, сериозно! Трябваше да е тук. Не се появи и вчера, а когато му се обадох, не вдигна.

— Ако се крие, къде може да е отишъл?

— Какво?! Не знам. Искам да кажа, кой се крие току-така? Всичко това е адски странно.

— Кога го видя за последен път?

— Онази вечер, когато излязохме от клуба. Виж, клиентката ми чака.

— Нека погледа маратонките още малко. Ами петък? Не го видя в петък, така ли?

— Не, и двамата почиваме в петък. Заради това излязохме в четвъртък вечерта.

— Значи не знаеш какво е правил в петък? Не си му се обаждал, за да му кажеш, че си идвал в полицията и полицаите са взели телефона ти? Не си го предупредил, че може да искаме да говорим с него?

— Не, защото той не видя нищо онази нощ. И двамата не видяхме. Освен това не можех да му се обадя, защото онзи детектив ми взе телефона.

— Тогава защо се е обадил на полицията в петък в пет часа? Какво е знаел?

— Нямам представа защо се е обадил и какво е знаел. Виж, всеки момент ще изгубя продажба.

И Спайтс отиде при клиентката, която сега седеше и събуваше маратонките. Май нямаше да има покупка. Балард осъзна, че още държи обувката с шестсантиметрова подметка. Погледна етикета с цената — 395 долара. Внимателно я върна на стойката — като произведение на изкуството.

Отиде във Венис с намерението да поспи. Взе Лола и разпъна палатката на петдесетина метра от поста на спасителите северно от авеню „Роуз“. Беше толкова уморена, че реши първо да се наспи, а после да излезе със сърфа.

Сънят ѝ беше прекъсван многократно от обаждания от номера, който ѝ беше продиктувала баба ѝ от визитката, която беше оставил Роджърс Кар. Тя не му отговори и той продължаваше да звъни, при което я будеше през 30–40 минути. Не остави съобщение. След третото събуждане Балард изключи звъненето на телефона.

След това спа цели три часа. Събуди се с ръка върху врата на Лола. Провери телефона и видя, че Кар е звънил още два пъти, но този път беше оставил гласово съобщение:

„Детектив Балард, търси ви детектив Роджърс Кар от «Тежки престъпления». Вижте, трябва да поговорим. Аз съм в екипа, който разследва убийството на колега полицай, Кен Части. Може ли да ми се обадите, за да уговорим среща?“.

Оставил беше два телефона — мобилен, който Балард вече имаше, и стационарния, в централата. Балард се дразнеше от хора, които започваха каквото имат да кажат с думата „вижте“.

Вижте, трябва да поговорим.

Вижте, не трябва.

Реши още да не му се обажда. Това беше почивният ѝ ден, а денят скоро щеше да свърши. През отворения цип на входа погледна водата и видя, че следобедният вятър вдига леко вълнение. Погледна към слънцето и прецени, че до залез има още час. После щяха да излязат акулите.

След петнайсет минути се носеше по водата, с пасажер. Лола седеше на предния край на дъската и тежестта ѝ я придържаше надолу, когато минаваха през леките вълни. Балард се насочи на север, срещу вятъра, за да може да разчита на него, когато се умореше и трябваше да се връща на брега.

Гребеше с дълги плавни движения. Докато напредваше, през главата ѝ започнаха да се нижат подробностите от касапницата в „Танцъорите“. Опита да очертае какво знае, какво може да приеме за вярно и какво не знае. Ако приемаше за вярно, че четвъртият в сепарето е бил ченге, значи ставаше въпрос за среща на хора, специализирани в различни престъпни сфери — хазарт, лихварство, наркотици. Фабиан, наркодилърът, беше попитал адвоката си дали ще отърве кожата, ако посочи ченге. Това показваше, че познава ченге, което е замесено в незаконни дейности. Може би ченге, което е вземало подкупи и се е месило в разследвания. Може би ченге, което има дългове.

Очертаваше се сценарий, при който ченге с дългове към букмейкър се запознава с лихвар, може би с посредничеството на наркодилъра. Друг възможен сценарий беше ченгето да е дължало пари на букмейкър и лихвар, а наркодилърът да е бил повикан, за да поеме ангажимент да изчисти дълга.

Налице бяха доста правдоподобни възможности и тя не можеше да е сигурна за нито една от тях, без да получи още факти. Промени посоката и се замисли за смъртта на Частин. Действията му сочеха, че е бил по същата следа, по която вървеше сега и тя, но някак бе привлякъл вниманието към себе си и го бяха убили. Въпросът беше как е разбрал толкова бързо? Не беше разполагал с информацията, която тя беше получила от Таусън, и все пак нещо му бе подсказало, че в сепарето е седяло и ченге.

Тя се върна към самото начало на случая. Бързо премина през собствените си стъпки в разследването, отиването в презвитерианската болница и как Олиас я бе изгонил от местопрестъплението. Оглеждаше всичко, сякаш беше филм и я интересуват всички подробности, във всеки кадър.

В края на краищата видя нещо, което не беше наред. Онзи последен момент, когато Олиас я обиждаше и ѝ каза да се маха. Тогава тя погледна покрай него, за да потърси съчувствие. Първо

патоанатома, после бившия си партньор. Джей обаче извърна лице, а Частин беше зает с работата си да прибира улики. Дори не погледна към нея.

Сега си даде сметка, че е точно този момент. Частин прибра нещо в плик за доказателства — заприлича ѝ на черно копче, — при което Оливас беше с гръб към него, защото гледаше нея. Частин пък беше с гръб към доктор Джей, така че и тя не можеше да види какво прави.

Не детективите събират улики и доказателства на местопрестъплението. Правят го криминалистите. Отгоре на всичко беше твърде рано да се събират улики и доказателства. Местопрестъплението беше съвсем ново, 3-D камерата още не беше разположена, трупите все още бяха по местата си. Какво ли беше направил Частин? Защо беше нарушил протокола и защо бе взел от местопрестъплението нещо, което още не е описано, заснето, огледано?

Чувстваше се изтощена, но засили темпото, оттласкваше се все по-мощно с всяко загребване с веслото. Раменете, ръцете, бедрата ѝ горяха от усилието. Трябваше да се върне. Трябваше да погледне отново файловете на Частин по случая, за да разбере какво е пропуснала.

Когато стигна брега, забрави болката в ръцете и краката, защото видя до палатката да чака някакъв мъж. Беше с джинси и черно кожено яке, с черни очила. Разбра, че е ченге, много преди да види значката на колана му.

Излезе от водата и бързо откачи каишката, която свързваше глезена ѝ с дъската, после я закачи на нашийника на Лола. Кучето лесно можеше да се измъкне, ако дръпне по-силно, но Балард се надяваше, че така ще го контролира и то няма да го направи.

— Спокойно, Лола.

С дъската под лявата мишница, с пръсти в отвора за хващане, тръгна бавно към мъжа с тъмните очила. Струваше ѝ се познат, но не можеше да си спомни откъде. Може би заради очилата — повечето ченгета носеха такива очила.

Той заговори още преди тя да отвори уста.

— Рене Балард? Опитвах да се свържа с теб. Роджърс Кар, „Тежки престъпления“.

— Как ме намери?

— Ами, детектив съм. И някои хора, ако щеш вярвай, казват, че ме бива.

— Без шегички. Каж ми как ме намери или можеш да вървиш по дяволите.

Кар вдигна помирително ръце.

— Извинявай. Не исках да те ядосвам. Пуснах издирване за колата ти и двама велополицаи са видели вана на паркинга. Дойдох и поразпитах наоколо. Един спомена, че караш сърф. И ето ме тук.

Балард остави дъската до палатката. Чу ниско боботене, като от далечна буря. Идваше от гърдите на Лола. Кучето предупреждаваше.

— Пуснал си колата ми за издирване? Че тя дори не е регистрирана на мое име.

— Знам — отговори Кар. — Но се запознах с Джулия Балард. Тя ти е баба, нали? Проверих какви автомобили са регистрирани на нейно име и попаднах на вана. После събрах две и две.

Махна с ръка към океана, като че ли той щеше да потвърди следователската му логика.

— Това не е сърф, а съп-сърф — каза Балард. — Какво искаш?

— Просто да поговорим — каза Кар. — Не получи ли съобщението ми на телефона си?

— Не.

— Е, изпратих ти съобщение.

— Днес почивам. Почива и телефонът ми.

— Работя по убийството на Частин. Проследяваме какво е правил през последните четирийсет и осем часа. Имала си някакви контакти с него и искам да те разпитам за тях. Това е. Нищо злоещо. Съвсем рутинно е, но трябва да го свърша.

Балард протегна ръка и потупа Лола по гърба, за да я успокои.

— Наблизо има едно заведение, „Кендъл“. На променадата е. Ще отида там след петнайсет минути.

— Не може ли да поговорим сега? — настоя Кар.

— Не. Трябва да взема душ и да измия солта от краката на кучето. Най-много двамадесет минути. Можеш да ми вярваш, Кар. Ще дойда там.

— Имам ли избор?

— Не и ако всичко е толкова рутинно, колкото твърдиш. Опитай
тако с махи-махи. Добри са.

— Добре. Ще те чакам там.

— Вземи маса навън. Ще дойда с кучето.

Когато Балард влезе в ресторанта, Кар седеше чинно до парапета на страничната тераса.

Тя върза каишката за парапета, така че Лола да е до тяхната маса, но извън терасата. След това се качи горе, мина зад гърба на детектива от „Тежки престъпления“ и седна срещу него. Остави телефона си на масата. Докато минаваше зад гърба му, включи приложението за запис, с което документираше собствените си разпити.

Кар като че ли не подозираше нищо. Хората често оставят телефоните си на масата, макар да е неучтиво, но пък е навик на мнозина. Усмихна се, когато Балард седна. Погледна към кучето зад парапета — Лола беше легнала на променадата.

— Питбул ли е?

— Боксер, с примеси — отговори тя. — Всичко по реда си, Кар. Заподозряна ли съм по някакво криминално или вътрешно разследване? Ако е така, ще искам защитник.

Кар поклати глава.

— Не, не, нищо толкова. Ако беше заподозряна, щяхме да водим този разговор в стая за разпит в управлението. Както ти казах, взеха ме в разследването на Частин и съм част от екипа, който проверява какво е правил през последните четирийсет и осем часа от живота си.

— Това, предполагам, значи, че не сте стигнали до нищо.

— Позна. Няма заподозрени по стрелбата в „Танцьорите“, няма и за убийството на Частин.

— Но сте сигурни, че са свързани?

— Така изглежда, но не мисля, че сме сигурни за каквото и да било. Освен това, това не е моята работа. Тук съм момче за поръчки. Вчера арестувах две копелета от Източна Европа, за трафик на хора. Извадиха ме от онова разследване и ме сложиха тук.

Балард си даде сметка откъде го познава. Бяха го показали във видеозаписа, който бе последвал репортажа за стрелбата в „Танцьорите“ в новините в петък. Тъкмо се канеше да зададе въпрос за

разследването, когато дойде келнерка и я попита какво ще поръча. Тя си поръча студен чай с лед. Предложиха ѝ меню, но тя отговори, че няма да вечеря, и келнерката се отдалечи.

— Сигурна ли си? — попита Кар. — Поръчах рибните такос.

— Не съм гладна — каза Балард.

— Е, цял ден тичам и ми трябва гориво. Освен това ти ми каза да ги поръчам.

— Не сме на среща, Кар. Задавай въпросите си. Какво искаш?

Кар отново вдигна помирително ръце и Балард реши, че му е навик.

— Искам да знам за последните ви контакти с Частин. Първо обаче ми трябва малко история. Били сте партньори, нали?

— Да.

Кар изчака малко, с надеждата да чуе повече, но скоро осъзна, че Балард се кани да дава само едносрични отговори — освен ако не открие начин да промени това.

— Колко време работихте заедно?

— Почти пет години — отговори Балард.

— И това приключи преди две години и два месеца?

— Да.

— Ти си тази, която е опитала да накисне Оливас, нали?

Клюките пак я преследваха. Случилото се между Оливас и нея беше личен въпрос и би трябвало да е поверително. Както обаче униформените от управлението в Холивуд знаеха цялата история, изглежда, я знаеха и детективите от „Тежки престъпления“.

— Това какво общо има с разследването?

— Вероятно нищо — отговори Кар. — Ти обаче си детектив и си наясно, че е добре да знаеш всички факти. Говори се, че когато Частин е дошъл да те види в управлението в Холивуд рано в петък сутринта, температурата се е повишила.

— И това се базира на какво? Доклад ли е подал?

— Базира се на разговор, който той е провел след това с трета страна.

— Чакай да позная. Оливас.

— Не мога да обсъждам това. Какво е казал Частин е без значение. Ти как би определила срещата с него в петък?

— Дори не бих определила това като среща. Беше дошъл, за да вземе свидетел, който беше дошъл в полицията и с когото разговарях. Александър Спайтс. Беше заснел с телефона си точно момента на първия изстрел в „Танцьорите“. Кени дойде за свидетеля и телефона му.

— Кени?

— Да. Някога бяхме партньори, забрави ли? Наричах го Кени. Бяхме много близки, но не правехме секс, ако това щеше да е следващият ти въпрос.

— Нямаше да е това.

— Браво на теб.

— За какво беше конфликтът ви? На третата страна той е казал, цитирам: „Още е ядосана заради онова“.

Балард поклати гневно глава. Ядът ѝ се надигаше. Погледна инстинктивно през парапета надолу към кучето. Лола лежеше на бетона с изплезен език и наблюдаваше върволицата хора, която се нижеше по променадата. Тълпата се разотиваше от брега, защото вече беше тъмно.

Лола бе преживяла много, преди Балард да я спаси. Глад, страх, малтретиране — но бе успяла да запази спокойствието си. Докато не се появеше заплахата за нея или за стопанката ѝ.

Балард се овладя.

— Окей ли е да обсъждам лични въпроси само защото си решил, че имат отношение към разследването ти?

— Мисля, че да — отговори Кар.

— Добре тогава. Така нареченият конфликт се случи след като Кен Частин предложи мижаво извинение, задето ме предаде по най-гаден начин във връзка с жалбата ми за сексуален тормоз преди две години. Запиши това в доклада си.

— Казал е, че съжالياва. За какво?

— Че не е постъпил както трябва. Не ме подкрепи, а знаеше, че съм права и че би трябвало да го направи. Заради това от две години съм изритана от „Грабежи и убийства“ и работя в Късното шоу в Холивуд, а той ми се извинява. Нека само кажа, че извинението не беше прието.

— Значи това е било нещо странично? И няма нищо общо със свидетеля или разследването за стрелбата в „Танцьорите“?

— Казах ти го вече.

Келнерката донесе чая и такосите. Балард изстиска малко лимон в чашата си.

— Искаш ли? — предложи ѝ Кар.

— Казах ти, че не съм гладна — отговори тя.

Той започна да яде и това ѝ осигури време за размисъл. Даде си сметка, че е изоставила собствените си намерения за начина, по който трябваше да се проведе този разговор. Кар я беше поставил в отбранителна позиция, най-вече заради собствения ѝ гняв, и така беше загубила от поглед това, което трябваше да постигне — тоест да получи повече информация, отколкото ще даде. Подозираше, че Кар е тласнал разговора в тази посока преднамерено, за да я извади от релси с въпроси, които нямат нищо общо с разследването. Така бе станала уязвима — и сега щяха да последват истинските въпроси. Погледна Кар, който в момента дъвчеше такос, и си помисли, че трябва да е още по-предпазлива.

— Така — каза Кар с пълна уста. — Защо се обади на Матю Робисън?

Ето, това беше. Кар преминаваше към същината. Балард осъзна, че е дошъл, за да предаде послание.

— Откъде знаеш, че съм се обаждала на Матю Робисън?

— По това разследване работи група от осем следователи плюс двама шефове. Не мога да знам как е получена тази или онази информация. Знам само, че си му се обаждала снощи, в осем — няколко пъти, — и искам да знам защо. Ако не искаш да отговориш, може би трябва да отидем в управлението и да поговорим.

Нещата изведнъж бяха станали много сериозни.

— Обадих се на Робисън, за да проверя как е — отговори Балард. — Почувствах се отговорна. Дадох Спайтс на Частин, а Спайтс му даде Робисън. Сега Частин е мъртъв. Отидох до къщата на Кени. Не ме допуснаха да доближа, но успях да науча, че последното, което е правил в петък, било да опита да притисне свидетел. Знам какво означава „притискане на свидетел“ и си помислих за Робисън. Реших, че той е свидетелят, когото Кени — извинявам се, Частин — е опитвал да притиска. Заради това се обадих и оставих съобщение, но той така и не ми отговори. Това е.

Подбираше думите си много внимателно, за да не разкрие извънслужебната си дейност, включително проникването в компютърните файлове на покойния ѝ бивш партньор. Доколкото можеше да прецени, Кар я записваше, както тя записваше него. Трябваше да е сигурна, че няма да каже нищо, което да накара „Вътрешни разследвания“ да се заемат с нея.

Кар избърса малко гуакамоле от ъгълчето на устата си със салфетка и я погледна.

— Бездомна ли си, детектив Балард?

— Що за въпрос!? — отвърна тя изненадано.

— В личните си документи си записала онова място, на два часа път по магистралата, като свой домашен адрес. Той фигурира и в шофьорската ти книжка. Не мисля обаче, че прекарваш там много време. Възрастната дама като че ли не знаеше кога ще те види пак.

— Възрастната „дама“ не дава информация на непознати, независимо дали носят значка или не. Работя нощем. Денят ми започва, когато твоят приключва. Какво значение има къде спя или кога спя? Върша си работата. Отделът ми изисква да имам постоянен адрес и аз имам такъв. И пътят не е два часа, когато карам аз. Имаш ли някакви истински въпроси?

— Да, имам.

Кар вдигна чинията си и я подаде на едно момче с количка за отсервиране, което мина наблизо.

— Добре — продължи той. — За протокола: да поговорим за петък вечер и какво прави тогава.

— Искаш алиби, така ли?

— Ако имаш. Както казах обаче, не си заподозряна, детектив Балард. Имаме траекторията на куршума, убил Частин. За да направиш този изстрел, би трябвало да се качиш на стол.

— И вече имате времето на смъртта?

— Между единайсет и един.

— По това време бях на работа. В единайсет бях на инструктаж, после се заех с работата си.

— Излиза ли от управлението?

Балард опита да си припомни какво бе правила. През последните седемдесет и два часа се бяха случили толкова много неща, че ѝ беше

трудно да възстанови последователността. След като се замисли обаче, всичко застана на мястото си.

— Да, излизах. Веднага след инструктажа отидох до презвитерианската болница, за да проверя как е жертвата на опита за убийство, по който работя. Направих снимки. Помогна ми една сестра, Наташа. Съжалявам, че не запомних второто ѝ име. И през ум не ми е минавало, че ще се наложи да потвърждавам алиби.

— Няма проблем — увери я Кар. — Кога излезе от болницата?

— Малко след полунощ. След това отидох до адреса на жертвата на „Хелиотроп“. Оказа се лагер на бездомници. Жертвата е живяла там, в кемпер, но един тип се бе настанил в него и се наложи да повикам подкрепление, за да погледна вътре. Отзоваха се полицаи Херера и Дайсън.

— Добре. После?

— Върнах се в управлението към един и половина. Минах покрай „Танцърите“ и видях, че вановете на криминалистите още са там. Когато се прибрах, отидох при дежурния и попитах дали знае, че са там. Беше един и половина.

Кар кимна, после попита:

— И почива до сутринта?

— Нищо подобно. Обадиха ми се от офис за сигурност на кредитни карти в Индия, за да ме насочат към мотел, от който са правени много поръчки за покупки с крадени кредитни карти. Отидох там и арестувах извършителя. Този път ме подкрепяха полицаи Тейлър и Смит, а после дойде и инспекторът по пробацията на крадеца, Комптън се казва, ако те интересува. До сутринта описвахме каквото намерихме в мотелската стая и оформяхме задържането на извършителя. С това работното ми време свърши.

— Чудесно. Всичко това може да се провери лесно.

— Да. Като човек, който не е сред заподозрените, се радвам, че не съм си била вкъщи, иначе щях да си имам сериозни проблеми.

— Слушай, детектив, знам, че си ядосана, но това трябва да се направи. Ако хванем някого за Частин, първата работа на адвоката му ще е да провери дали сме разследвали всички хора и възможни версии. Ти и Частин сте си развалили отношенията. Всеки добър адвокат ще прави спънки на процеса, а моята работа е да предотвратя всякакви

такива възможности. Аз не съм лошият. Помагам виновникът да бъде признат за виновен.

Обяснението му звучеше убедително на повърхността, но тя не можеше да го приеме. Не можеше да забрави, че той е част от разследване, ръководено от лейтенант Оливас, който не би имал нищо против да я изхвърли от полицията.

— О, радвам се да го чуя.

— Благодаря за иронията — отвърна Кар. — И ако е някаква утеха, мисля, че Оливас наистина те е прецакал заради оплакването ти. Аз знам, всички знаят, че той е от хората, които биха направили каквото казваш, че е направил.

Отново вдигна помирително ръце и продължи:

— Е, бих ли казал това, ако бях от лошите? Особено като знам, че записваш всяка моя дума?

Кимна към телефона на масата.

Балард взе апарата, активира дисплея и изключи записа. Мушна телефона наполовина в задния джоб на джинсите си.

— Доволен ли си сега?

— Не ме интересува дали записваш — отвърна той и тя се вгледа в него за момент.

— Каква е легендата ти, Кар?

Той сви рамене.

— Няма легенда. Аз съм ченге. И, странно, но не ми харесва, когато убиват други ченгета. Искам да помогна и ме пратиха при теб. Знам, че не е кой знае какво, но това е ролята ми в разследването, така че правя каквото трябва.

— Пратиха те? Кои?

— Оливас и моят лейтенант.

— Освен че се упражняват с мен, имат ли нещо друго, с което да продължат?

— Доколкото мога да кажа, нямат. Нямат представа кого търсят.

Балард кимна и се замисли доколко би могла да му се довери. Думите му за оплакването ѝ срещу Оливас я бяха жегнали, но от друга страна, си даваше сметка, че Кар или е изолиран от част от информацията по разследването, или премълчава. Първото можеше да се очаква, защото често разделяха екипите на части. Ако обаче беше

второто, значи пред себе си имаше човек, на когото не би могла да се довери.

— Реши да продължи и да следи реакциите му.

— Споменавана ли е възможността извършителят да е ченге? В общата стая. Или с Частин?

— Сериозно ли питаш? — учуди се Кар. — Не, нищо такова. Поне аз не съм чул. Аз обаче пристигнах на партито късно, а и има и видимо разделение между специалните ченгета от „Грабежи и убийства“ и нас, от „Тежки престъпления“. Ние сме нещо като помощен персонал.

— Балард кимна.

— Какво си открила? — попита Кар.

— Белега от изгаряне на гърдите на Фабиан — каза Балард. — Има предположение, че е носил подслушвателно устройство.

— За кого? За „Вътрешни разследвания“?

— За себе си. Чакали са го пет години във федерален затвор, ако не снесе нещо сериозно.

— И ти научи това как?

Тук Балард имаше проблем. Не искаше да издаде Таусън, но те щяха да стигнат до него и бездруго, защото беше сред последните, на които Частин се бе обаждал по телефона. Ако адвокатът споменеше за посещенията ѝ, щеше да я сполети гневът на лейтенант Олиवास.

— Каквото знам, ще ти помогне — каза тя. — Но трябва да ме покриеш.

— По дяволите, Балард... не знам — каза Кар колебливо. — Не ме набутвай в неща, в които неминуемо ще затына.

— Каза, че проследяваш последните стъпки на Частин, нали?

— Да. Но ги проследяват и други.

— Е, адвокатът на Фабиан се е паднал на някого от вас. Частин е говорил с него в петък. Обади се на човека, който е трябвало да говори с него, и му кажи, че ти ще поемеш задачата.

— Ясно. Първо това се падна на мен и бездруго. Дийн Таусън е в моя списък. По-важно е обаче ти как разбра, че Частин е говорил с него, и откъде знаеш всичко останало по разследването? Белегът от изгаряне на гърдите, подслушването, адвокатът... С какво се занимаваш, Балард?

— Бях на местопрестъплението в четвъртък вечерта. Присъствах, когато откриха белега. Когато Частин беше убит, проведох няколко разговора. Той беше мой партньор и от него научих много. Дължа му го.

Кар поклати глава — не виждаше основанията ѝ да направи всичко това.

— Виж — каза ѝ. — Работя по случая с Частин. Не знам нищо за белег от изгаряне или подслушване. Дори Фабиан обаче да е носил микрофон, това не значи, че е записвал ченге. Може да е записвал някой от другите задници в сепарето. Всички са били престъпници.

Балард сви рамене.

— Не са били достатъчно ценни за федералните. Говори с Таусън. Имало е ченге.

Кар се намръщи. Балард продължи:

— Като говорим за другите задници в сепарето, как ги свързват един с друг?

— Не знам — отговори Кар. — Работя по Частин.

— Не са били непознати. Преди пет години всички са били заедно в Пичис. В един и същи месец.

— Това не означава нищо. Пичис е огромен.

— Ако някой се поинтересува, мисля, че ще установи, че са били в една и съща сграда. Това намалява мащабите.

Кар я погледна в очите.

— Балард, сериозно, какви ги вършиш?

— Върша си работата. В Късното шоу имам много свободно време. И мисля, че съм като теб. Никой не може да постъпва гадно с ченге и да се измъкне безнаказано. Имах проблеми с Кени, но той беше мой партньор почти пет години и бяхме близки. От него научих много. Обаче съм извън разследването. Ти си вътре. Мога да ти давам до каквото се добера. Ти просто трябва да ме покриваш.

— Не знам. Ако открият, че си вреш носа, всичко ще се стовари на моя гръб. Мисля, че трябва да се откажеш, Балард. Ще използвам това, което ми даде, но просто трябва да се оттеглиш. Това беше посланието, което трябваше да ти предам.

Балард стана.

— Добре. Посланието е получено. Имам и друга работа.

— Виж, не се сърди...

Тя слезе от терасата, за да развърже Лола от парапета. Погледна Кар и каза:

— Знаеш къде да ме намериш, ако ти трябва.

— Разбира се.

Тя си тръгна. На плажа вече беше почти тъмно.

21

Най-напред се отби в хотела за домашни любимци близо до „Абът Кини“. Сара не искаше да вземе кучето, макар и да ѝ плащаше допълнително, ако Лола остане при нея по-дълго.

— Потисната е — каза ѝ. — През цялото време ѝ липсваш.

Сара живееше във Венис отдавна и продаваше тъмни очила на плажа. Самата тя бе предложила на Балард да ѝ помага с кучето, когато тя спаси Лола от собственика ѝ — бездомник, който не се грижеше за нея и я биеше. Това означаваше да прекарва при нея нощта, докато Балард работи в нощната смяна, но напоследък този график бе отишъл по дяволите.

— Знам — каза Балард. — Не е честно, но много скоро ситуацията ще се нормализира. Просто ми се струпаха няколко случая едновременно.

— Ако това продължава така, би трябвало да я заведеш при баба си — каза Сара. — Така поне ще има някакъв постоянен дом.

— Това е добра идея — отвърна Балард, — обаче се надявам всичко да се нормализира много скоро.

Подкара на изток, към Холивуд, като опитваше да потисне разочарованието си от разговорите със Сара и Кар. Ситуацията с Кар я тревожеше особено, защото бе разкрила пред него картите си, а не бе получила ясен знак, че в замяна той ще продължи нейната посока в разследването. Последните му думи бяха, че тя трябва да се оттегли, но тя не знаеше дали това означава, че той ще поеме нещата, или че просто няма да се случи нищо.

В управлението остави временно настрана разследването за Части и се върна към Рамона Рамон. Първо се обади в болницата, за да провери състоянието на жертвата. След сериозно прехвърляне от човек на човек и дълго чакане започна да се безпокои, че състоянието на Рамона може да се е влошило и да се е стигнало до лош край, но след няколко минути дежурната сестра ѝ каза, че през деня били прехвърлили Рамона в медицинския център на област Лос Анджелис, в

центъра на града. Балард се поинтересува дали прехвърлянето означава, че Рамона е излязла от предизвиканата кома, но сестрата отказа да съобщи тази информация, като се позова на законите за личната информация. Все пак Балард знаеше, че има закони срещу изоставяне на пациент, и не смяташе, че прехвърлянето на човек в кома е позволено. Това ѝ даде някаква надежда, че жертвата може би най-накрая ще може да даде някаква информация за случилото се.

Реши да отиде до медицинския център, за да провери възможно най-бързо състоянието, сигурността и способността на Рамона да говори. За момента обаче вниманието ѝ беше изцяло насочено към Томас Трент. Беше време да се върне към разследването и да продължи напред.

Все още искаше да говори с бившата съпруга на Трент. Скоропостижното приключване на брака от нейна страна малко след ареста му и явното ѝ решение да не се бори за дял от къщата на хълмовете показваха, че тази жена просто е искала да се отърве от лош човек и лошо свое решение. Балард смяташе, че би могла да говори с бившата съпруга на Трент, без тя да го предупреди за интереса на полицията към него. Срещу подобно развитие можеше да предприеме и други предпазни мерки, но общо взето беше спокойна за решението си да се свърже с бившата госпожа Трент.

Потърси Беатрис Трент в базата данни на Департамента по превозните средства и успя да я открие, макар че тя бе сменила три адреса и името си заради развода. Сега беше Беатрис Бопър и Балард успя да установи, че това е било името ѝ, когато за първи път е получила право да шофира в Калифорния, преди двайсет години. Сега беше на четирийсет и четири и в регистъра като местожителство фигурираше адрес в Канога Парк.

Преди да излезе взе шест полицейски снимки на физиономии, сред които и на Томас Трент, веднага след ареста за притежание на метален бокс. Надяваше се преди да приключи нощта да може да ги покаже на Рамона Рамон за разпознаване.

Неделният трафик беше слаб и Балард стигна до Канога Парк преди девет. Беше късно за посещение при нищо неподозиращата Беатрис Бопър, но не прекалено късно. Независимо дали девет сутринта или девет вечерта, Балард винаги предпочиташе изненадата на странния час. Това някак стряскаше хората и разговаряха по-охотно.

Обаче самата тя се стресна, когато стигна до адреса на авеню „Оуънсуърт“, записан като домашен на Бопър в регистъра на ДПР. Оказа се в район с изоставени складове, в които се въртеше дребен бизнес през деня, а през нощта ги заключваха и залостваха възможно най-здраво. Спря пред покрита с алуминий сграда, на чиято врата беше изписан само номерът на адреса. Отпред бяха паркирани пет коли и ван, а отгоре проблясваше червен стробоскоп. Балард знаеше достатъчно за най-проспериращия бизнес в Долината, за да си даде сметка, че в сградата се снима порно. Проблясващата червена светлина показваше, че никой не бива да влиза.

Зачака. Светлината не изгасна още дванайсет минути и тя се зачуди дали това означава, че актьорите вътре правят секс през цялото това време. Веднага щом изгасна, отиде до вратата и натисна дръжката. Беше заключено, така че почука. Беше готова и показа значката си, когато вратата се отвори и се появи мъж с вълнена шапчица.

— Какво има? — попита той. — Презервативите ли ще проверяваш?

— Не, не ме интересуват презервативите — каза Балард. — Искам да говоря с Беатрис Бопър. Може ли да я извикате?

Мъжът поклати глава.

— Тук няма жена с такова име.

Понечи да затвори вратата, но Балард я улови и описа Бопър според данните в регистъра.

— Чернокожа, един и седемдесет и пет, на четирийсет и пет. Може и да не използва името Беатрис.

— Прилича ми на Сади. Чакай.

Този път Балард го остави да затвори вратата. Закопча значката за колана си, обърна се с гръб към вратата и зачака. Забеляза, че двата склада на отсрещната страна на улицата също нямат външни обозначения. Над вратата на единия също имаше светец стробоскоп. Намираше се при фундамента на индустрия за милиарди долари, която според някои поддържала икономиката на Лос Анджелис.

Вратата най-накрая се отвори и се появи жена, която приличаше на описанието от архива на ДПС. Нямахме грим, косата ѝ беше небрежно завързана на тила, беше по тениска и торбесто долнище от анцуг. Балард не очакваше една порнозвезда да изглежда така.

— Какво има, полицай?

— Детектив. Ти ли си Беатрис Бопър?

— Да, и съм на работа. Казвай бързо защо си тук или си тръгвай.

— Искам да поговорим за Томас Трент.

Думите удариха Бопър като въртяща се врата.

— Вече не знам нищо за него — отсече тя. — И трябва да се прибирам.

Отстъпи назад, за да затвори вратата. Балард си даваше сметка, че има само един шанс и че може да изложи на опасност цялото разследване, ако го пропилее.

— Мисля, че е наранил някого — каза бързо. — При това лошо.

Бопър спря с ръка на дръжката на вратата.

— И ще го направи пак — добави Балард.

Това казваше всичко. Балард зачака.

— Мамка му! — изруга Бопър накрая. — Влез.

Балард я последва в слабо осветения вход с коридори, които водеха надясно и наляво. Табела със стрелка показваше, че декорите за снимки са наляво, а офисите и служебните помещения — надясно. Тръгнаха надясно и минаха покрай мъжа, който бе отворил на Балард в началото.

— Били, кажи им, че правим петнайсет минути почивка — каза Бопър. — Петнайсет. Никой да не излиза от снимачната площадка. След десет минути Даниел да започне да се възбужда. Снимаме веднага щом се върна.

Минаха покрай кухненски бокс, обзаведен с плот, отрупан с кошници закуски и шоколади, както и с кафе. На пода имаше отворен охладител, пълен с бутилки вода и безалкохолни напитки. Влязоха в кабинет, на чиято врата пишеше Тъмната Сади. Стените бяха покрити с плакати на филми за възрастни, на които се виждаха почти изцяло голи изпълнители в провокативни пози. Заглавията, костюмите — които бяха оскъдни — и позите говореха за садо-мазо и фетиши. Силна женска доминация.

— Седни — каза Бопър. — Имаш петнайсет минути, после трябва да снимам. Ако закъснея, ще трябва да ги гоня като разбягали се котки.

Бопър седна зад бюро, Балард — на стол срещу нея.

— Режисьор? — попита Балард.

— Режисьор, сценарист, продуцент, оператор... каквото искаш — отговори Бопър. — Бих се занимавала с камшиците и секса също, но вече съм много стара за това. Кого е наранил Томас?

— В момента той представлява интерес за разследването. Жертвата е транссексуална проститутка, която, изглежда, е била отвлечена, изтезавана в продължение на четири дни и след това изхвърлена, защото е сметната за мъртва.

— Мама му! Знаех си, че ще го направи някой ден.

— Какво ще направи?

— Ще действа според фантазиите си. Заради това го напуснах. Не исках да реализира фантазиите си на мен.

— Слушай, Бопър, преди да продължим, искам да обещаеш, че разговорът ни ще си остане между нас. Най-малко от всички трябва да научава той.

— Шегуваш ли се? Не разговарям с този човек. Той е последният на земята, с когото бих разговаряла.

Балард се вгледа в нея, за да долови знаците на лъжата. Не видя нищо, което да я накара да прекрати разговора. Просто не беше сигурна откъде да започне. Извади телефона си.

— Имаш ли нещо против да записвам?

— Да, имам — отговори Бопър. — Не искам да се забърквам в това и не искам някъде да има запис, който той може да чуе.

Балард прибра телефона. Очакваше този отговор и продължи, без да записва.

— Искам да разбера що за птица е бившият ти съпруг — започна тя. — Що за човек е. Какво би го подтикнало да извърши такова престъпление. Ако го е извършил той, разбира се.

— Объркан е — отвърна Бопър. — Чисто и просто. Аз правя садо-мазо филми. Действието е фалшиво. Болката не е истинска. Голяма част от публиката го знае и голяма част не иска да го знае. Искане да е истинска. Е, той е един от тези.

— Как се запознахте? Той се е интересува от филмите ви?

— Не. Запознахме се, защото исках да си купя кола.

— Продавал е коли?

— Мисля, че тогава ме разпозна, но винаги е твърдял, че не е така.

— От режисурата?

— Не, тогава все още бях изпълнителка. Мисля, че ме разпозна от видеофилмите и се спусна през целия шоурум, за да ми помогне да си намеря сладка кола. Винаги го е отричал, но аз мисля, че ме разпозна.

Балард посочи с палец към вратата.

— Тъмната Сади. Това твой порно псевдоним ли е?

— Един от многото. Имам много имена и често променям външния си вид. Както се казва, рестартирам се на всеки няколко години, както и публиката ми. Сега съм Тъмната Сади, режисьор. Била съм... да видим... Бяла нощ, Шакила Биа, Би Би Черната, Бесния понеделник и още няколко. Какво, да не си ме гледала?

Забеляза усмивката на Балард.

— Не, просто странно съвпадение — отвърна Балард. — Преди две нощи попаднах на човек, който нарича себе си Бесния понеделник.

— В порното? — попита Бопър.

— Не, на съвсем друго място. Значи, казваш, Трент имал фантазии.

— Беше абсолютно объркан. Обичаше болката. Обичаше да причинява болка, да я вижда в очите им.

— Очите им? За кои става дума?

— Говоря за фантазиите му. Нещата, които харесваше във филмите ми, нещата, които искаше да прави в реалния живот.

— Казваш, че никога не ги е пресъздавал на практика?

— Не и с мен. Не знам за другите. Арестуваха го и намериха у него метален бокс. С това премина границата.

— Заради това ли го напусна?

— Заради всичко. Не само защото щял да нарани някого, но полицаите казаха, че било момче. Когато научих, просто трябваше да си отида. Беше прекалено дълго, дори за мен.

— Как възприемаш психологията тук?

— Какво, по дяволите, значи това?

— Жертвата е латиноамериканка. Трент взема метален бокс, за да се срещне с латиноамериканец, мъж. Бившата му жена е афроамериканка, но със светла кожа. Тук имаме специфичен тип жертва и...

— Не съм никаква жертва.

— Съжалявам, грешка на езика. Но той има предпочитан тип. Нещо като това, което се нарича парафилия. Част от сексуалната му програма, по липса на по-добра дума.

— Това е израз на склонността му към подчиняване и контрол. В моите филми аз бях на върха, доминирах. В брака ни той искаше да ме контролира, да ме държи в подчинение. Възприемаше ме като предизвикателство, което трябва да преодолее.

— Но не е проявявал насилие?

— Не. Поне не спрямо мен, защото щях да си тръгна моментално. Това обаче не означава, че не ме е потискал и не е използвал ръста си, за да контролира нещата. Можеш да използваш физическите си размери и без да използваш физическо насилие.

— Много порно ли гледаше?

— Слушай, не се захващай с това. Идеята, че порното е причина да е такъв. Не е. Ние осигуряваме услуга. Хората гледат нашите филми и това ги държи под контрол, всичко остава във фантазията.

Балард не беше сигурна дали Бопър вярва в това, което говори. Много лесно би могла да заеме позицията, че порнографията е порта към перверзното поведение, но си даваше сметка, че моментът не е подходящ. Тази жена ѝ беше нужна като източник и евентуален свидетел. С подлагане на съмнение на начина ѝ на живот и професията ѝ нямаше да спечели благоразположението ѝ.

— Трябва да се връщам на снимки — каза Бопър рязко. — Не мога да продължа утре. Една от изпълнителките ми изчезва в полунощ. Утре е на училище.

Балард заговори умолително:

— Моля те, само няколко минути. Живяла си с него в къщата на „Райтуд Драйв“, нали?

— Да. Беше негова, когато се срещнахме — отговори Бопър. — Преместих се при него.

— Как я е купил като продавач на коли?

— Не е от продажбите на коли. Преувеличил е нараняванията си от хеликоптерната катастрофа, която е преживял на връщане от Катилина. Намерил е непочтен лекар, който да го подкрепи, и е завел дело. Получил е към осемстотин хиляди долара обезщетение и с тях е купил обърнатата къща.

Балард се наведе напред. Искаше да продължи предпазливо, без да внушава никакви отговори на Бопър.

— Искаш да кажеш, че някой е закъсал с ипотеката и е бил нагоре с краката или нещо такова?

— Не, не. Буквално обърната — отвърна Бопър. — Спалните са долу вместо горе. Том винаги я наричаше обърнатата къща.

— И пред други хора? Пред гости например? Обърнатата къща?

— Често. Да. Смяташе, че е смешно. Казваше, че е „обърната наопаки къща в обърнат наопаки свят“.

Информацията беше от ключово значение, а фактът, че Бопър я съобщаваше по своя воля, я правеше още по-убедителна. Балард не изпусна темпото.

— Да поговорим за металния бокс — каза тя. — Какво знаеш за него?

— Не много. Тоест, знаех, че има бокс — отговори Бопър. — Не мислех обаче, че ще го използва. Имаше всякакви оръжия — ножове в бастун, звезди за хвърляне, метални боксове. Наричаше ги метални, защото не всички са от месинг.

— Имал е много?

— О, да. Цяла колекция.

— Имал ли е дублиращи се чифтове? На чифта, с който са го арестували, е пишело „добро“ и „зло“. Имал ли е и друг подобен чифт?

— Имаше доста и на повечето пишеше това. Беше негова идея. Казваше, че би си татуирал тези думи на пръстите на ръцете, но щял да си загуби работата, ако го направи.

Балард си даде сметка, че се е добрала до нещо важно. Беатрис ѝ осигуряваше елементите, от които щеше да изгради обвинението.

— И е държал оръжията си в къщата?

— Да, в къщата.

— Имаше ли огнестрелни оръжия?

— Не, нямаше. Поради някаква причина не обичаше огнестрелни оръжия. Казваше, че обичал оръжия с остриета.

— Какво друго има в къщата?

— Не знам. Не бях там кой знае колко дълго. Знам обаче едно — всичките му пари са отишли в къщата, защото казваше, че недвижимите имоти били по-добро вложение, отколкото да оставиш парите си в банка, но това означаваше, че не му остана кой знае какво

за обзавеждане. Две от спалните бяха съвсем празни, поне когато аз бях там.

Балард си спомни стаята, която бе видяла от терасата долу.

Беатрис стана.

— Виж, приключвам в полунощ. Ако искаш, стой тук и гледай, ако искаш, ела след това. Можем да поговорим още. Сега обаче трябва да се връщам на работа. В този бизнес времето е пари.

— Да — каза Балард. — Добре.

Реши да стреля в тъмното и попита:

— Ти запази ли ключ?

— Какво? — попита Бопър.

— Когато се разведе, запази ли ключ от къщата? Мнозина запазват ключ от семейното жилище, след като мине разводът.

Бопър я погледна възмутено.

— Казах ти! Не исках да имам нищо общо с този мъж. Не исках тогава, не искам и сега. Не запазих ключ, защото не исках никога повече да доближавам онова място.

— Добре, защото, ако беше запазила, можеше да го използвам. Знаеш, при непредвидени обстоятелства. Този, който е постъпил така с жертвата ми, не е от типове, който правят такива неща само веднъж. Ако си мисли, че се е измъкнал безнаказано, ще го направи пак. Несъмнено.

— Лошо.

Бопър стана и застана до вратата, за да изпрати Балард. Минаха по коридора, а когато минаха покрай нишата със закуските, Балард видя жена, която беше съвсем гола, ако не се брояха високите ботуши: двоумеше се каква шоколадова сладка да избере.

— Бела, снимаме — каза ѝ Бопър. — Връщам се веднага.

Бела не отговори. Бопър отведе Балард до изхода и я пусна да излезе, като ѝ пожела късмет в разследването. Балард ѝ подаде визитката си с дежурното пожелание да ѝ се обади, ако си спомни нещо.

— В регистъра на превозните средства това място е записано като твой адрес — каза Балард. — Вярно ли е?

— Нали домът е там, където ядеш, където се чукаш и където спиш? — отвърна Бопър.

— Може би. Значи нямаш друго място?

— Не ми трябва друго място, детектив.

Бопър затвори вратата.

Балард запали мотора на колата, после извади бележника и започна да записва каквото си спомняше от разговора. Докато пишеше с наведена глава, я стресна рязко чуване по стъклото на колата. Вдигна очи и видя, че е Били, портиерът, който ѝ бе отворил. Свали стъклото.

— Детектив, Сади каза, че си забравила това.

Държеше ключ. Не беше на халка. Просто ключ.

— О... — учуди се Балард. — Да, благодаря. Много добре.

Взе ключа и вдигна стъклото.

Подкара на юг, към центъра. Движеше я някаква вътрешна инерция. Нямаше никакво пряко доказателство, но разговорът с Беатрис Бопър бе избутал Томас Трент още по-далеч от разграничителната линия между лице, представляващо оперативен интерес, и заподозрян. Сега той беше единственият фокус на Балард и мислите ѝ се въртяха изключително около изграждането на годни за съда аргументи.

Телефонът ѝ иззвъня и тя видя, че е Дженкинс. Сложи си слушалките и прие разговора.

— Здравсти, партньоре. Проверявам какво е положението, преди да застъпя. Някакви изостанали проблеми?

Дженкинс трябваше да е сам следващите две нощи. Това би следвало да са нейните почивни дни.

— Нищо особено — отговори тя. — Надявам се да имаш спокойно дежурство.

— Нямам нищо против да стоя зад бюрото цяла нощ — каза Дженкинс.

— Е, ще е така поне първия час. Колата е при мен.

— Какво? Би трябвало да си във Вентура и да сърфираш. Какво става с теб?

— Току-що разговарях с бившата жена на заподозрения за побоя над Рамона Рамон. Той е, не се съмнявам. Това е нашият човек. Нарича бърлогата си „обърнатата къща“, както жертвата е споменала пред Тейлър и Смит.

— Добре.

От тона му и от начина, по който изговаряше думите, тя разбра, че не е убеден.

— Освен това има колекция месингови боксове — добави тя. — И на тях пише „добро“ и „зло“. Буквите си личат в синините на Рамона. Отидох да проверя и направих снимки.

В първия момент Дженкинс не каза нищо. За него това беше нова информация, но и индикация за обсемя по въпроса. Най-накрая проговори:

— Имаш ли достатъчно материали, за да получиш заповед за обиск?

— Още не. Обаче жертвата е преместена в областната болница, което нямаше да е възможно, ако още беше в кома. Така че отивам там и ако е в съзнание, ще ѝ покажа снимки. Ако разпознае нападателя си, сутринта ще занеса материалите при Макадамс и вече ще имам конкретен план.

Дженкинс мълчеше. Изглежда, се чувстваше като човек, останал на перона, след като влакът току-що е минал през гарата, без да спре.

— Добре — каза накрая. — Искаш ли да те чакам в общинската болница?

— Не, мисля, че ще се справя — отвърна Балард. — Ти отиди в управлението и се яви на инструктажа. Виж каква е ситуацията. Ще ти се обадя, когато тръгна да се прибирам с колата.

Общинската болница вече не беше окаяно място — в последните години беше минала през ремонт и боядисване и вече не изглеждаше така мрачна. Медицинският персонал несъмнено беше не по-малко квалифициран и всеотдаен от този в която и да било частна болница, но, както и при другите гигантски бюрокрации, всичко тук се свеждаше до бюджета. Балард първо се отби в офиса на охраната, където показва значката си и опита да убеди нощния дежурен, казваше се Рузвелт, да засили охраната на Рамона Рамон. Рузвелт — висок слаб мъж, който скоро щеше да се пенсионира — се интересуваше повече от картината на мониторите пред себе си, отколкото от думите на Балард.

— Няма да стане — отсече той. — За да сложа някой пред онази стая, ще трябва да махна охраната от входа на спешното, а сестрите там никога няма да ме оставят да направя такова нещо. Ще ме одерат жив, ако ги оставя незащитени просто така.

— Казваш ми, че имаш само един човек в спешното? — попита Балард.

— Не. Имам двама. Един вътре, един — вън. Деветдесет и девет процента от насилието при нас се случва в спешното, така че имам двустепенна охрана — един човек пази входовете, другият следи

пристигащите придружители с линейките. Не мога да махна никой от двамата.

— Значи жертвата е горе без никаква охрана?

— Имаме охрана във фойетата при асансьорите, а аз следя какво става навсякъде. Ако искаш допълнителна охрана пред онази стая, можеш да поканиш полицията на Лос Анджелис да я осигури.

— Няма как да стане.

— Тогава съжалявам.

— Имам името ти, Рузвелт. Ако нещо се случи, ще влезе в доклада ми.

— Гледай да го изпишеш правилно. Като на президента е.

Балард се качи в интензивното, където беше настанена Рамона. Там разочаровано научи, че пациентката била в съзнание и почти на себе си, когато я транспортирали от Презвитерианската болница, но сега отново била упоена и интубирана, заради влошаване на състоянието. Решението на Балард да открие Бопър и да разговаря с нея я беше лишило от шанса да поговори с Рамона. Въпреки това отиде до стаята ѝ и отново направи снимки на травмите, като продължаваща документация на сериозността им и лечението. Надяваше се един ден да ги покаже на съдебни заседатели.

След това отиде при дежурната сестра и остави на бюрото ѝ пачка свои визитки.

— Би ли ги раздала на работещите тук и да оставиш една до телефона си? Ако някой дойде да види пациента в триста и седма, трябва да знам. Ако някой се обади, за да попита как е, трябва да знам. Вземи име и номер и кажи, че ще позвъниш по-късно. След това ми се обади.

— Застрашен ли е пациентът?

— Била е нападната и захвърлена, защото са я взели за мъртва. Поисках от охраната ви допълнителен човек и той ми отказа. Просто мисля, че трябва да сте бдителни.

Тръгна си с надеждата разговорът с дежурната да даде някакъв резултат. За болничната охрана щеше да е по-трудно да игнорира безпокойство за сигурността сред персонала на болницата, отколкото от страна на полицията на Лос Анджелис.

Върна се в управлението към полунощ. Тръгна към стаята на детективите и видя Дженкинс да слиза от стаята, в която се

провеждаха инструктажите. Продължиха заедно.

— Става ли нещо? — попита Балард.

— На западния фронт всичко е спокойно — отговори Дженкинс.

Вдигна ръка и Балард пусна в дланта му ключа от колата.

— Рамона погледна ли снимките? — попита Дженкинс.

— Не — отвърна Балард. — Пропуснах шанса си. Ядосана съм на себе си. Трябваше да съм там, когато се е събудила.

— Не се укорявай. При мозъчна травма като тази шансовете да не помни нищо са големи. И дори да си спомни, адвокатът на защитата ще оспори разпознаването.

— Може би.

— На брега ли отиваш сега?

— Още не. Искам да напиша резюмето на разговора със свидетелката от тази вечер.

— Държиш се, като че ли ти плащат извънредни.

— Ще ми са да плащаха.

— Добре, приключвай и се махай оттук.

— Ще се махам. Ти какво ще правиш?

— Мънро каза, че трябвало да пиша доклад за автобуса със свидетелите онази вечер. Някой е подал уведомление за завеждане на дело, защото преживял болка и унижение, защото бил заключен в затворнически автобус. Трябва да напиша, че в нито един момент не са били заключени.

— Шегуваш се.

— Де да се шегувах.

Отидоха на местата си в стаята. Балард се зае с доклада за свидетелката Беатрис Бопър, като подчерта изрично, че Томас Трент е наричал дома си „обърнатата къща“. Щеше да е готов да влезе в пакета документи на обвинението, ако Рамона Рамон разпознае Трент.

След половин час приключи доклада. Трябваше да приключи и с работата засега, но си спомни, че искаше да погледне доклада за уликите от „Танцърите“. Отиде до шкафа си и прегледа дебелия пачка документи, които беше распечатала, докато оглеждаше файловете на Частин. Откри предварителния доклад за уликите и се върна с него на бюрото. Списъкът беше дълъг седем страници. Това не беше официалният доклад на криминалистите, а дневникът, който водеха детективите от „Грабежи и убийства“, когато посещават

местопрестъпление. Служеше за справки на уликите до появата на официалния доклад. Балард прегледа списъка два пъти, но не видя нищо, което да прилича на малкото черно копче, което бе видяла Частин да слага в плик за доказателства. Това я убеди, че бившият ѝ партньор е взел улика от местопрестъплението, без да го документира. Беше нещо дребно, нещо, което да го извади от релси, да го накара да води свое собствено разследване. Разследване, което го беше убило.

Опита се да възстанови в паметта си действията на Частин на местопрестъплението. В този момент вниманието ѝ беше привлечено от лейтенант Мънро, който влезе в стаята откъм предния коридор и се насочи към Дженкинс.

Балард си помисли, че вероятно ще го изпрати въвн, на повикване. Грабна доклада за уликите и стана, за да може да чува и да се притече на помощ на Дженкинс, ако се окажеше, че му трябва подкрепление. Взе и радиостанцията си и тръгна към тях.

Бюрата на Дженкинс и Балард бяха разположени диагонално в ъглите на стаята и между тях нямаше пряк достъп. Трябваше да мине напред между две редици бюра, после да стигне до съседния проход и тогава да застане зад Мънро. Докато приближаваше, видя неловкото изражение на лицето на партньора си, който гледаше дежурния лейтенант, и си даде сметка, че той не е дошъл, за да разпределя задачи.

— ... казвам само, че ти си водещият, ти командваш парада, трябва да ѝ сложиш каишката и...

Радиостанцията в ръката на Балард изписука и започна да предава съобщение.

Мънро млькна и се обърна. Видя я да стои зад него.

— И какво, лейтенант? — попита тя.

Лицето му за момент издаде изненадата му, после Мънро погледна Дженкинс и регистрира факта, че той не го беше предупредил за приближаването ѝ.

— Виж, Балард... — започна Мънро.

— Значи искаш да съм на каишка? — прекъсна го тя. — Или си само пратеник?

Мънро вдигна ръце, сякаш за да спре физическо нападение.

— Балард, чуй ме, ти... Аз... Не знаех, че си тук — запелтечи. — Не би трябвало да си тук. Искам да кажа, ако знаех, че си тук, щях да

говоря направо с теб и да ти кажа каквото казах на Дженкинс.

— И то е? — подкани го тя.

— Виж, някои хора се опасяват, че може да объркаш нещата, Балард, че ще преминеш границата по случилото се с Частин. Разследването не е твое и трябва да стоиш настрана, по дяволите!

— Кои са тези хора, лейтенант? Оливас? За мен или за себе си се тревожи той?

— Виж, не съм споменавал имена, а просто...

— Спомена моето име. Дойде при партньора ми и му каза да ме сложи на кашка.

— Както сама го каза, детектив, аз съм само пратеник. И посланието е предадено. Това е.

Обърна се и тръгна към задния изход. Предпочете по-дългия път, вместо да мине покрай Балард.

Когато останаха сами, тя погледна Дженкинс и каза:

— Задник.

— Шибан страхливец. — Дженкинс поклати глава. — Виж го откъде излезе.

— Какво щеше да му кажеш, ако не бях дошла?

— Не знам. Може би щях да му кажа, ако има да ти казва нещо, да го каже на теб. Може би щях да му кажа да се разкара.

— Надявам се да е така, партньоре.

— Добре, какво точно си се захванала да правиш, което ги стиска за топките?

— Там е работата, че не съм сигурна. Обаче това е второто така наречено послание за днес. Някакъв тип от централата дойде във Вентура и после ме намери на плажа, за да ми каже същото. А аз дори не знам какво точно съм направила.

Лицето на Дженкинс се изкриви в гримаса на тревога и подозрителност. Не вярваше, че не е наясно какво е направила. Безпокоеше се, че ще продължи да го прави.

— Пази се, момиче. Тези хора не се шегуват.

— Вече го знам.

Балард остави пред него радиостанцията и каза:

— Мисля да отида до апартамента. Ела и ме вземи, ако ти трябва. Иначе вероятно ще се видим, преди да си тръгнеш.

— Не се безпокой — каза той. — Наспи се добре, ако можеш. Имаш нужда от това.

— Вбесява ме, че идва тук при теб само защото мисли, че ме няма.

— Виж, четох на Марси за Япония. Та там имат поговорка, която гласи...

— Говоря ти за онези хора, а ти ми разказваш за Япония?

— Ще ме изслушаш ли? Това не са „онези хора“, нали? Чета й за места, на които никога няма да отидем. В момента я интересува японската история и за това й чета. И попаднах на една поговорка на конформистите: „Пирон, който стърчи, ще бъде набит до долу“.

— И какво ми казваш с това?

— Казвам ти, че в този отдел има много типове с чукове в ръка. Трябва да се пазиш.

— Не е нужно да ми го казваш.

— Не знам... понякога си мисля, че е нужно.

— Все едно. Тръгвам. Изведнъж всичко това ужасно ми писна.

— Опитай да се наспиш.

Дженкинс вдигна тържествено юмрук и Балард го чука със своя — знак, че всичко помежду им е наред.

Прибра доклада с уликите в шкафа си и го заключи, после излезе и се качи по стълбите в дъното на втория етаж на управлението, срещу стаята за инструктаж, където имаше помещение, което наричаха „Апартамент за новобрачни“. Беше стая с легла на три етажа, покрай две срещуположни стени. Принципът беше, че хубавите места се заемаха от дошлите по-рано, а в дъното на помещението имаше маса със спални комплекти, опаковани в найлон — два чаршафа, възглавница и тънко затворническо одеяло.

Плъзгащият се знак на вратата показваше „заето“. Балард извади телефона си и светна с дисплея, после отвори тихо вратата и влезе. Ключът за осветлението беше фиксиран с лепенка в позиция „изключено“, така че никой да не може да безпокои спящите. Балард провери леглата на светлината на телефона си и видя, че двете средни са заети. Единият от заспалите хъркаше. Тя си свали обувките и ги сложи в малко шкафче долу, после взе два спални комплекта от масата и ги хвърли на едно от най-горните легла. Покатери се по стълбата, обърна наопаки тънкия дюшек, после постла чаршафите и се мушна

под едното одеяло. Притисна ушите си с втората възглавница, за да не чува хъркането, и опита да заспи.

Когато потъна в тъмнината, си спомни двете предупреждения да стои настрана, които бе получила през деня. Беше ясно, че ги е предизвикала с нещо, което е направила предния ден. Повтори стъпките си, като се напругаше да си спомни всяка подробност, но въпреки това не успяваше да определи коя мина е настъпила, за да предизвика такава реакция.

Като се бореше със съня, върна лентата до петък вечерта и започна оттам, като използваше паметта си сякаш беше стенобойна машина. Този път си спомни нещо, което не ѝ бе направило впечатление преди, защото не я бе отвело доникъде. След като бе прегледала хронологичния дневник на Частин, беше опитала да се свърже с Матю Робисън — Метро, за да провери дали той не е свидетелят, когото Частин се е канел да притисне в петък вечерта, преди да го убият. Така и не се бе свързала с Робисън, но беше оставила три съобщения на телефонния му секретар.

Робисън бе изчезнал и полицаите от редовното разследване го търсеха. Когато беше дошъл на плажа, Кар знаеше, че го е търсила. Добре де, ако Робисън, който и да бе той, носеше със себе си мобилен телефон — а той най-вероятно носеше, — как би могъл Кар и детективите от екипа да знаят, че му е звъняла няколко пъти?

Спомни си, че бе задала на Кар този въпрос, но той не ѝ бе отговорил. Просто беше казал, че бил получил информация.

Нещо не се връзваше. Започна да я гризе отвътре, докато най-накрая не се унесе в сън.

Събуди я бурен смях от стаята за инструктаж, който проникна до „апартамента“. Стресна се и едва не си удари главата в тавана, когато се надигна, за да стане. Извади телефона и провери колко е часът. С ужас видя, че е спала до десет — и знаеше, че щеше да спи още, ако не беше инструктажът в помещението отсреща.

Сви чаршафите на топка с одеялата и възглавниците и внимателно слезе по стълбата. Беше останала сама в помещението. Пусна всичко в коша за пране, обу си обувките и отиде по коридора до женската съблекалня.

Под горещия душ се съвзе напълно и опита да си припомни събитията от предната нощ. Върна въпроса, с който бе заспала — как така Роджърс Кар беше научил, че се е обаждала на изчезналия Матю Робисън? Днес беше понеделник, нейният почивен ден, но тя реши да научи отговора на този въпрос възможно най-скоро.

След като облече чисти дрехи от шкафа си, седна на пейка и написа съобщение на Кар.

Трябва да поговорим.

Поколеба се за момент и го изпрати. Даваше си сметка, че Кар би могъл да сподели с други и да обсъди с тях как да постъпи. Залагаше обаче, че няма да го направи. Бърз отговор от негова страна би означавал, че все още не е споделил с никого.

Лично? Къде? Не в отдел Г и У.

Тя се позамисли, после прати съобщение с подробности за срещата. За място избра четиринаisetия етаж на сградата на криминалния съд, защото там беше напълно естествено полицейски детективи да бъдат видени заедно. Ако някой от „Тежки престъпления“ или „Грабежи и убийства“ попиташе Кар къде отива и той отговореше „в съда“, не би предизвикал никакви допълнителни въпроси. Мястото също така беше близо до областната болница, където Балард се надяваше да успее да поговори с Рамона Рамон по-късно през деня — ако Рамона дойде в съзнание.

Преди да излезе от управлението, почука на вратата на лейтенант Макадамс в стаята на детективите и го информира за разследването на побоя над Рамона Рамон. Той имаше резерви относно колекцията месингови боксове на Трент и това, че наричал дома си „обърнатата къща“. Макадамс предупреди, че уликите са косвени, и ѝ напомни, че причина за ентузиазма ѝ са твърденията на бивша съпруга.

— Ще е нужно повече от това, Балард.

— Знам — отговори тя. — И ще го откроя.

Регистрира се, че взема служебната кола на нощната смяна, и подкара по магистрала 101. Трафикът към центъра, намирането на място за паркиране, после чакането пред асансьора на съдебната сграда ѝ осигуриха закъснение от двайсет минути за срещата с детектив Кар, но го завари да седи на пейка пред една от съдебните зали и да проверява съобщенията на телефона си.

Настани се тихо до него.

— Съжалявам, че закъснях. Трафик, паркиране, десет минути чаках шибания асансьор.

— Можеше да напишеш съобщение, но все едно. За какво е всичко това, Балард?

— Ето за какво. Вчера ти зададох въпрос, а ти не ми отговори. Или просто не получих пълен отговор.

— Какъв въпрос?

— Ти ме попита защо съм се обаждала на Матю Робисън, а аз те попитах откъде знаеш, че съм се обаждала.

— Отговорих ти. Отговорих ти, че ме информираха, че си опитвала да се свържеш с него.

— Така е, не отричам. Кой обаче те информира, че съм опитвала да се свържа с него?

— Не разбирам. Това какво значение има?

— Помисли. Робисън е изчезнал, нали?

Кар не отговори веднага. Като че ли претегляше много внимателно каква информация ще сподели с нея.

— Търсим го, да — отговори най-накрая.

— Приемам, че където и да е, ако е жив, носи със себе си мобилен телефон, нали? Или телефонът му е открит в дома му или другаде?

— Не е, доколкото знам.

— В такъв случай, ако се крие, телефонът е у него. Ако е мъртъв, този, който го е убил, е взел телефона. И в двата случая как така се знае, че съм му се обаждала? Да не ми кажеш, че толкова бързо са успели да се снабдят с телефонните разпечатки? Никога не ми се е случвало телефонна компания да изпълни съдебна заповед за по-малко от денонощие, да не говорим ако е събота и никой не е на работа. Отгоре на всичко той е свидетел, не е заподозрян. Така или иначе, няма основателна причина да се иска съдебна заповед за телефонните му разговори.

Кар мълчеше.

— Предполагам, алтернативата е да са взели моите телефонни разпечатки или да са подслушвали телефона ми, но това няма как да стане, освен ако вчера не си ме излъгал и всъщност съм основен заподозрян. Ако беше така обаче, нямаше да ме оставиш да запиша разговора ни. И нямаше да разговаряш с мен, а щеше да ми прочетеш правата.

— Не си заподозряна, Балард. Казах ти го вече.

— Добре. Тогава се връщаме на въпроса ми. Как така някой е научил, че съм се обаждала на Робисън?

Кар поклати объркано глава.

— Виж, не знам. Може да е имало заповед за проследяване по линия на социалните служби. Изчезнал е и пускат заповед за телефонните му разпечатки, защото може да създаде неприятности или нещо такова.

— Мислих и за това, но няма как да е то — възрази Балард. — Ако искаха да го намерят, за да се уверят, че всичко е наред, щяха да засекат телефона му и да отидат при него да го видят. Има нещо друго. Някой знае, че съм опитвала да му се обадя. Кой ти го каза?

— Слушай какво ти говоря. Знам само, че моят лейтенант излезе от среща и ми каза, че си звъняла на Робисън, а аз трябва да разбера защо и да те накарам да престанеш. Това е всичко.

— Кой е твоят лейтенант?

— Блекуелдър.

— Добре. От каква среща излезе Блекуелдър?

— Какво?

— Току-що ми каза, че е излязъл от среща, за да ти даде инструкции за мен. Не се прави на глупав. Каква беше тази среща?

— С Оливас и двама други от „Грабежи и убийства“. След убийството на Частин бяха привлечени „Тежки престъпления“ и на тази среща Оливас информира Блекуелдър за работата до момента.

— Значи източникът е Оливас. Някак си е научил, че съм се обаждала на Робисън.

Кар се огледа наляво и надясно в оживения коридор, за да се увери, че никой не ги наблюдава. Хората минаваха покрай тях, забързани по задачите си, и като че ли никой не им обръщаше внимание.

— Може би — каза той. — В стаята обаче имаше и други хора.

— Повече от „може би“ — възрази Балард. — Помисли. Откъде Оливас ще знае, че съм се обаждала на Робисън, ако телефонът му не е у него?

Балард изчака, но Кар не каза нищо.

— Има нещо гнило — добави тя.

— Това е част от теорията ти за ченгето, нали? — каза Кар накрая. — Държиш да обвиниш ченге.

— Искам да обвиня този, който го е извършил. Това е.

— Добре тогава. Каква е следващата стъпка?

— Не знам. Мисля обаче, че трябва да си внимателен.

— Виж, Балард, разбирам. Оливас се отнесе с теб отвратително. Да намекваш обаче, без грам доказателство, че той е вътре във всичко това или разполага с информация за...

— Не правя нищо такова.

— На мен ми изглежда обратното.

Изнервена, Балард огледа коридора, докато решаваше какво да прави.

— Трябва да тръгвам — каза накрая.

— Къде? — попита Кар. — Все още се налага да стоиш настрана от това, Балард.

— Имам свое разследване, по което да работя. Не се безпокой.

Стана и го погледна отвисоко.

— Не ме гледай така — каза той. — Разполагаш с нула доказателства за каквото и да било. Имаш хипотеза. Дори и да си права обаче и наистина да е било ченге, ако опиташ да обвиниш този, за когото всички знаят, че ти е враг в отдела, няма да мине.

— Поне не още — отвърна тя, обърна се и направи крачка.

— Балард, би ли се върнала за момент? — спря я Кар. Тя отново се обърна и го погледна отвисоко.

— Защо? Няма да предприемеш нищо, а аз имам разследване и трябва да работя.

— Седни за минута, моля те — добави Кар умолително. Тя седна, неохотно.

— Направи същото и вчера — почна той. — „Имам разследване, трябва да работя, довиждане“... Кое му е толкова важното на това разследване?

— Имам тип, който насилва хора, защото му харесва — отговори Балард. — Той е голямо зло и смятам да го спра.

— Томас Трент?

— Откъде знаеш, по дяволите?

Обаче поклати глава. Нямаше нужда от отговор, макар че той ѝ го даде.

— Знаеш, че достъпът до националната база данни за престъпността се следи — каза той. — Видях, че си проверила трите трупа от заведението и този Томас Трент. Питам се кой ли е този тип и каква е връзката му.

— След като си разбрал — отговори Балард, — знай, че няма връзка. Вие... този случай няма абсолютно нищо общо с Частин или „Танцьорите“, или нещо около тях.

— Радвам се да го науча.

— Виж, смяташ ли да направиш нещо с това, което ти дадох, или не?

— Ще направя, Балард, обаче помисли какво предполагаш. Лейтенант от полицията убива петима души в бар, после ликвидира свой колега? За какво? Защото има... какво? Дългове от хазарт? Това е прекалено, по дяволите.

— Няма обяснение защо хората убиват. Знаеш го. И ако преминеш границата, какво може да те спре петте жертви да станат шест?

Погледна настрани и към коридора. И видя мъж, който в същия момент отклони поглед от нейния. Беше пред вратата на съседната съдебна зала. Беше с костюм, но повече приличаше на ченге, отколкото на адвокат.

Погледна небрежно към Кар и каза тихо:

— Един тип ни наблюдава. Чернокож, пълен, кафяв костюм, до съседната съдебна зала.

— Спокойно — отвърна Кар. — Това е Бързия, моят партньор.

— Довел си партньора си?

— Ти си непредсказуема, Балард. Исках да съм сигурен, че всичко ще мине гладко.

— Беше ли и вчера, когато се срещнахме в онова заведение?

— Беше наблизо, да.

Балард вдигна очи към партньора на Кар и отбеляза:

— Не изглежда много бърз.

Кар се засмя.

— Казва се Куинтън Кенеди. По прякор Бързия.

Балард кимна.

— Така че, виж — продължи Кар, — приемам всичко това много предпазливо, нали? Ще се върна и ще поговоря с моя лейтенант, ще опитам да измъкна обяснение за телефона на Робисън. Ще открия как са разбрали, че си му се обаждала. Ако всичко е както мислиш, ще се свържа с теб и ще обсъдим следващата стъпка. Къде обаче да отнесем всичко това?

— При областния прокурор. Във „Вътрешни разследвания“.

— Нека не избързваме с тези неща. Трябва да знаем доста повече, отколкото как са разбрали за обажданията ти. Все още може да има разумно обяснение.

— Продължавай да мислиш така, Кар. И продължавай да се движиш с твоя човек, Бързия. Не искаш да свършиш като бившия ми партньор, нали?

И без повече приказки тръгна към асансьорите. Козирува с насмешка на Бързия, а той присви очи към нея, сякаш не знаеше коя е. Беше твърде късно за това обаче.

Добра и лоша новина очакваха Балард, когато влезе в отделението за интензивни грижи на областната болница. Добрата новина беше, че Рамона Рамон вече е в съзнание и че състоянието ѝ се е подобрило. Лошата беше, че все още беше интубирана и нямаше как да говори, а от знаците, които бе дала, изглеждаше, че не е наясно защо е в болница и какво ѝ се е случило.

Позволиха ѝ да влезе при болната и още в първия момент Рамона леко отвори подпухналите си клепачи и двете се погледнаха за първи път. Нещо във вида на жертвата, дошла на себе си и осъзнала окаяното си положение, се струваше на Балард покъртително. В очите ѝ прочете неконтролируем страх. Страх от неизвестното.

— Рамона — каза Балард, — аз съм Рене и съм детектив от полицията на Лос Анджелис. Искам да хвана този, който ти е направил това.

Остави на шкафчето до леглото папката, която носеше, и застана отстрани. Очите на Рамона шареха нервно. Дясната страна на лицето ѝ все още беше силно отекла и му придаваше асиметрична форма. Балард протегна ръка и мушна палеца си в дланта на Рамона.

— Сега си на сигурно място — каза ѝ. — Никой няма да те нарани. Сега искам да стиснеш палеца ми, ако разбираш какво ти говоря.

Изчака и скоро усети стискането.

— Добре, хубаво. Това е чудесно, Рамона. Хайде да направим така — ще ти задавам въпроси, на които можеш да отговориш с „да“ и „не“. Ако отговорът ти е „да“, стискаш палеца ми един път. Ако е „не“, стискаш два пъти. Става ли?

Изчака и усети едно стискане.

— Добре. Сестрата ми каза, че не си спомняш какво ти се е случило. Спомняш ли си все пак нещо?

Едно стискане.

— Значи си спомняш някои неща?

Едно стискане.

— Добре. В такъв случай ще ти кажа какво знаем ние и ще тръгнем оттам. Днес е понеделник. Късно в четвъртък през нощта са те намерили на паркинг на булевард „Санта Моника“, близо до авеню „Хайленд“. Обаждането в полицията е било анонимно и полицаите, които са пристигнали на мястото, отначало са решили, че си мъртва. Толкова зле си изглеждала.

Рамона затвори очи и остана така. Балард продължи:

— За момент си дошла в съзнание, докато полицаите са чакали линейката. Споменала си нещо за обърната къща, след което пак си изпаднала в безсъзнание. Разполагахме само с толкова. След това отидох до караваната, в която живееш, и хората там ми казаха, че те няма от пет дни. Мисля, че някой те е държал в плен през това време, Рамона. И те е наранил много лошо.

В едното око на Рамона заблестя сълза. Тя премигна, за да я махне, и погледна Балард.

— Рамона, помниш ли обърнатата къща?

Две стискания.

— Добре. Ами мъжът, който те нарани? Помниш ли него?

Балард изчака, но нямаше реакция.

— Означаваш ли това, че спомените ти са неясни?

Едно стискане.

— Добре, нормално е. Всичко е наред. Тогава да започнем с основните неща. Помниш ли от каква раса беше този мъж?

Едно стискане.

Балард трябваше да внимава да не я подведе. Всеки адвокат би я разкъсал на парчета в съдебната зала за всяка погрешна стъпка.

— Така. Сега ще изредя някои възможности, а ти ще стискаш палеца ми един или два пъти, според отговора си. Окей?

Едно стискане.

— Беше ли латиноамериканец?

Две стискания.

— Добре. Беше ли афроамериканец?

Две стискания.

— Беше ли бял?

Едно продължително стискане.

— Така. Значи е бил бял мъж. Благодаря ти. Хайде сега да опитаме да стигнем до някакво описание. Имаше ли някаква физическа черта, която да се откроява?

Две стискания.

— Носеше ли очила?

Две стискания.

— Имаше ли мустаци или брада?

Две стискания.

— Беше ли висок?

Едно стискане.

— Над един и осемдесет?

Рамона размърда глава и така добави трети знак в разговора със знаци.

— Значи ли това, че не си сигурна?

Едно стискане.

— Добре, разбрах. Хубаво. Ще помръдваш глава, когато не си сигурна. Тук имам снимки, които искам да ти покажа. Нарича се фоторазпознаване и искам да ми кажеш дали някой от тези мъже прилича на нападателя ти. Мога ли да ти ги покажа?

Едно стискане.

— Ще ти покажа шест снимки едновременно, а ти ги разгледай, без да бързаш. След това ще те попитам дали разпознаваш някого от снимките. Разбра ли ме?

Едно стискане.

Балард измъкна палеца си от дланта на Рамона и се обърна настрана, за да вземе папката. Отвори я и сгъна корицата назад. През шест прорязани правоъгълника на горната страница се показаха шестте снимки, закрепени за задната страница. Под всяка снимка имаше номер. Балард вдигна папката над леглото, на трийсетина сантиметра от очите на Рамона. В тях видя страх и объркване, докато се плъзгаха по снимките. Задържа папката близо минута, без да говори, после каза:

— Добре.

Пак мушна палеца си в дланта на Рамона.

— Прилича ли някой от мъжете на снимките на този, който те нападна, Рамона?

Балард изчака и накрая Рамона помръдна глава.

— Не си сигурна?

Едно стискане.

— Добре, да ги погледнем един по един. Прилича ли мъжът от снимка номер едно на този, който те нападна?

Две стискания.

— Прилича ли мъжът от снимка номер две на този, който те нападна?

Две стискания.

— Добре, какво ще кажеш за снимка номер три? Прилича ли на този, който те нападна?

Този път Рамона помръдна глава.

— Не си сигурна дали няма нещо познато в лицето му?

Едно стискане.

— Добре, да минем на следващата. Мъжът от снимка номер четири.

Рамона отново помръдна глава.

— Номер четири ти изглежда познат.

Едно стискане.

— Какво ще кажеш за номер пет, Рамона? Може ли това да е мъжът, който те нападна?

Леко поклатяне на глава, много колебливо.

— Номер пет също не е сигурен. Сега да погледнем шест. Може ли това да е нападателят ти?

Две силни стискания.

— Добре. Категорично не.

Балард затвори папката и я сложи на шкафчето. Рамона бе показала колебание за три от шестте снимки, но не бе разпознала категорично никого. Снимката на Трент беше под номер пет. Другите две снимки, предизвикали колебание, бяха на хора, които понастоящем излежаваха присъди в щатски затвор и нямаше как да са извършили престъплението.

Резултатът не беше добър и Балард трябваше да се отърве от разочарованието. Рамона имаше мозъчна травма и все още се възстановяваше. Балард знаеше, че подобни травми се възстановяват след различни периоди и че нещо, което днес изглежда забравено, утре може да се появи с живи подробности. Или да изчезне безвъзвратно. Трябваше да се чака, но тя не искаше да чака. Независимо дали Трент

бе нападнал Рамона или някой друг, той можеше да удари пак, докато тя чака паметта на жертвата да се възстанови.

Балард си придаде доволен вид и се обърна отново към жертвата.

— Справи се добре, Рамона. Важното е да продължиш да се лекуваш, така че и паметта ти да се възстанови напълно. — Протегна ръка и стисна нейната. — Ще се върна утре, за да видя как си.

Рамона отвърна на стискането.

По пътя към стълбите Балард забеляза униформен служител от охраната, който се въртеше около интензивното. Не го бе видяла при пристигането си. Отиде при него и му показва значката си.

— Балард, полиция Лос Анджелис. Винаги ли си на този етаж?

— Не. Шефът на отделението поиска допълнителна охрана, заради жертвите на престъпления, които лежат тук.

— Добре. Рузвелт даде ли съгласието си?

— Неее. Рузвелт е шеф на нощната смяна.

Балард извади визитка и я подаде на униформения.

— Дръж под око пациента от триста и седма. Ако се случи нещо, звънни ми веднага, става ли?

Охранителят огледа за момент картичката.

— Дадено.

Пред входа на болницата Балард спря и опита да подреди ситуацията в главата си. Стигна до потискащия извод, че разследванията изостават по всички фронтове. След като Рамона Рамон не беше в състояние да идентифицира нападателя си, нямаше никакви доказателства и улики срещу Трент, колкото и сигурна да беше Балард в интуицията си, че точно той е похитителят.

Разследването за Частин и „Ганцьорите“ не беше нейно, а Кар, връзката ѝ с него, като че ли не гореше от ентузиазъм да следва сериозните улики, които му бе подсказала.

Всичко това я караше да се чувства безсилна. Бръкна в джоба си и прокара палец по назъбената страна на ключа, който ѝ бе пратила Беатрис Бопър предната нощ. Опита да овладее импулса да отиде в обърнатата къща, за да види какво ще открие вътре. Тази граница беше сериозна и Балард си даваше сметка, че единствено собственото ѝ разочарование и недоволство я карат да мисли за преминаването ѝ.

Остави ключа в джоба си и извади телефона. Обади се в автокъщата в Долината и поиска да говори с Томас Трент. Първа стъпка към преминаването на тази граница беше проверката къде е собственикът на къщата.

— Съжалявам, Том днес почива — отговори секретарката. — Ще оставите ли съобщение?

— Не, благодаря — отвърна Балард.

Прекъсна връзката и изпита някакво облекчение, защото се налагаше да спре желанието си да се вмъкне в къщата на Трент. Би било опасно, когато той не е на работа. Дори и да не си беше у дома, би могъл да се прибере всеки момент. Идеята, която ѝ изглеждаше възможна, сега трябваше да остане за друг ден.

— По дяволите! — изруга тя.

Беше два следобед, в почивния ѝ ден. Нямахте да е на работа до полунощ на следващия ден. Реши да направи единственото, което би ѝ позволило да прочисти главата си и да прогони чувството за тревога.

Да отиде на север.

Към четири следобед беше върнала служебната кола, беше обядвала и беше стигнала до Венис с вана, за да вземе Лола. Сега беше на крайбрежната магистрала и пътуваше на север, към Вентура. Беше свалила стъклата и морският вятър нахлуваше в купето. Кучето бе подало муцуната си през прозореца и душеше. Балард не преставаше да мисли за разследванията.

Всичко това се промени час след като бе потеглила, малко след Пойнт Мугу, когато телефонът ѝ иззвъня. Номерът беше с код от Долината. Не беше познат, но тя се обади.

Оказа се Трент.

— Здравсти! — започна той весело. — Том Трент се обажда. Познай какво виждат очите ми.

— Нямам представа — отвърна Балард колебливо.

— Арктически бял RDX, 2017-а, напълно оборудван, готов за път. Кога искаш да минеш край автокъщата?

— А... ти там ли си сега?

— Разбира се.

Балард беше обърквана, защото когато се бе обадила преди няколко часа, ѝ бяха казали, че Трент има почивен ден. Той като че ли долови объркването ѝ.

— Днес трябваше да почивам — добави той, — обаче ми се обадиха от приемната за коли и ми казаха, че имаме бял RDX, така че веднага дойдох, за да се погрижа никой да не го измъкне под носа ни. Кога ти е удобно да наминеш тази вечер?

Балард си даде сметка, че би могла да уговори среща и да отиде в къщата му, докато той я чака на работното си място, обаче след като бе излязла от болницата, се бе отказала от тази идея и сега не беше сигурна, че иска да премине границата. Освен това вече се бе обадила на баба си, за да ѝ каже, че ще е при нея за вечеря.

— Тази вечер не става — отговори тя. — Не мога да дойда.

— Стела, докарах тази кола тук специално за теб — каза Трент.
— Прекрасна е! Има задна камера, всичко, което ти трябва. Защо не се отбиеш след работа на път за вкъщи?

— Тази вечер няма да се прибирам вкъщи, Том. Извън града съм.

— Сериозно?! Да не би да си отишла да сърфираш с онзи ван?

Балард за момент замръзна, но си спомни, че бе паркирала вана на паркинга на автокъщата, когато пробваха колата, а сърфът ѝ беше на покрива.

— Не, Том, не съм отишла да сърфирам. Пътувам по работа и ще ти се обадя, когато се върна. Съжалявам за неудобството.

И прекъсна, преди той да успее да отговори. От нещо в този разговор я побиха тръпки — фамилиарниченето му, само заради едно пробно шофиране.

— По дяволите! — изруга високо.

Лола се обърна към нея и я погледна.

Телефонът и извънния пак почти веднага и за миг я обзе гняв. Реши, че Трент ѝ звъни отново.

Обаче не беше Трент. Оказа се Роджърс Кар.

— Е, имало е заповед — каза той. — От „Грабежи и убийства“ са получили телефонните му разпечатки.

Говореше за телефона на Робисън и нейните обаждания. Балард се усъмни.

— А как са измислили вероятна причина? Той е свидетел, не е заподозрян.

— Не са казвали, че е заподозрян. Позовали са се на извънредни обстоятелства и че собственикът на телефона е изложен на евентуална опасност. Това е достатъчно.

— Научи ли нещо друго? Например кой друг му се е обаждал и на кого се е обаждал той?

— Не, Балард. Дори не попитах, защото това не е свързано с частта от разследването, която ми е поверена.

— Разбира се, че не е. Искам да кажа, защо да правиш усилие, след като е много по-лесно да си държиш главата заровена в пясъка?

— Балард...

Тя прекъсна разговора и продължи до Вентура в пълна тишина. Едва успяваше да овладее недоволството си, че е принудена да наблюдава отстрани.

На вечеря баба ѝ опита да я развесели, като приготви любимо ястие от детството ѝ — черен боб и ориз с гуакамоле и пържени плантани. Балард харесваше храната, но не беше в настроение да говори, освен че похвали готвачката. И готвачката беше тази, която поддържаше разговора и задаваше въпроси.

Туту беше дребна жена, която като че ли се смеляваше все повече с възрастта. Кожата ѝ беше кафява като кестен след годините на слънце — първо докато бе научила сина си да сърфира и после докато бе обикаляла света, за да го гледа като състезател. Погледът ѝ обаче беше остър и тя познаваше внучката си по-добре от всеки друг.

— По случай ли работиш?

— Работех — отговори Балард. — Нещата се бавят за съжаление.

— Обаче работиш по нещо. Личи си. Толкова си мълчалива...

— Така е. Съжалявам.

— Работата ти е важна. Няма проблем.

— Има. Трябва да забравя всичко това за известно време. Ако не възразяваш, след вечеря ще отида в гаража, за да сложа някои неща в пералнята и да намажа с восък някоя къса дъска, за да сърфирам утре.

— Няма да гребеш?

— Мисля, че се налага да сменя темпото.

— Направи каквото трябва, скъпа. Аз ще измия чиниите и ще си лягам.

— Добре, Туту.

— Чувала ли си се напоследък с Макани?

— Не. От Коледа.

— Срамота.

— Не е. Просто нещата са такива. Тя намира телефон за Коледа, но само ако ѝ трябва нещо. Това е положението.

Макани беше майката на Балард. Доколкото Рене знаеше, беше жива и здрава и живееше в отдалечено ранчо в Каупо, Мауи. Нямаше телефон или интернет. И нямаше желание да поддържа редовни контакти с дъщеря си, която преди двайсет години бе изпратила да живее в дома, в който бе отраснал покойният ѝ баща, на континента. Дори когато Балард се върна на родния Хавай, за да учи в университета там, не поддържаха връзка. Балард винаги бе смятала, че това е така, защото твърде силно напомня на майка си за мъжа, когото бе загубила във вълните.

Балард помогна за миенето на чиниите, както правеше винаги. После прегърна баба си и ѝ пожела лека нощ. Изведе Лола в предния двор и се загледа в ясното небе, докато кучето приключи с кучешките си работи. След това го отведе до постелката му и отиде в стаята си, за да вземе сака с дрехи за пране.

В гаража натика дрехите в пералнята и я пусна. После отиде до поставката с дъски за сърф, която минаваше покрай задната стена на гаража. На нея по големина бяха подредени осем — всички, които бе събрала през живота си. Никога не разменяше непотребните, да не говорим да ги подари. Бяха свързани с твърде много спомени.

Извади къс сърф от първия ред и го постави върху обърнатата нагоре с краката дъска за гладене, която използваше като статив за почистване и нанасяне на вакса. Сърфът беше дълъг метър и осемдесет, с розов кант и палуба на червени фигури. Това беше първият ѝ сърф, който баща ѝ ѝ купи, когато беше на тринайсет, и беше избран по-скоро заради живите цветове, отколкото заради качествата му. Цветовете, разбира се, вече бяха избледнели след години слънце и сол, но дъската все още можеше да прави резки завои и да се спуска по гребените на вълните не по-зле от по-новите модели. С годините Балард като че ли все по-често посягаше точно към тази дъска.

Още от самото начало винаги бе обичала да чисти и лъска сърфа си за излизането в морето на следващия ден. Баща ѝ я бе научил, че доброто сърфиране започва предната вечер. Някои детективи от управлението в Холивуд прекарваха часове в лъскане на обувките, кобурите и коланите си. Това изискваше съсредоточаване и ги отвличаше от бремето на разследванията. Така прочистваха главите си и освежаваха мислите си. За Балард тази роля изпълняваше лъскането и мазането на сърфа. Така можеше да остави всичко друго назад.

Първо взе шпакла за вакса от кутията с инструменти на близката работна маса и се зае да изстърже стария восък от дъската. Пускаше люспите на пода, откъдето щеше да ги измете после. Последната стъпка преди ваксата беше лъскането на повърхността.

След като махна стария восък, взе голяма туба почистващ разтвор. Изля малко върху парцал и почна да лъска дъската, докато не

видя блестящото отражение на лампата на тавана. Отиде до вратата и натисна големия бутон, който я отваряше, за да може миризмата на химикала да излезе вън.

Върна се при дъската, подсуши я със стара хавлиена кърпа, после взе нова пита восък от рафта. Първо нанесе внимателно основата, после добави дебел горен слой. Винаги сърфираше с десния крак напред и затова нанесе двойно по-дебел слой в задната част, където трябваше да осигури сцепление за левия си крак.

Сърфистите много държат на начина, по който набраздяват повърхността на восъка с гребена. Балард винаги следваше съвета на баща си и набраздяваше отпред назад.

„Следвай течението“ — казваше той.

След като приключи, върна дъската на поставката и се зае с най-важната част от целия процес — почистването и заглаждането на повърхността, която се плъзга по водата.

Първо огледа старата пломба от фибростъкло близо до носа. При едно пътуване дъската беше получила хлътнатина от удар. Беше пътувала по целия свят, но за двайсет години пломбата, направена от баща ѝ, беше единствен дефект. Видя, че фибрите от различния материал са започнали да се протриват, и си даде сметка, че скоро ще трябва да даде сърфа за ремонт. Можеше обаче да издържи още един ден във водата.

След това взе ключ и затегна кила, после лъсна долната повърхност с почистващ разтвор. Подсуши я и всичко беше наред. Стана гладка и лъскава, така че Балард видя отражението си, когато взе дъската, за да я вдигне и да я качи на покрива на вана.

Видя също и някакво движение зад гърба си. Преди да успее да реагира, черна найлонова торба се спусна над главата ѝ и се стегна около шията. Тя сграбчи найлона и ръцете, които го стягаха зад гърба ѝ. Една мускулеста ръка обаче се плъзна напред и обви врата ѝ като менгеме, а силно рамо притисна тила ѝ, за да го вкара още по-дълбоко в сгъвката на ръката. Миг след това тя усети как стъпалата ѝ се отделят от пода — нападателят използваше гръдния си кош като опора, за да я вдигне във въздуха.

Миг след това краката ѝ висяха без никаква опора, ръцете ѝ не откриваха нищо, за което да се уловят.

После я обви тъмнина.

Балард отвори очи и опита да надигне глава. Някъде зад нея имаше слаба светлина. Опита да се ориентира и инстинктивно усети, че е била дрогирана. Когато понечи да се обърне настрани, всичко пред очите ѝ се залюля като вода в кофа; после се успокои и застана неподвижно. Тя затвори очи, после ги отвори. Нещата останаха по местата си.

Даде си сметка, че е гола и усеща болка на няколко места по тялото. Устата ѝ беше запушена с плат, който беше стегнат здраво на тила и минаваше между зъбите. Не можеше да мърда. Седеше на дървен стол с права облегалка, китките ѝ бяха прибрани до бедрата, лактите бяха вързани за вертикалните опори на облегалката толкова стегнато, че не усещаше пръстите на ръцете си. Торсът ѝ бе пристегнат с колан за облегалката, а глезените — за краката на стола.

Опита да си спомни какво се бе случило. Ударил ли я беше? Изнасилил ли я беше? Беше ѝ трудно да овладее тревогата си и колкото по-усилено опитваше да диша през превръзката на устата си, толкова повече се надигаше гръдният ѝ кош и толкова повече коланът се връзваше в ребрата под гърдите ѝ.

Огледа помещението. Вляво видя собственото си неясно отражение в голямо стенно огледало. Китките и глезените ѝ бяха вързани с черни пластмасови връзки.

Вляво имаше малка масичка, на която видя само ключ. В дъното на стаята видя спуснатата завеса, около която проникваше светлина, но не можеше да се определи дали е слънчева, лунна или изкуствена. Видя дрехите си струпани на куп на пода недалеч от завесата. Изглеждаха сякаш бяха разкъсани или срязани, за да ги свалят.

Даде си сметка къде е. Долната стая в обърнатата къща на Томас Трент. Сега я виждаше от другата страна на стъклото. Тази кошмарна мисъл и ситуацията, в която се намираше, я изпълниха с ужас. Напрегна мускули, за да разхлаби връзките, но не можеше да помръдне.

Започна да диша през носа. Там нямаше препятствия и тя се застави да прави дълги, дълбоки вдишвания. Колкото повече кислород влизаше в кръвта ѝ, толкова по-бързо отровата — това, с което я бе упоил — щеше да си отиде. Опита да си спомни какво се бе случило. Спомни си повърхността на сърфа, гаража. Онзи я бе хванал отзад. Спомни си как се задушаваше и изпита физическо отвращение.

Туту. Баба ѝ също ли беше доведена тук, пострадала ли беше? Как така Трент беше научил за Вентура?

Спомни си как бе говорила с Трент за колата, докато пътуваше. Той ѝ се обади, тя отказа поканата му да отиде в автокъщата. Дали не бе искал да я примами? Следил ли я беше? Как беше разбрал, че е ченге?

Всички тези въпроси имаха само един отговор и той отново изпълни гърдите ѝ с ужас.

Беатрис.

Балард осъзна, че се е заблудила с бившата му жена. Изглежда, Беатрис беше разказала на Трент за нея.

Това обаче все още не обясняваше как се бе добрал до Вентура, връзката между клиентката на име Стела и Балард. Балард не бе казала нищо на Беатрис за автокъщата и че всъщност е разговаряла с Трент.

След това си спомни обаждането, докато беше на магистралата, и как каза на Трент, че не е в града. Той спомена сърфисткия ван. Чрез него ли я бе проследил? Отново напрегна мускули, за да изпробва връзките, но пак не успя да мръдне.

Тогава чу глас, който я смрази.

— Не си прави труд, Рене. Не можеш да ги скъсаш.

Балард погледна в огледалото, но не го видя никъде в стаята. Миг след това той излезе от една ниша и застана до нея. Обърна се и я погледна. С две ръце дръпна грубо превръзката на устата ѝ и я пусна да виси на шията ѝ.

— Къде е баба ми? — попита Балард със свито от страх гърло. — Какво направи с нея?

Трент я изгледа продължително — видимо се наслаждаваше на ужаса ѝ.

— Предполагам, все още спи в къщата си — отговори накрая. — Би трябвало повече да се тревожиш за себе си.

— Какво ми даде? Упоил си ме.

— Само малко кетамин. Пазя го за специални случаи. Трябваше да си управляема по пътя дотук.

Балард веднага калкулира добрата новина. Знаеше какво е кетаминът. През годините старателно беше чела и изучавала всички служебни бюлетини за използваните при изнасилване вещества, станали модерни и после попаднали като доказателства в делата за сексуално посегателство. Основно кетаминът се използваше за анестезия. Знаеше обаче и че ефектът от него трае кратко. Вече усещаше как се отървава от подобната на транс летаргия, с която се бе събудила преди няколко минути. Скоро щеше да е напълно на себе си. Това беше грешка на Трент, а където имаше грешки имаше и надежда.

— Върви по дяволите, Трент — каза му. — Мислиш, че това ще ти се размине безнаказано? Никакъв шанс. Доста хора вече знаят за теб. Влязъл си в докладите. Имам партньор. Имам шеф. Това е краят. Твоят край — каквото и да направиш с мен.

Той се смръщи и поклати глава.

— Мисля, че грешиш, Рене. Ще открият вана ти на брега, много далече оттук, а от теб няма да има и следа. Знаят, че си имала проблеми, дори баба ти вероятно ще обясни, че си изглеждала разсеяна и някак потисната.

Балард се зачуди дали не е бил в къщата на баба й през цялото време, докато и тя беше там. Дали не бе слушал разговора им — доколкото имаше такъв — с Туту на вечеря?

— Може и да дойдат да говорят с мен, но какво ще открият? Нищо. Няма да открият нищо. А аз имам свидетели, които чува как ти се обадох и ти казах, че колата е дошла. Ще потвърдят, че те молих да дойдеш в автокъщата, но ти си отказала, обяснила си, че вече не искаш колата.

Направи пауза за по-голям ефект.

— Ти си детективът — каза накрая. — Какво означава всичко това? Няма труп, няма доказателства, няма обвинения.

Тя не отговори. Той се наведе напред и се опря с една ръка на облегалката на стола до лявото й ухо. После плъзна другата си ръка по бедрата й и между тях. Тя изтръпна.

— Сега си моя — прошепна той.

Тя извърна лице и опита да се отдръпне, но нямаше накъде. Трент вдигна ръка и стисна бицепса на дясната й ръка, за да отнеме

силата ѝ.

— Харесва ми да се съпротивляваш. Знаех си, още като те видях за първи път, че си борбена натура. Ще ми доставиш удоволствие.

След това погали дясната ѝ гърда и се изправи с усмивка.

— И още нещо ми харесва — добави. — Нямах разлика от бански. Огледах те когато дойде в автокъщата. Тази гладка шоколадова кожа... каква си? Полинезийка? Може би наполовина? Може би малко мексиканска кръв?

— Върви по дяволите — каза тя. — Аз съм тази, която ще те ликвидира.

Той се засмя.

— Ще видим, Рене. Ще поговорим за всичко това по-късно. Сега имам друг важен въпрос за теб.

Протегна ръка към масичката и взе ключа. Вдигна го пред лицето ѝ. Балард го позна — беше ключът, който ѝ беше дала Беатрис. Беше го пуснала в джоба на джинсите си.

— Откъде взе това? — попита Трент.

— За какво говориш? — отвърна Балард. — Това не е мой ключ.

— О, знам, че не е твой, защото е от моята къща. Опитах го на входната врата. Беше в твоя джоб обаче и искам да знам откъде си го взела.

— Казах ти, че...

Лявата ръка на Трент изведнъж излетя нагоре и я стисна за гърлото. Той се наведе напред и притисна главата ѝ към облегалката на стола с тежестта си. Балард усети топлия му дъх по лицето си.

— Не ме лъжи!

Тя не можеше да отговори. Дланта му притискаше дихателните ѝ пътища. Усети, че скоро тъмнината ще се спусне отново, но Трент все пак отпусна хватката си.

Балард опита да говори, но имаше чувството, че с гърлото ѝ се е случило нещо.

— Казах ти, този ключ не е мой.

— Намерих го в дрехите ти! Претърсих дрехите ти и намерих ключ за собствената ми...

Изведнъж млъкна. Вгледа се в ключа и Балард видя сянката на проумяването да пробягва по лицето му.

— Тази кучка! — процеди той през зъби. — Тя ти го е дала. Говорила си с онази пачавра, бившата ми жена, нали?

— Не, Трент — възрази Балард. — Дори не знам за кого говориш.

Той размаха ключа на сантиметри пред лицето ѝ.

— Лъжеш! Тя ти го е дала. Запазила го е и ти го е дала. За да можеш да влезеш в къщата ми. Тази шибана кучка!

Отдръпна се и вдигна юмруци до слепоочията си. Балард виждаше гнева в очите му. След това той рязко се обърна към нея.

— Добре. Знаеш ли какво? Ще организирам малка среща между нея, мен и теб, Рене. Ще е забавно.

— Трент, почакай — каза Балард. — Не е нужно да постъпваш така. Ако ѝ направиш нещо, ще доведеш полицията право до вратата си. Бившите съпрузи са първите заподозрени, ако бъде убита жена. С мен имаш минимален шанс да се измъкнеш. С нея — никакъв. Не я замесвай в това.

Трент хвърли ключа на масата и застана пред Балард. Наведе се напред и опря юмруци на бедрата си.

— Колко благородно от твоя страна да искаш да я спасиш! Какво ще стане обаче, ако съпругата, както и сърфистката, изчезне без следа?

— Същото, Трент. Ще дойдат направо тук.

— Не мисля. Не и ако съпругата е садо-мазо порно кралица. Знаеш ли какво си мисля? Мисля си, че ще си кажат: „Добре че се отървахме“.

— Трент, не го прави. Тя няма нищо об...

Не успя да довърши. Той грабна превръзката за уста от шията ѝ с две ръце и я натика между зъбите ѝ. После бръкна в задния си джоб и извади черен калъф за очила. Отвори го и тя видя спринцовка и няколко шишенца с етикети. Даде си сметка, че е кетамин и че той се кани да я упои отново.

— Налага се да те извадя от играта за малко — каза Трент. — Когато се върна, ще си направим парти с красивата булка.

Балард напрегна мускули срещу връзките за пореден път, но това беше загубена кауза. Опита да говори въпреки превръзката, но не успя да изрече нищо членоразделно. Той заби иглата на спринцовката през гумената капачка на шишенцето и изтегли малко бистра течност.

— Използват го на кучета и котки — каза ѝ, — но върши чудесна работа и при хората.

Остави шишенцето и калъфа за очила върху масата, после изправи иглата нагоре, натисна буталото и изкара въздуха от спринцовката.

— Не искаме мехурчета, нали?

Балард усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. Можеше единствено да го наблюдава. Той се наведе и пак се опря с едната ръка на облегалката на стола. Заби рязко иглата в лявото ѝ бедро. Балард трепна, но можеше да направи само толкова. Трент натисна бавно буталото с палец и тя почувства как съдържанието на спринцовката прониква в тялото ѝ.

— Ще подейства доста бързо — увери я Трент. — Най-много две минути.

Отдръпна се и прибра спринцовката и шишенцето в калъфа за очила.

— Може да ми потрябва за кучката — каза. — Тя знае как да се съпротивлява.

Балард го наблюдаваше от разстояние, като през тунел. Вече усещаше как кетаминът се движи в организма ѝ и изпълнява предназначението си. Опита да напрегне мускули и да опита връзките още веднъж, но сега не успя дори това. Беше безпомощна. Трент разбра какво прави и я погледна, след като затвори калъфката за очила. Усмихна се.

— Чувството е приятно, нали?

Балард се вторачи в него. Усещаше, че потъва. Скоро тунелът се срути и се превърна в светла точка. После изчезна и тя.

Балард усети вкус на кръв. Отвори очи, но не успя да се ориентира. После всичко си дойде на мястото. Обърнатата къща.

Столът. Стаята. Връзките на ръцете и краката. Превръзката беше разранила ъгълчетата на устните ѝ. Вратът ѝ беше вдървен. И отново, когато вдигна поглед, всичко пред очите ѝ се залюля.

Стаята беше тъмна. Трент бе изгасил лампата. Балард виждаше само неясните очертания на светлината около завесата на прозореца. Нямаше представа колко време е била в безсъзнание и след колко време ще се върне Трент. Извъртя очи и видя собствения си тъмен силует в огледалото, завързан за стола. Напрегна сили още веднъж, но връзките бяха все така здрави. Опита да укроти мислите си и да намали усещането за панически страх, което я обземаше.

Започна от Беатрис. Трент бе отишъл да я доведе. Знаеше къде е обърнатата къща и къде работи и живее бившата му жена. При нормален трафик разстоянието би отнело минимум двайсет и пет минути в едната посока. Ако сега беше полунощ, би стигнал дотам доста по-бързо. Ако беше пиков час, би му отнело значително повече време. Освен това му беше нужно време, за да отвлече и овладее Беатрис. Ако беше сама в онзи склад, щеше да е едно. Ако около нея имаше цял снимачен екип — всичко щеше да е съвсем друго. Така ситуацията би се усложнила сериозно и Трент щеше да има нужда от много повече време.

Имаше твърде много неизвестни величини, но никоя от тях не беше от значение, защото Балард не разполагаше с нито една постоянна величина — например колко време е била в безсъзнание. Единственото, което знаеше обаче, ѝ даваше доза надежда. Сега беше сама и Трент бе направил грешка. По-рано, когато се бе погледнала в огледалото, бе видяла, че ръцете и краката ѝ са завързани с черни пластмасови връзки. Такива се продаваха в магазините за технически стоки и се използваша за прикрепване на снопове кабели или други домакински и индустриални нужди, а не за завързване на човешки

същества, за каквото ги използваха и в полицията. Независимо от предназначението и здравината им, Балард знаеше, че всички такива връзки имат помежду си едно общо нещо — подчиняваха се на законите на физиката.

В правоохранителните органи тези връзки, наричани и „свински опашки“, се смятаха само за временно средство за задържане. Не бяха от категорията на белезниците, по простата причина че едните са от метал, а другите — от пластмаса. В официалните меморандуми, стаите за инструктаж и тъмните коридори на полицейските управления присъстваха достатъчно истории с една проста поука: никога не изпускай от поглед арестант с гъвкави белезници. Пластмасата се подчинява на законите на физиката. Триенето увеличава температурата. Температурата разширява пластмасата.

Балард опита да раздвижи китките си, но този път не дърпаше навън, а само движеше ръцете си нагоре и надолу по вертикалните подпори на стола. Връзките бяха толкова стегнати, че не можеше да ги помръдне на повече от сантиметър в двете посоки. Обаче половин сантиметър нагоре и половин сантиметър надолу беше достатъчно.

Започна да движи китките си като бутала на двигател, нагоре и надолу, колкото може по-бързо, като триеше пластмасата в дървото. Твърдите ленти почти веднага се впиха болезнено в кожата ѝ. Скоро обаче почувства и топлината, която се създаваше, и тя я караше да движи китките си още по-бързо.

Болката стана почти нетърпима и скоро тя почувства по дланите ѝ да се стича кръв. Но не престана. Малко след това половината сантиметър стана един сантиметър и тя усещаше как пластмасата се разхлабва.

Стисна със зъби превръзката в устата си, по лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя продължаваше, като на всеки две минути по нейна преценка спираше, за да провери състоянието на връзките. Влагаше еднакво усилие и в двете китки, но установи, че лявата реагира на триенето по-бързо. Престана да движи дясната и насочи цялата си сила към лявата.

Ръката я болеше чак до рамото и врата, но тя не се отказваше. Скоро кръвта и потта от китката ѝ я направиха хлъзгава и при едно движение нагоре ръката ѝ се измъкна от превръзката.

Балард изкрещя в превръзката на устата си — първичен вик на облекчение. Вдигна окървавената си ръка нагоре. Въпреки че почти не усещаше пръстите си, успя да махне кърпата от устата си.

— Кучи син! — извика в празната стая.

Реши да не губи време. Трент бе оставил ключа на масата — тя виждаше отблясъка му на светлината от плъзгащата се врата. Протегна ръка към масата, но не ѝ достигаха трийсетина сантиметра. Разлюля освободената си ръка като махало и заклати стола, докато не го събори напред. При падането опита да грабне ключа от масата, но не успя и падна заедно със стола.

Сега от пода обаче можеше лесно да достигне крака на масата. Дръпна го и я събори. Ключът падна на пода, откъдето успя да го вземе лесно. Взе го, но палецът и пръстите ѝ бяха твърде изтръпнали, за да го стиснат здраво.

Опита да върне живота в ръката си с раздвижване, като същевременно започна отново да движи дясната си китка нагоре и надолу. Скоро чувствителността в лявата ѝ ръка се възстанови достатъчно, за да може да стисне ключа и да престърже пластмасовата връзка на дясната. След миг връзката се скъса и двете ѝ ръце бяха свободни.

Все още по очи на пода, тя откопча колана, който придържаше торса ѝ. Глезените ѝ си оставаха завързани за стола. Обърна се на лявата си страна и като се извъртя, успя да улови една от напречните летви между предния и задния крак на стола. Опита да я измъкне, но тя се оказа твърде здрава. Замахна с окървавената си длан и я удари, но отново без резултат. После пак, но не постигаше нищо.

Мобилизира всичко за следващия удар и когато го нанесе, не беше сигурна дали изпращяването, което чу, е от дървото или от костите ѝ.

— По дяволите!

Отпусна се за момент, докато болката не се уталожи донякъде, стисна летвата и напрегна сили. Дървото се бе счупило и като дръпна в средата, тя успя да го измъкне. След това плъзна пластмасовата връзка надолу по крака на стола и я освободи.

Остана да освободи само един крак, така че се добра до стената, подпря стола на нея и със свободния си крак рита другата

хоризонтална пречка, докато не счупи и нея. Не усещаше особена болка, защото кракът ѝ бе достатъчно изтръпнал.

Най-накрая свободна, Балард седна на пода и опита да разтрие глезените и стъпалата си, за да ги върне към живот. Скоро чувствителността започна да се възстановява и тя усети пробождаща, пулсираща болка. Опита да се изправи и да ходи, но не беше стабилна и залитна и падна. Пропълзя до другия край на стаята, където бяха нахвърляни дрехите ѝ.

Оказаха се нарязани и разкъсани на толкова места, че на практика бяха напълно неизползваеми. Надеждата да намери там мобилния си телефон се изпари, когато си спомни, че преди да слезе в гаража на баба си, бе оставила апарата да се зарежда в спалнята.

Трябваше да потърси телефон другаде в къщата, както и да открие някакви дрехи. Опита да стане и потърси опора върху голямото огледало на стената. Остави кървав отпечатък.

С другата си ръка дръпна завесата и установи, че светлината, която виждаше по краищата ѝ, идва от лампа на терасата вън. Беше тъмно. Вероятно беше посред нощ.

Точно когато си даде сметка какво означава това — Трент щеше да пътува по пустите улици доста по-кратко, отколкото се бе надявала, — къщата като че ли се разтrese от вибрация горе.

Някой бе отворил вратата на гаража.

Тялото ѝ се изпълни с адреналин. Тя мина с куцукане през стаята, отвори вратата и се озова в малък коридор. Видя стълби нагоре и капак на пода, през който се слизаше долу. Поколеба се, после се върна в стаята с огледалото и затвори вратата. Трент със сигурност беше в къщата, но тя не познаваше разположението на стаите, освен тази, в която беше. Би могла да излезе на терасата и да се качи горе по външната стълба. Щеше да се окаже на улицата гола. След това би могла да чука на вратите, докато намери телефон, за да се обади на 911.

Ами Беатрис? Неин дълг беше да защитава и служи. Ако Трент бе отвлякъл бившата си жена, би ли могла да осигури помощ достатъчно бързо, за да я спаси?

Чу горе да се затръшва врата. Трент вече беше вътре.

Балард се огледа и погледът ѝ се спря на счупените пречки на краката на стола. Бяха се счупили косо и имаха остри върхове. Бързо

грабна една и я опита върху палеца си. Беше достатъчно остра, за да пробие кожа. Останалото беше силен удар и здрава хватка.

Застана зад вратата на стаята с новото си оръжие. И почти веднага осъзна, че планът е лош. Ръцете и краката ѝ все още бяха частично безчувствени. Острото парче дърво налагаше нападение отблизо, а Трент беше много по-силен и едър от нея. На нейна страна беше изненадата, но дори и да се приближеше до него и да го нападнеше отзад, едва ли щеше да го повали, а след това щеше да ѝ се наложи да се бие с много по-силен противник.

Чу тежки стъпки по стълбите.

Опря се на стената и се приготви да следва единствения възможен сценарий, но изведнъж си спомни нещо и се спусна към завесата. Разтвори я и грабна дървената дръжка от метла, която подпираше вратата. След това се върна на старото си място, като преди това грабна от купчината дрехи остатъка от сутиена си.

Подпря дръжката до пантите на вратата и се задейства. Чуваше стъпките на Трент точно над главата си. Бяха тежки и тя предположи, че той носи Беатрис.

Сутиенът беше срязан между копринените чашки и след това явно бе издърпан от тялото ѝ, защото отзад все още беше закопчан. Балард го върза около дясното си бедро и мушна под него дървеното острие от стола.

Стъпките на Трент бяха вече съвсем близо. Скоро щеше да влезе в стаята. Балард грабна дръжката от метлата и отстъпи от стената, като зае позиция зад вратата, така че да има място да замахне.

Вратата се отвори. Балард най-напред видя боси стъпала, после Трент внесе Беатрис, в безсъзнание.

— Скъпа, прибрах се...

Спря, защото видя кървавия отпечатък от длан върху огледалото. После огледа стаята и очите му фиксираха обърнатата маса и счупения стол на пода. Без никаква мисъл за Беатрис Трент я пусна на пода като чувал и се обърна към вратата, за да излезе. Балард го изненада, защото не бе погледнал зад вратата. Като че ли бе решил, че вече е избягала. Когато се обърна, първият удар се стовари върху дясната страна на лицето му. Чу се глухо хрущене и Балард си помисли, че може да му е счупила скулата.

Не изчака, за да види какъв е резултатът от удара. Замахна отново и този път се прицели по-ниско — в ребрата. Сега ударът беше по-силен, звукът беше като блъскане по боксова круша. Трент изпъшка и се преви. Балард замахна трети път и този път го удари по темето.

Дръжката от метла се счупи на две — парчето отлетя и се удари в огледалото. Трент обаче някак си оставаше прав. Вдигна ръце над главата си и отстъпи с олюляване назад. Беше като зашеметен боец, който всеки момент ще рухне, но се съвзе и успя да се изправи.

— Шибана кучка! — изръмжа.

Балард пусна счупената дръжка и заби рамо в тялото на Трент, като го притисна към стената. Той вдигна ръце и я обгърна, а в това време тя измъкна острието от импровизираната кания на бедрото си.

Стисна го здраво и го заби в корема на Трент. После го измъкна и го заби още три пъти на различни места. Трент изрева от болка и я пусна. Балард отстъпи назад, но вдигна ръка, готова да удари пак.

Трент я гледаше с увиснала челюст, съвършено изненадан. После се свлече до стената, стиснал корема си с ръце, сякаш за да го задържи цял. Между пръстите му течеше кръв.

— Помогни ми! — прошепна той.

— Да ти помогна? — изпръхтя Балард. — Върви по дяволите!

Заотстъпва странично към Беатрис, за да не изпусне Трент от поглед, и клекна до нея. Сложи пръсти на шията ѝ, за да провери пулса. Беше жива, но не беше в съзнание — вероятно и тя беше упоена с кетамин. Балард я огледа за момент и видя, че от дясната страна има оток и че устната ѝ е сцепена. Не се бе дала на Трент лесно.

Той се бе килнал наляво. Ръцете му бяха останали без сила и лежаха отпуснати в скута му. Кръвта вече не течеше. Очите му се изцъкляха. Без да изпуска импровизираната кама, Балард отиде при него и потърси в джобовете му телефон. Нямаше.

Бутна Трент да падне и го обърна по очи. Той изпъшка, но нищо повече. Тя развърза сутиена от бедрото си и завърза с него ръцете му зад гърба. Предположи, че е мъртъв или скоро ще умре, но не искаше да поема никакъв риск.

Излезе от стаята и се качи горе, за да открие телефон и дрехи, които да може да облече. Преди всичко трябваше да осигури помощ за Беатрис. Качи се до най-горния етаж с надеждата да намери телефон в кухнята.

Имаше телефон — стационарен, монтиран на стената. Тя набра 911.

— Аз съм детектив Балард, управление Холивуд. Полицай има нужда от помощ. Хиляда и две, „Уестуд Драйв“. Имам повален заподозрян, жертва в безпомощно състояние, ранен полицай.

Не прекъсна връзката, а само пусна слушалката на пода. Погледна тялото си — ръцете, краката, лявото бедро бяха изпоцапани с кръв. Повечето беше нейна, но имаше и на Трент. Излезе от кухнята и се спусна на долния етаж, където очакваше да е спалнята на Трент, в която да намери дрехи. Когато мина по коридора, видя отворената врата към гаража. Ванът ѝ беше паркиран вътре.

Трент я бе докарал от Вентура със собствения ѝ ван. Планът му беше ясен — да скрие някъде трупа ѝ и да зареже вана някъде по крайбрежието. Балард реши, че неговата кола сигурно е някъде около къщата на баба ѝ и че е смятал да я вземе на връщане към Лос Анджелис.

Влезе в гаража и провери вана. Беше отключен. Отвори страничната врата и отиде при плажните дрехи, които висяха на куки до резервната гума. Обу анцуг и черно горнище. Отгоре облече найлоново яке. Отвори сейфа и извади пистолета и значката си. Докато ги прибираще в джобовете на якето, чу първите сирени да приближават.

После чу Беатрис да вика в стаята долу и бързо слезе по стълбите.

— Беатрис! — извика. — Всичко е наред! Не се тревожи!

Стигна до стаята. Беатрис все още беше на пода, но сега седеше. Бе вдигнала ръце пред устата си и гледаше с ужас тялото на бившия си мъж. Балард вдигна ръце, за да я успокои.

— Добре си, Беатрис. Сега си в безопасност. Всичко е наред.

Отиде при Трент и опипа врата му за пулс. Зад гърба ѝ Беатрис говореше истерично:

— Боже! Боже! Това не може да е вярно!

Нямаше пулс. Балард се обърна към Беатрис и клекна пред нея.

— Мъртъв е. Никога повече няма да нарани теб или някой друг.

Беатрис се вкопчи в нея и изпъшка:

— Щеше да ме убие!

Балард я прегърна.

— Край. Беше дотук.

Най-напред дойдоха патрулите от управление Северен Холивуд, след тях противопожарна кола и две линейки. Парамедиците провериха пулса на Трент и не откриха признаци на живот. Решиха да не го транспортират и оставиха тялото му където е, за да го огледат криминалистите и детективите от полицията.

Другият екип се погрижи за повърхностните рани по лицето и ребрата на Беатрис Бопър и установиха, че няма остатъчен ефект от кетамина, с който я бе упоил Трент. Погрижиха се и за раните на Балард, по китките и устата. Превързаха китките ѝ с марля, така че заприлича на спасен самоубиец. Провериха синините по шията ѝ, когато похитителят ѝ се бе опитал да я души, но не откриха по-сериозни наранявания.

Балард помоли парамедика да снима раните ѝ с телефона си и да ги изпрати на нейния телефон. Освен това свали долницето на анцуга отстрани, за да покаже кръвта по бедрото си. Изпитваше отвращение, но беше наясно, че не бива да мие кръвта на Трент. Беше доказателство. Не за вината му, защото сега нямаше да има дело, а в подкрепа на версията, която щеше да разкаже.

Първи пристигнаха детективите от управление Северен Холивуд, макар и да беше ясно, че разследването ще се води от отдела за вътрешни разследвания, тъй като ставаше дума за смърт, причинена от полицейски служител. Както беше по протокол, един от местните полицаи се свърза с Вътрешни разследвания, за да представи първоначален доклад, и получи инструкции Балард да бъде отделена, а Беатрис да бъде пратена с кола в центъра, където да я разпита екип от „Вътрешни“.

Изведоха Балард от къщата и я качиха в кола, където чака повече от час да се събере екипът на „Вътрешни разследвания“ по това време на нощта. Докато чакаше, видя как над Долината се разсъмва. Освен това взе назаем телефон от един от местните детективи и се свърза с полицията във Вентура, с молба да проверят как е баба ѝ. Половин час

след това, докато все още беше на задната седалка на колата, ѝ се обадиха, за да я успокоят, че баба ѝ е добре.

Екипът на „Вътрешни разследвания“ се състоеше от четирима детективи, един лейтенант и мобилен команден пункт, който всъщност представляваше кемпер с оборудвани работни места, компютри, принтери, монитори и безжична интернет връзка, както и стаичка за разпити, с готова за запис камера.

Лейтенантът се казваше Джоузеф Фалцър. Балард го познаваше от случая с обира в къщата на „ценените граждани“ над „Дохени Драйв“, когато престъпникът я издебна и я нападна, а Дженкинс успя да го неутрализира с удар по главата. По време на онова разследване беше почтен, но по никакъв начин не беше от онези, които правят всичко възможно да отърват колега ченге. Онова разследване обаче беше насочено към Дженкинс и начина, по който бе неутрализиран престъпника, нападнал нея. Този път фокусът щеше да е изцяло върху нея и тя си даваше сметка, че заради оплакването ѝ от Оливас е лесна мишена за отстраняване от полицията. Трябваше да е много внимателна, докато не се убеди, че Фалцър наистина е честен в намеренията си.

Четиримата детективи сложиха калцунци и ръкавици и влязоха в къщата, а Фалцър отвори вратата и покани Балард в командния център. Мълчаха, докато не седнаха от двете страни на масата в стаичката за разпити.

— Как се чувстваш, детектив? — попита Фалцър.

— Вцепенена — отговори Балард.

Беше точно така. От свръхнатоварване организъмът ѝ бе преминал към пълно отпускане и безтегловност, особено след като я увериха, че баба ѝ и Бопър са добре. Чувстваше се замаяна. Сякаш наблюдаваше отстрани как някой друг сяда на масата за разпит.

Фалцър кимна.

— Разбираемо. Длъжен съм да попитам, носиш ли оръжието си?

— Да, в джоба ми е — отговори Балард. — На този анцуг не можеш да сложиш кобур.

— Преди да започнем, трябва да го иззема.

— Наистина ли? Не застрелях този тип. Наръгах го с една летва.

— Такъв е протоколът. Предай оръжието си.

Балард го извади и му го подаде над масата. Фалцър провери предпазителя и пусна оръжието в найлонов плик за доказателства. Написа нещо на етикета, после сложи найлоновия плик в кафяв книжен плик и го остави на пода.

— Имаш ли резервен? — попита след това.

— Не, нямам — отговори тя.

— Добре тогава, можем да започваме. Сигурен съм, че познаваш процедурата, детектив Балард, но въпреки това ще я повторя, преди да включа запис. Ще ти прочета правата по изискването „Миранда“, а ти ще се откажеш от правото да откажеш да говориш. След това ще ти дам наставлението по „Лайбъргър“ и ще ми разкажеш какво се е случило. След като запишем разказа ти, ще влезем в къщата и ще покажеш на мен и екипа ми всичко още веднъж. Имаш ли някакви възражения?

Балард поклати глава. Наставлението по „Лайбъргър“ се използваше като принуда полицаи да отговаря на въпроси без присъствието на адвокат. Беше наречено така на името на полицаи, който бе отказал да го направи и бе уволнен заради това. То принуждаваше полицаите да говорят, но не допускаше така дадените показания да бъдат използвани в криминално съдебно дело срещу съответния полицаи.

Фалцър включи камерата, прочете двете юридически формулировки и заговори по същество.

— Да започнем от самото начало. Детектив Балард, кажете ми какво се случи и какво доведе до смъртта на Томас Трент, причинена от вас?

— Трент беше основен заподозрян за отвличането и нападението над Рамон Гутиерес, мъжка проститутка, в Холивуд — започна Балард. — Трент някак бе разбрал къде живее във Вентура и предната вечер дойде там, без аз да знам. Докато подготвях дъска за сърф при отворена врата на гаража, той влезе и сложи на главата ми найлонов плик. Отвлече ме, упои ме и ме е докарал на това място — неговия дом. Възможно е да е имало и сексуално посегателство над мен, докато съм била в безсъзнание, но не съм сигурна. Събудих се без дрехи и завързана за стол. След това ми каза, че ще отвлече още една жертва, и отново ме упои, след което предполагам е излязъл от къщата. Дойдох в съзнание преди той да се върне и успях да се освободя. Докато успея

да напусна къщата, той се върна с втората жертва. Тъй като се опасявах за безопасността ѝ, останах в стаята, в която ме бе оставил завързана. Намерих дръжка от метла, с която бе подпрял плъзгащия се прозорец, и взех остро парче дърво, което успях да отчупя от стола. Когато той влезе в стаята с втората жертва, го нападнах, като го ударих няколко пъти с дръжката от метла, докато тя не се счупи. След това той успя да ме сграбчи и да ме притисне с ръце. Понеже беше много по-едър от мен и се страхувах за живота си и за живота на другата жертва, го наръгах с острата летва няколко пъти в областта на корема. Той в края на краищата ме пусна, свлече се на пода и малко след това умря.

Фалцър мълча доста време, може би стъписан от обръканата история, дори и предадена накратко.

— Добре — каза след това. — Сега ще минем през всичко това с повече подробности. Да започнем с побоя над Гутиерес. Разкажете ми за него.

Бяха нужни деветдесет минути, докато Балард отговори на всички подробни, но не враждебни въпроси. На моменти Фалцър посочваше несъответствия или подлагаше на съмнение решенията ѝ, но Балард беше наясно, че един добър следовател непременно задава въпроси, които предизвикват някакво смущение и дори възмущение у разпитвания. Наричаше се „предизвикване на реакция“. Тя запазваше самообладанието си обаче и през цялото време отговаряше съвсем спокойно. Целта ѝ беше да издържи през тази фаза, колкото и дълго да продължи, защото знаеше, че в края на краищата ще я оставят на мира и ще я пуснат да си върви. През годините в бюлетина на полицейския профсъюз беше чела инструкции за ситуации като нейната и знаеше, че трябва да повтаря ключови фрази и думи, като „страхувах се за живота си и за живота на другата жертва“, заради които за следователите от Вътрешни разследвания ще е трудно да определят убийството на Трент като неоправдано според политиката за прилагане на сила от страна на полицията на Лос Анджелис. След това щяха да препоръчат на областния прокурор да не предприема никакви действия срещу нея.

Освен това беше наясно, че ще е много важно думите ѝ да отговарят на физическите доказателства, събрани от гаража във Вентура, къщата на Трент и нейния ван. След като не се отклони от

казаното в стаичката за разпити, излезе оттам уверена, че Фалцър и хората му няма да попаднат на противоречия, за които да се хванат.

Когато излезе от кемпера, видя, че местопрестъплението е оградено в тристепенен кръг. На улицата бяха струпани няколко полицейски коли, а също вановете на съдебния патолог и криминалистите. До жълтата лента на улицата бяха паркирани три телевизионни станции, в небето кръжаха хеликоптери. Видя и партньора си, Дженкинс, да чака в периферията. Кимна ѝ и вдигна юмрук. Тя направи същото и двамата имитираха поздрав с чукване на юмруци от десет метра разстояние.

Към десет сутринта Балард приключи демонстрацията пред екипа на „Вътрешни“ в къщата. Повечето време прекараха в стаята на долното ниво, където все още беше трупът на Трент, все още със завързани зад гърба с нейния сутиен ръце. Балард почувства как умората я смазва. Освен минутите, когато беше дрогирана и в безсъзнание, приближаваше да направи четирийсет и осем часа без сън. Каза на Фалцър, че не се чувства добре и трябва да поспи. Той ѝ каза, че преди да се прибере у дома, трябва да отиде до Центъра за терапия при изнасилване, за да се установи дали Трент я е изнасилвал, докато е била в безсъзнание, и за да бъдат събрани доказателства. Вдигна телефона, за да изпрати един от детективите си да я откара до болницата, но Балард попита дали не може да я откара партньорът ѝ.

Фалцър се съгласи. Уговориха се да се срещнат за допълнителен разговор на следващата сутрин, след което лейтенантът от „Вътрешни разследвания“ я освободи.

Когато си тръгваше, Балард попита за вана си и ѝ обясниха, че ще бъде задържан, за да бъде изследван от криминалистите. Това означаваше, че щеше да мине поне седмица, преди да си го получи. Попита дали не може поне да си вземе някои от нещата от него, но отново ѝ казаха, че не може.

Дженкинс я чакаше. Усмихна ѝ се съчувствено.

— Хей, партньоре? — извика ѝ отдалеч. — Държиш ли се?

— Няма проблеми — отговори тя, макар сама да не си вярваше.

— Трябва ми транспорт. Ще ме откараш ли?

— Разбира се. Къде?

— До Санта Моника. Къде ни е колата?

— Надолу, зад вановете. Нямахте къде другаде да паркирам.

— Не искам да минавам покрай репортерите. Защо не докараш колата да ме вземеш отгук?

— Разбира се, Рене.

Дженкинс тръгна надолу по улицата, а Балард остана да чака пред обърнатата къща. Двама от детективите на Фалцър излязоха от входната врата и се качиха в кемпера. Минаха покрай нея мълчаливо.

Дженкинс подаря по Мълхоланд, чак до магистрала 405, след което се отправи на юг. След като излязоха от хълмовете и беше сигурна, че ще има стабилен сигнал, Балард поиска от партньора си да ѝ даде телефона си. Знаеше, че ще трябва да се яви на психологически преглед, преди да ѝ позволят да се върне на работа. Искаше да свърши с всичко това. Свърза се с отдела за поведенчески анализи и си уговори среща за следващия ден, след срещата с Фалцър.

След като върна телефона на Дженкинс, се облегна на вратата и заспа. Едва когато излезе от изход 10 в западна посока, Дженкинс протегна ръка и леко я докосна по рамото. Балард се сепна и се събуди.

— Почти стигнахме — каза той тихо.

— Само ме оставяш и си тръгваш — каза тя.

— Сигурна ли си?

— Да. Сигурна съм. Не се тревожи за мен. Върви при жена си.

— Не се чувствам добре, че го правя. Искам да те изчакам.

— Джон, не. В това искам да съм сама. Дори не съм сигурна дали се е случило, а ако се е случило, не го помня, защото съм била в безсъзнание. Сега обаче искам да мина през това сама. Моля те.

— Добре, добре. Не е нужно да го обсъждаме. Ако обаче искаш, на линия съм. Окей?

— Окей, партньоре. Вероятно обаче няма.

— И това е окей.

Центърът за терапия при изнасилване беше част от медицинския център към Калифорнийския университет в Санта Моника, на 16-а улица. Балард би могла да отиде и в други болници, където да я прегледат за следи от изнасилване и да съберат материали и доказателства, но според репутацията си ЦТИ беше сред най-добрите в цялата страна. Самата тя беше водила немалко жертви на изнасилване в него през нощните смени и беше сигурна, че ще я посрещнат със съчувствие и професионална почтеност.

Дженкинс спря пред входа и каза:

— Не е нужно да говориш за това, но в един момент ще трябва да ми разкажеш за Трент.

— Ще ти разкажа, няма проблем — увери го тя. — Да видим как ще мине вътрешното разследване, после ще говорим. Мислиш ли, че Фалцър беше почтен, когато те разследваше заради синчето на онези хора?

— Да, до голяма степен беше обективен.

— Да се надяваме, че никой от десетия етаж няма да шепне в ухото му.

Кабинетът на шефа на полицията се намираше на десетия етаж в административната сграда.

Балард отвори вратата на колата и слезе. Обърна се към Дженкинс:

— Благодаря, партньоре.

— Пази се, Рене — каза той. — Обади ми се, ако искаш.

Тя му махна да тръгва и той потегли. Балард влезе в болницата, показа значката си и поиска да види шефката. Дойде една сестра, казваше се Марион Татъл, и Балард ѝ обясни защо е дошла. След четирийсет минути вече беше в амбулаторията. Кръвта от бедрото ѝ беше почистена, намазки от нея бяха сложени в бурканчета за биологични доказателства.

Взеха намазки и от нея — прегледът беше унизителен и неприятен, включително анален и вагинален преглед. Когато всичко най-накрая свърши, Татъл даде на Балард престилка, а самата тя пусна ръкавиците си в коша за медицински отпадъци в амбулаторията. После погледна картоната и беше готова да докладва какво е установила.

Балард затвори очи. Чувстваше се унижена. Лепкава. Искеше да се изкъпе. Беше прекарала часове вързана и плувнала в пот, беше произвеждала адреналин от страх и паника, беше се била с мъж, два пъти по-тежък от нея, и всичко това след възможно изнасилване. Наистина искаше да знае, но искаше и всичко да свършва по-бързо.

— Ами... — започна Татъл, — нямаме плувци.

Тоест сперматозоиди.

— Ще изследваме намазките за силикон и други следи от употреба на презерватив — продължи Татъл. — Има охлузвания. Кога за последен път имаше сексуални отношения преди случилото се?

Балард си спомни Боб Комптън и не особено нежното им преживяване и каза:

— В събота сутринта.

— Беше ли голям? — попита Татъл. — Беше ли грубо?

Зададе въпросите без емоция и без да съди.

— Ммммм... и двете — отговори Балард. — Така да се каже.

— Добре. А кога беше последният път преди това? — попита Татъл.

Арън, спасителят.

— Доста по-рано — отговори Балард. — Поне месец.

Татъл кимна. Балард отклони поглед. Кога щеше да свърши всичко това?

— Добре. Охлузванията може да са от събота сутринта — каза Татъл. — Преди това не си правила секс доста време, тъканите са били деликатни, а ти казваш, че е бил голям и не особено внимателен.

— С две думи, не можеш да кажеш категорично дали съм била изнасилена — заключи Балард.

— Няма категорични признаци, външни или вътрешни. Пубисният гребен не даде резултат, защото нямаш пубисни косми, които да задържат някакъв материал. С две думи, не мога да отида в съда и да заявя едното или другото, но в този случай знам, че това няма значение. Тук важната си ти. Искаш да знаеш.

— Така е. Да.

— Съжалявам, Рене. Не мога да ти кажа със сигурност. Мога обаче да те заведа при лекарка, с която да поговориш. Тя ще ти помогне да преодолееш липсата на отговори и да не се фиксираш върху тези въпроси.

Балард кимна. Даваше си сметка, че нещо подобно я чака при психологическата оценка, на която щяха да я подложат на следващия ден в полицията.

— Благодаря — отвърна тя. — Оценявам го, наистина, но сега най-много имам нужда от кола. Можеш ли да повикаш такси и да гарантираш за мен? Портфейлът и парите ми останаха във Вентура. Трябва да отида там, а нямам кола.

Татъл я потупа по рамото.

— Разбира се. Няма проблем.

Балард стигна до Вентура и къщата на баба си в четири следобед. Взе телефона си от спалнята и плати на шофьора, който я бе докарал, с кредитна карта. Даде му добър бакшиш, задето бе мълчал през цялото време и я беше оставил да спи, без да сънува, с глава опряна на стъклото.

Влезе в къщата, заключи вратата и прегърна Туту, като я уверяваше, че всичко е наред и няма да има никакви проблеми. Както бе обещала предната вечер, баба й си бе легнала, след като свършиха с чиниите, бе спала по време на отвлечането и бе разбрала какво се е случило едва когато полицията бе дошла да провери дали е добре.

После Балард прегърна кучето и се оказа, че то й вдъхва спокойствие и увереност с търпеливото си, уравновесено присъствие. Накрая отиде в банята в коридора. Седна на пода под душа и седя под струята, докато топлата вода не свърши.

Докато водата жилеше раменете й и плискаше по косата й, опита да осъзнае какво се бе случило през изминалите двайсет и четири часа и факта, че никога няма да разбере какво точно й е направил Трент. Наред с това за първи път се замисли върху факта, че вече е убиец. Независимо дали оправдано, или не, сега беше от хората, които знаят какво е да отнемеш живот. От ден първи в академията беше наясно, че някой ден може да се наложи да използва оръжието си, за да убие някого, но сега беше някак различно. Случилото се не би могло да се предвиди. Независимо какво бе казала пред следователите, бе убила като жертва, не като полицаи. Умът й непрекъснато се връщаше към онези моменти от схватката с Трент, когато се бе спуснала към него като убиец в затвора, със саморъчно направено острие.

Някъде в нея имаше нещо, което не бе знаела, че е там.

Нещо тъмно. Нещо плашещо.

Не изпитваше и капка симпатия към Трент, но въпреки това я връхлитаха противоречиви емоции. Беше оцеляла в ситуация, в която един от двамата щеше да бъде убит, и тази мисъл й бе вдъхнала

утвърждаваща живота еуфория. Тя обаче бе краткотрайна и скоро се появиха въпросите — дали не е прекалила? Във вътрешната ѝ съдебна зала юридическите аргументи като нейната собствена безопасност и безопасността на други хора не бяха от значение. Не се признаваха за доказателства или за каквото и да било. Съдът произнасяше присъдата си въз основа на факти, които не бяха излезли от границите на виновния ум. В себе си Балард беше уверена, че независимо от размера и съдържанието на вината му Томас Трент сега би трябвало да е жив.

Мислите за смъртта му отприщиха порой от въпроси без отговори. Как е научил, че тя е полицай? Как я е открил във Вентура? Фактът, че в края на краищата се бе насочил към Беатрис Бопър, ѝ говореше, че не тя е била източникът на тази информация. Още веднъж възстанови мислено, доколкото беше в състояние, разговорите си с Трент в автокъщата, по време на пробното шофиране и докато пътуваше към Вентура с вана си. Не си спомняше нищо, което би могло да я е издало пред него като полицай. Зачуди се дали пък не се е досетил заради силното ръкостискане, което трябваше да предизвика болка. То ли я бе издало? Или въпросите за синините, които последваха?

После се замисли за вана. Трент го бе видял, когато беше отишла с него в автокъщата. Дали по някакъв начин не бе успял да провери номера и да го свърже с адреса на къщата във Вентура? Беше търговец на автомобили и всеки ден извършваше десетки трансакции, които регистрираше в автомобилната администрация. Може да е имал приятел, източник там, който регистрира нови номера и има достъп до данните за съществуващите? Когато я бе отвлякъл, Трент бе говорил за разлика от бански и за етнически произход, с което беше показал, че при първото ѝ посещение в автокъщата я е харесал. Може би я беше проследил, защото е била желана цел, а не защото е била ченге, което иска да го пипне.

И отново — най-същественото беше, че Трент е мъртъв. Въпросите ѝ може би никога нямаше да намерят отговор.

Не бе обърнала внимание, че водата постепенно изстива, докато тялото ѝ не започна да се тресе от студ. Едва тогава спря душа, стана и излезе от банята.

Лола я чакаше чинно пред вратата.

— Хайде ела, момиче.

Отиде боса до стаята си, увила около тялото си голяма бяла кърпа. Затвори вратата и видя, че Туту се е оправила с прането, което тя бе започнала предната вечер в гаража. Нещата ѝ бяха старателно сгънати на леглото и мисълта, че ще облече чисти и свежи дрехи, я изпълни с невероятна радост.

Сложи си бельо, но преди да продължи да се облича, провери телефона си, който все още беше включен в зарядното на нощното шкафче, където го бе оставила. На екрана бе изписано, че има единайсет нови гласови съобщения. Седна на леглото и започна да ги прослушва едно по едно.

Първите две бяха от Дженкинс — беше ги оставил, преди да се срещнат на местопрестъплението. Беше чул за разследване около причинена от полицај смърт на „Райтуд Драйв“ и искаше да разбере дали тя е добре. Второто гласеше, че отива на местопрестъплението, за да я открие.

Следващото съобщение беше от състудентка от академията, с която поддържаше връзка. Роуз Бокио беше чула, че се разследва причинена от полицај смърт.

— Топки! — казваше тя. Това беше прякорът на Балард от академията. — Слава богу, че си добре. Обади се. Трябва да поговорим.

Четвъртото послание беше подобно — Кори Стедман от „Грабежи и убийства“. Още един приятел се надяваше да е добре.

Петият обадил се беше Роб Комптън, агент по пробациите и понякога любовник. Той, изглежда, не беше чул за случилото се с нея и не се обаждаше заради отвлечането ѝ или смъртта на Томас Трент.

— Ей, Рене, обажда се Роби. Слушай, имаме гореща новина. Агент от администрацията по оръжията ми се обади във връзка с откраднатия глок, от нашето момче, Нетълс. Доста интересни неща. Обади ми се, окей?

Трябваше да мине малко време, преди да си спомни какво има предвид Комптън. Събитията от изминалото денонощие бяха толкова живи, че изцяло бяха изтласкали всичко останало от главата ѝ. После си спомни. Кристофър Нетълс, човекът, способен сам да предизвика вълна от дребна престъпност. Комптън бе поискал информация от администрацията по оръжията за трите пистолета, за които се

предполагаше, че са откраднати, открити в стаята му в мотел „Сиеста Вилидж“.

Балард си отбеляза да се обади на Комптън веднага щом психическото ѝ състояние позволи отново да се занимава с разследване. Мина ѝ през ума, че връщането към подвизите на Нетълс би било добре дошло разнообразие и отвличане от сегашната ситуация.

Следващото съобщение беше от прекия ѝ шеф лейтенант Макадамс. Той започваше с думите, че се радва, че Балард е сравнително добре след преживяното. След това започна да чете заповед, спусната му от горе, според която Балард трябваше да премине към по-леки задължения, докато трае разследването за причинена от служител смърт.

— Така че работя по графика и ще намеря някой, който да дежури с Дженкинс — добави Макадамс, след като прочете заповедта. — Ти ще си на бюро, докато „Вътрешни“ не приключат и не те оправдаят и не получиш одобрение от психолозите. Всичко е до голяма степен формално. Обади ми се или ми пусни имейл, за да потвърдиш, че си получила и разбрала заповедта. Благодаря, Рене.

Следващите две съобщения бяха от доброжелатели от отдела. Единият беше Роджърс Кар от „Тежки престъпления“.

— Обажда се Кар. Ужас! Току-що научих. Радвам се, че си добре, че всичко е наред, радвам се, че извади от играта това голямо зло. На линия съм, ако имаш нужда от нещо.

Балард триеше съобщенията, след като ги изслушваше, но запази това от Кар. Мина ѝ през ум, че може да поиска да го чуе пак, особено онова за изваждането на голямото зло от играта. Реши, че може да се окаже благотворно да чуе съобщението следващия път, когато вътрешният ѝ съд започне да обсъжда делото и да клони към осъдителна присъда.

Следващото съобщение също се оказа достойно за запазване. Беше от Беатрис Бопър. Тя плачеше и го бе оставила само преди час.

— Най-последно ме пуснаха! Задавах ми куп въпроси, после ги повтаряха отначало. Както и да е, детектив Балард, казах им истината. Ти ми спаси живота. Спаси живота и на двете ни. Той се канеше да ме убие, знам го. Изръмжа ми го, преди да ми бие инжекцията. Мислех, че това е краят. А после ти ме спаси. Беше толкова добра. Би се с него и

го победи. Казах им го. Казах им каквото видях. Благодаря, детектив Балард! Ужасно благодаря!

Гласът ѝ заглъхна в поредното ридание и връзката прекъсна. Съобщението, макар и искрено, накара Балард да се замисли. Беше наясно, че Беатрис не бе видяла схватката ѝ с Трент. Тогава беше в безсъзнание. Според съобщението беше казала на детективите, че е видяла нещо, което не е видяла. Дали не бе решила, че онези от „Вътрешни“ искат да открият грешки на Балард, за да я изкарат виновна за убийството? Трябваше да внимава. Не можеше да се обади на Бопър, за да я разпита за тези неща. Можеха да решат, че това е опит за въздействие върху свидетел. Опитите да се манипулира вътрешно разследване водеха до уволнение. Трябваше да чака и да е предпазлива. Обаждането на Беатрис беше добро предупреждение да внимава.

Загрижеността ѝ стана още по-оправдана след последните две съобщения. Първото беше от лейтенант Фалцър от „Вътрешни“. Той искаше да изтеглят напред часа на срещата за следващия разговор. Информираше я, че огледът на местопрестъплението е приключил и всички начални разпити са проведени.

— Трябва да седнем и да изгладим несъответствията — казваше той. — Ела във „Вътрешни разследвания“, да кажем, в осем. Ще опитаме да те пуснем възможно най-рано.

Първото, което си помисли Балард, беше дали не трябва да вземе със себе си свой представител, който да я защитава. Беше доловила враждебна нотка в гласа на Фалцър и предвид съобщението на Беатрис започваше да се тревожи за това, което детективът от „Вътрешни“ беше нарекъл „несъответствия“. И тогава си спомни. За защитник и свой представител би избрала Кен Частин. Той беше умен. Аналитичният му ум би ѝ помогнал да разгадае ходовете, които предприемат против нея. Би ѝ помогнал да формулира възможно най-добрите отговори на въпросите им.

Обаче я бе предал, а сега бе мъртъв. Не би могла да поиска от никого да седне до нея и да се чувства спокойна. Никой не беше дори наполовина ловък или предвидлив като Частин. Не Дженкинс. Не Стедман. Беше сама във всичко, което щеше да последва.

И ако това заключение не беше достатъчно потискащо, последното съобщение я накара да потрепери. Беше дошло преди по-

малко от половин час, докато тя беше под душа. Обаждаше се репортер от „Таймс“, Джери Кастор. Балард никога не бе говорила с него, но знаеше кой е. Беше го виждала на различни местопрестъпления и пресконференции, най-вече когато работеше в „Грабежи и убийства“.

Като четеш репортажите на „Л. А. Таймс“ за отдела, можеше да схванеш кой репортер чий човек е. Гледните точки в разказите често издаваха източниците, дори и неназовани, които стоят зад тях. Тези от отдела, които се занимаваха с такива неща, смятаха Кастор за репортер от ниво 8. Това беше заради административната сграда — десететажна, като началниците и висшата администрация бяха настанени между 8-и и 10-и етаж, като най-горе беше шефът.

Смяташе се, че Кастор следи повече последните три етажа, а не долните седем. Поради това кариерата на обикновените полицаи беше по-застрашена от конфликтите с него, отколкото от конфликтите с други репортери. Това беше една от причините Балард да го избягва.

— Детектив Балард, аз съм Джери Кастор от „Таймс“ — започваше гласовото съобщение. — Не се познаваме, но мой ресор е полицията и в момента работя по смъртта на Томас Трент. Наистина трябва да се срещнем по този повод днес. Основният ми въпрос е за фаталните наранявания, които е понесъл мистър Трент. Доколкото разбирам, той е бил невъоръжен и досега не е бил обвиняван в никакво престъпление, но изведнъж се оказва прободен няколко пъти и аз искам да знам дали имате коментар по въпроса по какъв начин случилото се оправдава използването на смъртоносна сила. Първият ми краен срок е осем тази вечер, така че се надявам да се чуем дотогава. Ако не се срещнем, репортажът ми ще отрази безуспешните ми опити да се свържа с вас, за да чуя вашата гледна точка за нещата.

Благодареше ѝ предварително и бе оставил директния си номер в редакцията.

Това, че репортерът ѝ се обаждаше да иска обяснение за употребата на смъртоносна сила, не я тревожеше. В академията не ги учеха да стрелят само веднъж, ако се наложи да използват оръжието си. Ако е необходимо да използваш смъртоносна сила, прилагаш толкова, колкото е необходимо, за да постигнеш резултата. Юридически и в отдела нямаше никакво значение дали е наръгала Трент четири пъти или само веднъж. Това, което я разтревожи истински, беше фактът, че някой от колегите ѝ беше дал на журналиста

подробности за случилото се и така ги бе извадил в зле информираното публично пространство. Някой се бе обадил на Кастор, като си беше давал сметка, че тези подробности ще послужат като основа на дебат за очерняне.

Имаше чувството, че е изоставена от отдела и трябва да се справя сама.

На вратата на спалнята се почука.

— Рене?

— Обличам се. Идвам след минутка.

— Скъпа, ще правя риба тази вечер. Купих барамунда, прясна, от Австралия. Нали ще можеш да останеш?

— Туту, казах ти! Това, че я наричат прясна, не значи, че е прясна. Как може да е прясна, след като е опакована със сух лед и е пътувала чак от Австралия? Купувай риба, за която си сигурна, че е прясна. Тук, от нашия залив.

Баба й млъкна и Балард се почувства отвратително, че си изкарва раздражението и гнева на баба си. Зае се да се облече бързо.

— Значи ли това, че не искаш да останеш? — попита Туту зад вратата.

— Наистина съжалявам, но тази вечер съм на работа и ме викат рано — отвърна Балард. — Освен това трябва да взема кола под наем, така че ще изляза съвсем скоро.

— Ох, скъпа, толкова много ти се събра! Не можеш ли да си вземеш почивка тази вечер? Ще ти стотвя нещо друго.

Балард закопча блузата си.

— Работата не е в рибата — каза тя — Сготви си я, Туту. Просто не мога да остана. Съжалявам. Имаш ли нещо против да ти оставя Лола за още два дни?

Отвори вратата. Дребничката й баба стоеше на прага, на лицето й беше изписана тревога.

— Лола винаги е добре дошла — каза тя. — Тя ми е приятелка. Искам обаче и стопанката й.

Балард я прегърна.

— Скоро — каза й. — Обещавам.

Не искаше да лъже баба си, обаче ситуацията налагаше твърде сложни обяснения, ако искаше да е честна. Трябваше да се върне до града. Не само че имаше среща с Фалцър сутринта, но след това трябваше да мине на психологическа оценка — беше наясно, че не може да води тази битка от Вентура. Трябваше да е на кота нула, за да заеме позиция.

Повечето хора се опитваха да се измъкнат от Лос Анджелис, а тя искаше да влезе в града. Все пак напредваше, макар и мъчително, с наетия „Форд Таурус“ през плътния трафик в пиковия час по шосе 101 към центъра. Километрите се нижеха бавно и тя се опасяваше, че може да пропусне последния срок на „Таймс“. Беше съставила план, който според нея щеше да ѝ помогне да запази преднината си пред онези от отдела, които работеха против нея.

Знаеше едно-две неща за негласните размити граници на договорките между медии и правоохранителни органи. Знаеше, че няма истински дух на сътрудничество, а още по-малко доверие. Тези, които прекосяваха размитите граници, служеха като застраховка срещу риск. Знаеше за тези практики и сега щеше да ги използва за собствените си цели.

Сградите на „Таймс“ и на администрацията на полицията са една до друга на Първа улица, дели ги само „Спринг Стрийт“. Двете гигантски бюрокрации се гледат с жълтеничави погледи, но в определени моменти несъмнено имат нужда една от друга.

Стигна в 7:20 и паркира на скъпия платен паркинг зад сградата на вестника. Метна през рамо чанта, в която носеше малко чисти дрехи, и влезе в едно кафене, от чийто ъглов прозорец виждаше цялата улица между вестника и полицията.

След като се настани с чаша кафе на плота пред ъгловия прозорец, извади телефона си и се обади на Джери Кастор на директната му линия.

— Рене Балард.

— О! Да, здрасти, радвам се, че се обади. Не бях... все още има време да запиша коментарите ти за случилото се.

— Няма да правя никакви коментари. Този разговор е твърдо извън протокола.

— Добре, но се надявах да чуя някаква реакция за това, което ще напиша в материала си, което е...

— Чу ме. Няма да коментирам и ми е все едно какво ще напишеш в материала си. Ще затворя, освен ако не потвърдиш, че разговорът ни е извън протокола.

Последва продължително мълчание.

— Е, добре, извън протокола сме — каза накрая Кастор. — Поне засега. Просто не разбирам защо не искаш да ми дадеш своята гледна точка за случилото се.

— Записваш ли? — попита Балард.

— Не, не записвам.

— Добре. Искам да те информирам обаче, че аз записвам. Записвам от началото на разговора. Нещо против?

— Не. Но все пак не разбирам защо...

— Ще разбереш след няколко минути. Значи не възразяваш, че записвам?

— Да, не възразявам.

— Добре. Кастор, обаждам се, за да ти кажа, че информацията ти не е вярна. Че източниците ти в полицията на Лос Анджелис те манипулират, за да публикуваш материал, който не само не е верен, но и цели да навреди на мен и на други.

— Да навреди? Как така?

— Ако излъжеш във вестника, това ще ми навреди. Трябва да се върнеш при източниците си, да погледнеш мотивите им и да поискаш от тях да ти кажат истината.

— Да не би да твърдиш, че не си наръгала Томас Трент няколко пъти? Че показанията ти не са в противоречие с показанията на друга жертва?

Втората част беше нова информация и щеше да ѝ е от полза.

— Казвам само, че са те излъгали и че записвам този разговор — каза Балард. — Ако публикуваш материала и лъжите в него, и извадените от контекст изказвания, тогава този запис с предупреждението в него ще отиде право при главния ти редактор и някои други медии, така че за обществото и в редакцията ти ще стане ясно що за репортер си и що за вестник е „Лос Анджелис Таймс“. Приятна вечер, Кастор.

— Чакай! — извика той.

Балард прекъсна линията и зачака, без да изпуска от поглед служебния вход на сградата на „Таймс“.

Опираше се на факт, хипотеза и предположение. Фактът беше, че е незаконно и против политиката на полицията на Лос Анджелис да се разкриват публично подробности от разследвания на конкретни хора. Тази сутрин беше убила човек при изпълнение на дълга си. Това беше новина и полицията беше длъжна да информира обществеността за случилото се. Това щеше да стане със съобщение за пресата, договорено между всички засегнати. С Фалцър бяха написали изявление от три абзаца, докато бяха в кемпера сутринта. Тя обаче не се бе съгласявала да се огласяват повече подробности около смъртта и последвалото разследване. Кастор очевидно разполагаше с информация извън подготвеното съобщение за пресата. Това означаваше, че разполага с източник, който му дава тези подробности в нарушение на закона и политиката на полицията.

Хипотезата ѝ беше, че източникът му е умен и прикрит и би положил усилия да не се окаже в позиция, заради която да бъде компрометиран. Определено не би разкрил подробности за лично разследване в телефонен разговор, който може да бъде записан или подслушан от други без негово знание. Независимо от мотивите на източника да даде информацията на вестника самото ѝ предаване би станало тайно и не по телефона, в редакцията или в полицията.

Това водеше до предположението. Току-що бе подхвърлила на Кастор бърза топка и предполагаше, че той ще хукне, образно казано, в паника към източника си, за да спаси материала си. Трябваше да му предаде това, което току-що бе чул от нея. И ако имаше условие да не се говори по телефона, тогава Кастор трябваше да излезе от редакцията всеки момент и да отиде да се срещне с източника си.

Единственото ѝ опасение беше, че тайното място на срещата им би могло да е кафенето, в което беше тя в момента. Би било напълно нормално репортер от „Лос Анджелис Таймс“ и служител на полицията да се срещнат случайно в кафене, което е на еднакво разстояние от двете сгради. Биха могли да разменят думи и документи на опашката от клиенти, докато чакат да им дадат поръчаното, или край масата със захарта и сметаната.

Балард проследи с поглед някакъв мъж, който излезе от вратата на „Таймс“ и тръгна в северна посока. След като реши, че не е този, когото очаква, погледна отново към изхода и... сега се появи истинският Джери Кастор. Тръгна на юг, като подмина кафенето по

отсрещния тротоар на „Спринг Стрийт“. Балард заряза кафето, което дори не бе опитала, излезе на тротоара и тръгна на юг, без да изпуска от поглед Кастор на другия тротоар.

Преди време би било невъзможно да проследи някого пеша в центъра на Ел Ей заради липсата на пешеходци след като свърши редовният работен ден, от девет до пет. Напоследък обаче мястото се бе оживило, защото много от младите хора, работещи в района, решаваха да избегнат кошмара на убийствения трафик и да заживеят в близост до мястото, където работят. Ресторантите и нощният живот не закъсняха. Тази вечер, почти в осем вечерта, Балард нямаше проблем да се смеси с други пешеходци и да върви след Кастор, макар и да не изглеждаше, че журналистът се опасява от следене. Не погледна назад нито веднъж. Не погледна нито веднъж отраженията във витрините. Крачеше бързо и целенасочено, като човек със задача и краен срок.

Кастор отведе Балард четири пресечки нататък по улицата, до ъгъла на Пета улица, после сви надясно и изчезна в една отворена врата. Балард се зачуди дали това не е финт, за да се отърве от евентуални преследвачи, но когато стигна до мястото, видя неонов надпис, който обявяваше, че мястото е книжарница.

Влезе предпазливо и попадна в огромен магазин, разположен в пространство, вероятно преди това било огромно фоайе на банка. Имаше редици етажерки с книги, поместени между колони в коринтски стил, които се издигаха два етажа нагоре до богато украсен таван. На една стена висеше скулптура от книги, подредени като морска вълна. Балкони пред щандове за изкуство и използвани грамофонни плочи предлагаха гледка към основния етаж, който беше пълен с клиенти. Балард нямаше представа, че това място съществува, и заради вълнението едва не забрави защо всъщност е дошла.

Прикри се зад две етажерки с класици и огледа долното ниво, за да открие Кастор. Не го видя никъде, но беше невъзможно да види всички ъгълчета заради многото етажерки, колоните и други препятствия.

Видя мъж с бадж с името му, закопчан за ризата, да отива към касите до вратата.

— Извинете — спря го тя. — Как да се кача горе?

— Елате, ще ви покажа — отговори мъжът.

Отведе я до ниша, която не бе видяла, и посочи стъпалата нагоре. Тя му благодари и бързо се качи.

От горното ниво се виждаше идеално почти цялата площ долу. Имаше няколко ниши за четене, отделени с етажерки, поставени под прав ъгъл, с кожени кресла или канапета. Мястото беше идеално за тайни срещи.

Тя огледа долното ниво два пъти, преди да открие Кастор в ниша почти точно под нея. Седеше на ръба на канапе и разговаряше тихо, но живо с друг мъж. Мина малко време, преди онзи да се обърне и тя да види лицето му.

Беше лейтенант Фалцър.

Балард не знаеше дали трябва да се възмути на предателството на лейтенанта, или да се радва, че е научила откъде изтича информацията и че би могла да направи нещо по въпроса.

Извади телефона си и тайно направи няколко снимки на двамата долу. В един момент дори включи на видеозапис, защото Кастор стана, сякаш бързаше, и погледна Фалцър отгоре. Махна с ръка пренебрежително, после излезе от нишата и тръгна към вратата. Балард остави видеозаписа включен, докато репортерът не излезе на улицата.

Върна обектива назад, към нишата, в която седеше Фалцър, но него вече го нямаше. Тя свали телефона и огледа магазина щателно. От лейтенанта нямаше и следа.

Изведнъж се разтревожи, че може да я е видял и в момента да се качва към второто ниво. Обърна се към стълбите, но там нямаше никого. Всичко беше наред. Фалцър вероятно също беше излязъл от магазина от друг изход, скрит някъде сред многото етажерки.

Слезе на долното ниво, като не преставаше да се озърта за Фалцър, но него го нямаше. Излезе на Пета улица и пак се огледа. Лейтенантът като че ли се бе изпарил.

Реши, че Фалцър, както и Кастор, е дошъл на срещата пеша, но е минал същите четири пресечки по Мейн Стрийт, а не по Спринг. Мейн беше по-удобна от изхода на административната сграда на полицията, а и така се осигуряваше дистанция между репортера и източника му. Изчака светлината на светофара да се смени и пресече, после тръгна по Пета до Мейн Стрийт. На кръстовището погледна небрежно зад ъгъла, на север, по Мейн. Там, на две пресечки по посока

административната сграда, видя мъж да крачи забързано и позна напористата походка на Фалцър.

Понеже се опасяваше, че лейтенантът може да прояви по-голяма предпазливост от Кастор относно възможността някой да го следи, изчака още десет минути и после също тръгна по Мейн. Стигна до Първа, там сви вдясно и продължи към Малко Токио.

Нае стая в хотел „Мияко“, след като на рецепцията я увериха, че може да избира между няколко вида суши от менюто на румсървиса.

Качи се в стаята и веднага си поръча вечеря. После отвори сака и извади дрехите, които смяташе да облече сутринта. Срещата с Фалцър щеше да е решаваща.

Докато чакаше вечерята си, извади телефона и откри през Гугъл служебния номер на адвокат Дийн Таусън. Очакваше да не е в кантората си толкова късно, но не се съмняваше, че ще получи съобщението ѝ. Адвокатите са свикнали клиенти да им се обаждат късно. И предвид страховете, които бе събудила у него при разговора в неделя сутринта, не се съмняваше, че ще ѝ се обади много бързо.

Свърза се с дежурен, така че разговаря с жив човек, а не с компютър.

— Аз съм детектив Рене Балард, от полицията на Лос Анджелис. Разговарях с мистър Таусън в неделя сутринта във връзка с разследване на убийство. Моля, предайте му възможно най-бързо, че е необходимо да ми се обади тази вечер, колкото може по-бързо, колкото и да е късно. Наистина е спешно.

Прекъсна линията и се приготви да чака.

За да минава времето, пусна телевизора и веднага потъна в пороя политически боричкания и кавги, които кабелните оператори представяха всяка вечер.

Таусън позвъни, преди да дойде сушито.

В 8:25 сутринта в сряда Балард влезе в отдел Вътрешни разследвания в административната сграда на полицията заедно с Дийн Таусън. Закъснението беше идея на Таусън — както и решението да пренебрегне двете обаждания на лейтенант Фалцър и записаните съобщения, с които се интересуваше къде е. Така щяха да го изнервят още преди да са отишли при него.

Като шеф на едно от двете подразделения на отдела Фалцър имаше самостоятелен кабинет. Беше малък и се наложи да донесат стол, за да има къде да седне адвокатът. С Балард се настаниха срещу видимо ядосания лейтенант, който затвори вратата, преди да седне.

— Детектив Балард, не знам защо е нужно да присъства адвокат — започна Фалцър. — Все още сте под наставлението Лайбъргър и сте задължена да отговаряте на въпросите ми. Ако в хода на разследването ни се появи криминално престъпление, направените от вас изявления няма да бъдат допуснати в съда.

Вдигна ръце от бюрото в жест, който показваше, че е много просто и не им е нужен адвокат, за да усложнява ситуацията излишно.

— Възнамерявам да съдействам изцяло и да отговарям на всички въпроси — каза Балард. — Но само ако присъства адвокатът ми. В съобщението си казваш, че трябва да изясним някакви несъответствия. Защо не преминем към това, без да се занимаваме с факта, че имам представител?

Фалцър се замисли — приличаше на човек, който се опасява, че му готвят някакъв юридически капан.

— Ще записваме всичко — каза той накрая. — Както и първия път.

Отвори чекмедже на бюрото си и извади цифров диктофон. Докато го включваше на запис, Таусън извади от джоба си телефон, сложи го на бюрото и заяви:

— Ние също ще записваме.

— Както искаш — отвърна Фалцър.

— Благодаря — каза Таусън.

— Да започнем с другата жертва, Беатрис Бопър — започна Фалцър по същество. — В показанията си вчера твърдиш, че е била в безсъзнание, когато Трент я е внесъл в стаята.

— Струва ми се, казах, че „изглеждаше“ в безсъзнание — възрази Балард. — Вниманието ми беше насочено към Трент, не към нея.

— Мисис Бопър ни каза, че всъщност е била в съзнание по това време и се е преструвала, че не е, защото е смятала, че така ще има по-голям шанс да се измъкне от Трент.

— Това е напълно възможно.

— След това тя заявява, че е видяла как с Трент влизате в схватката, при която той е получил фаталните наранявания. И описанието на случилото се, което дава тя, се различава значително от твоето, Балард.

— Ами, нормално е тя да има съвсем различен поглед за случилото се.

— Давам ти възможност да коригираш протокола, ако желаеш.

— Просто ще приема разказа на мисис Бопър. В онзи момент се биех на живот и смърт с мъж, който беше два пъти по-тежък от мен и доста висок, така че не съм си водила бележки и не съм полагала усилия да запечатам действията си в паметта си. Опитвах да опазя живота си, както и живота на мисис Бопър.

Балард и Таусън бяха репетирали този отговор, защото приемаха, че несъответствията, за които намекваше Фалцър в телефонното си съобщение, са несъответствия между нейното описание и описанието на Бопър. Балард и Таусън се бяха срещнали в шест и половина сутринта в трапезарията на хотел „Мияко“, за да се подготвят за разпита във „Вътрешни“. Репетираният отговор уреждаше всички противоречия с допустимите граници на оправданото убийство — опасения за живота или възможни тежки телесни увреждания на полицаи или граждани.

— Мисля, че това изяснява ситуацията, лейтенант — намеси се Таусън. — Имате ли нещо друго към клиентката ми?

Фалцър го изгледа.

— Да, имам.

В гласа му прозвуча увереност, която накара Балард да застане нащрек.

— Комуникирали ли сте с мисис Бопър след случилото се и след като бяхте разделени за разпитите? — попита Фалцър.

— Не пряко — отговори Балард. — Тя набра номера на мобилния ми телефон вчера, но аз не приех обаждането. Остави съобщение, в което ми благодари, че спасих живота ѝ. Все още не съм ѝ отговорила, защото реших, че не би било уместно да разговарям с нея, преди да завърши разследването.

Още един внимателно обмислен и репетиран отговор.

— Пазя съобщението — добави Балард. — Мога да го пусна на високоговорител, за да влезе в записа, ако искаш.

— Ще се върнем към него по-късно, ако се наложи — каза Фалцър — Заради закъснението ти си уредих други срещи, така че нека продължим. Вчера ми каза, че след като си успяла да се освободиш, докато Трент не е бил там, не си напуснала къщата веднага, защото не си била наясно къде си и дали ще можеш да избягаш. Това вярно ли е?

— Става дума за много кратко време — отговори Балард. — Това бяха първите ми мисли, но след като чух да се отваря гаражната врата, си дадох сметка, че Трент се е върнал и най-вероятно води със себе си друга жертва, защото ми беше казал, че отива да похити бившата си съпруга.

— Обаче, според първия ти отговор, не си имала представа къде се намираш.

— Ами, определено предполагам, че съм в къщата на Трент, а знаех къде живее, защото го проучвах, когато стана оперативно интересен, във връзка с разследването ми.

— Била ли си преди това във въпросната къща?

Това е то. Фалцър имаше информация, с която не бе разполагал, когато я беше разпитвал предния ден.

— Не, никога преди това не съм била вътре в къщата — отговори Балард.

Трябваше да приеме, че двамата униформени от Северен Холивуд, които бе срещнала на адреса, са разказали за случилото се.

— Някога преди това била ли си в границите на имота на Томас Трент? — попита Фалцър.

— Да, била съм в границите на имота — отговори Балард без никакво колебание.

Таусън се наведе леко напред. Беше обезпокоен. Сутринта Балард не бе споменала пред него опита си да влезе тайно в къщата на Трент, защото не допускаше, че въпросът ще бъде повдигнат. Сега адвокатът трябваше да се надява, че Балард ще съумее да се справи с тези въпроси.

— Как така, детектив Балард? — попита Фалцър.

— В петък вечерта се уверих, че Трент е на работното си място в автокъщата, и отидох до къщата му, за да огледам — отговори Балард. — Жертвата беше споменала, че била отведена в „обърната“ къща, и реших, че е важно да проверя дали къщата на Трент отговаря на това описание.

— Детектив, не подадохте ли фалшив сигнал за крадец на Райтуд Драйв, за да улесните това „оглеждане“?

Таусън сложи ръка върху китката ѝ, за да ѝ попречи да отговори, и каза:

— Клиентката ми няма да отговори на този въпрос. Разследването е за прилагане на сила. Няма да обсъждаме странични въпроси.

— Въпросът не е страничен — възрази Фалцър — Според моята информация в петък вечерта детектив Балард е била на верандата пред стаята, в която след това твърди, че е била задържана и в която е убила Томас Трент. В показанията си тя твърди, че не е знаела къде се намира и не е могла да избяга. Това противоречи на събраните от мен факти.

— Да си вътре в една стая и извън нея са съвсем различни неща — възрази Таусън. — Клиентката ми е била нападната, упоена, може би изнасилена — и всичко това се е отразило на възприятията ѝ.

— Завесите бяха спуснати — добави Балард. — Не знаех, че съм в стаята, от която се излиза на онази веранда.

Таусън махна пренебрежително с ръка.

— Това не води никъде, лейтенант. Губите ни времето. Ясно е, че тук има скрит дневен ред. Опитваш да изнамериш аргументи за отстраняването на детектив Балард поради несъществуващи причини. Не е избягала. Останала е и е рискувала живота си, за да спаси чужд живот. Наистина ли искаш да обърнеш това срещу нея?

— Няма никакъв скрит дневен ред! — отсече Фалцър — И възразявам остро срещу тази квалификация на нашето разследване. Това е истинско безобразие!

— Искаш ли да говорим за безобразия? — попита Таусън. — Добре тогава. Ето това е безобразие.

Отвори куфарчето си, извади сгънат на две вестник — сутрешния брой на „Лос Анджелис Таймс“, и го сложи на бюрото. Репортажът за смъртта на Трент беше в долния ъгъл на първа страница. Като автор беше отбелязан Джери Кастор.

— Нямам нищо общо с репортажите в медиите — каза Фалцър — Не мога да диктувам доколко пълен или непълен е един репортаж.

— Глупости! — възкликна Балард.

— В този репортаж има подробности, които липсват в официалното съобщение за пресата, което полицията пушна вчера — каза Таусън. — И не само това, но включването на някои подробности и изключването на други поставя клиентката ми в неблагоприятна светлина. Репортажът цели да нанесе удар по репутацията ѝ.

— Няма да се занимаваме с начините, по които получават информацията си в „Таймс“ — каза Фалцър.

— Това не звучи добре, особено предвид факта, че най-вероятно информацията е дадена на вестника от главния разследващ — отвърна Таусън.

— Предупреждавам ви! — извика Фалцър ядосано. — Мога да изтърпя много от вас двамата, но няма да позволя да петните репутацията ми! Играя по правилата!

Лицето на лейтенанта се зачерви от гняв. Изнасяше истинско шоу. Освен това наливаше вода в мелницата на Балард и адвоката ѝ.

— Гневът ти показва съгласие, че предаването на подробности извън договореното съобщение за пресата е нарушаване на правата на детектив Балард и на политиката на полицията на Лос Анджелис — каза Таусън.

— Казах, че ще проверим как е изтекла информацията — отвърна Фалцър.

— Защо? — попита адвокатът. — Това незаконно ли е, или само нечестно?

— Да, незаконно е! — тросна се Фалцър — Ще разследваме.

Таусън посочи компютърния екран на лейтенанта и каза:

— Е, лейтенант, бихме искали да помогнем за това разследване. Ще ти дадем линк. Ти го отвори.

— За какво говориш?! — попита Фалцър — Какъв линк?

— Това е интернет сайт, който ще представим пред ръководството на полицията и медиите на пресконференция по-късно днес — отговори Таусън. — Сайтът е „Джери и Джо, точка, ком“. Отвори го на екрана си.

Компютърът на Фалцър беше на странична ъглова поставка до бюрото, така че всеки, седнал отпред, също виждаше дисплея. Той го включи, отвори браузъра и започна да пише адреса.

— Джери — подсказа му Балард. — Като Джери Кастор.

Фалцър се сепна, пръстите му за миг увиснаха над клавиатурата.

— Всичко е наред, лейтенант — обади се Таусън. — Това е само интернет страница.

Фалцър продължи да пише. Страницата се отвори на екрана. Беше единична — видеозапис с продължителност девет секунди с маркер за датата и часа, който се повтаряше отново и отново — висок ракурс, Фалцър и Джери Кастор се срещат в книжарница. Таусън бе измислил идеята за интернет страницата сутринта, бе купил домейна и беше качил записа, докато с Балард закусваха.

Фалцър изгледа филмчето смълчан и стъписан. След третия път изгаси екрана. Беше извърнал лице от Балард и Таусън, така че никой от двамата не виждаше изцяло изражението му. Беше навел глава обаче и явно разсъждаваше върху сполетелия го проблем. За миг определи, че записът с маркер за дата и час говори сам за себе си и в тази ситуация няма шанс да се защити. Като политик — изглежда, беше усвоил нравите им, както показваше записът, — се обърна бавно към Балард и Таусън. Лицето му изразяваше нещо средно между паника и примирение с неприятните последици.

— Какво искате?

Балард се почувства окрилена. Планът им да притиснат Фалцър бе сработил безупречно.

— Искаме този очевиден опит за прогонване на детектив Балард от полицията да бъде прекратен тук и сега — каза Таусън. Изчака, докато Фалцър кимна, почти недоловимо. — Искаме и друг материал на сайта на „Таймс“ до шест часа довечера, както и в хартиеното издание утре сутринта. Искаме да дадеш на приятеля си Джери Кастор

повече подробности, които представят детектив Балард в позитивната светлина, която тя заслужава. В материала искам да видя думи и фрази като „герой“, „според политиката на“, и „оправдано“.

— Не мога да им казвам как да пишат — възрази Фалцър. — Знаете го.

— Опитай, лейтенант — каза Таусън. — Приятелят ти Кастор има не по-малък интерес от теб да поправи стореното зло. Самият той няма да изглежда никак добре, когато с него се заемат другите медии от града. Ще стане ясно и на малките деца, че изпълнява поръчки на ръководството на полицията, и не мисля, че редакторите от другата страна на улицата ще харесат това.

— Добре, добре! — спря го Фалцър — Това ли е?

— Не, има още — каза Балард. — Искам достъп до къщата на Трент и до уликите, които екипът ти е събрал там. Разследването все още не е приключено. Искам да потърся индикации дали е постъпвал по този начин и с други жертви.

Фалцър кимна.

— Няма проблем.

— И още нещо — добави Балард. — Оттук отивам при психолозите за оценка. Искам документът за връщане на работа да бъде ускорен.

— Не можеш да очакваш да се обадя в отдела и да ме послушат...

— Всъщност очакваме точно това — прекъсна го Таусън. — Ще им кажеш, че шефовете те притискат да приключиш с разследването и да върнеш Балард на работа, защото имат нужда от нея.

— Добре, добре — отговори Фалцър — Ще се погрижа. Искам обаче да махнете този сайт. Някой може да попадне на него случайно.

— Сайтът ще изчезне, когато изпълниш своята част от споразумението — отговори Таусън. — Само тогава.

Погледна Балард и попита:

— Това ли е всичко? Да не сме пропуснали нещо?

— Мисля, че не — отговори тя.

— Тогава да се махаме оттук.

Адвокатът не направи усилие да прикрие отвращението в тона си. Стана и погледна Фалцър отвисоко. Лейтенантът беше пребледнял,

сякаш току-що бе видял животът му да се изнизва пред очите му. Или поне кариерата му.

— Някога работех по случаи на „Вътрешни разследвания“ в кабинета на областния прокурор — каза Таусън. — Все още имам приятели сред шефовете и мога да те уверя, че винаги търсят хора като теб, които допускат егото да завърти главите им. Не ми давай причина да вдигна телефона и да подновя контактите си със старите си приятели.

Фалцър само кимна. Таусън и Балард излязоха от кабинета му и затвориха вратата.

В двора на административната сграда Балард благодари на Таусън, че бе спасил кариерата ѝ. Той отговори, че заслугата е нейна.

— Идеята да проследиш журналиста снощи... това е гениално! Не ни трябваше повече и красотата е в това, че Фалцър ще е все така кротък и занапред. Докато е така, всичко с теб ще е наред.

Балард се обърна и погледна отражението на общината в стъклената фасада на АСП.

— Партньорът ми в Късното шоу казва, че АСП означава „Абсолютно слабоумна политика“ — каза тя. — Днес е един от дните, когато мисля, че е прав.

— Пази се, Рене — каза Таусън. — Обади се, ако имаш нужда от нещо.

— Ще ми пуснеш сметката си, нали?

— Ще си помисля. В тази ситуация постигнатото само по себе си е награда. Само физиономията на Фалцър, когато видя записа, струваше повече от милион долара.

— Не съм про боно клиент, адвокате. Изпрати ми сметката — само да не е за милион долара.

— Добре, ще ти я изпратя.

Споменаването на парите ѝ припомни нещо и тя попита:

— Между другото, имаш ли визитка? Смятам да те препоръчам на някого.

— Разбира се — отговори Таусън.

Бръкна в джоба на самото си и извади тесте картички.

— Взemi няколко. Безплатни са.

Тя му се усмихна и му благодари.

— Знаеш ли... забравих да попитам... Някой от „Танцърите“ идвал ли е при теб, за да говорите за Фабиан?

— Предполагам, че го дължа на теб. Да, разговаряха с мен.

— Кой дойде?

— Един детектив. Кар.

Балард кимна.

— Каза ли ми нещо, което не си казал на мен?

— Не мисля — отговори Таусън. — Доколкото си спомням, ти беше много изчерпателна.

Балард се усмихна пак и се разделиха. Таусън тръгна през двора към сградата на федералния съд, на пресечка оттам, а Балард — към стъпалата от източната страна на АСП. Беше доволна, че Кар е отишъл при адвоката. Това може би означаваше, че и той най-накрая започва да вярва във версията, че в стрелбата има замесен полицаи.

В горния край на стъпалата Балард сви надясно и отиде до Мемориала на падналите полицаи. Представляваше модерна скулптура — вертикална стена, на която на различни разстояния бяха закрепени месингови табели с имената на загиналите при изпълнение на дълга си полицаи. Повечето табели бяха потъмнели от времето, така че по-новите се открояваха. Не беше трудно да открие най-новата и най-лъскава. Приблужи и прочете името на Кен Частин.

Остана замислена пред нея известно време, после телефонът ѝ иззвъня. Обаждаше се Роб Комптън.

— Рене! Току-що научих! Какво става, по дяволите?! Добре ли си?

— Добре съм.

— Защо не ми се обади? Прочетох в шибания вестник.

— Не вярвай на всичко, което четеш. Това не е цялата история и скоро ще бъде коригирана. Не ти се обадох вчера, защото през по-голямата част от деня няхах телефон. Най-накрая успях, снощи. Какво стана с Администрацията по тютюна и огнестрелните оръжия?

— Остави това, може да почака. Искам да съм сигурен, че всичко с теб е наред. Кога можем да се видим?

— Не искам това да чака, Роби. Искам да се занимавам с нещо. Кажете ми какво откри?

Заслиза по стъпалата към двора. Колата ѝ все още беше на паркинга зад сградата на „Лос Анджелис Таймс“ и тя тръгна натам.

— Ами, след като подадох искане за информация, техен агент се свърза с мен — каза Комптън. — Казва се Джон Уелбърн. Познаваш ли го?

— Агентите на АТОО, които познавам, могат да се преброят на един пръст — отговори тя — Не го познавам.

— Знаеш ли, че сега се нарича АТООЕ? Добавиха „експлозиви“.

— Никой не ги нарича така. Ще ми кажеш ли най-накрая?

— Добре де. Този тип, Уелбърн, ми се обади във връзка с откраднатия глок, който намерихме у Нетълс. Отбелязан е с голяма червена точка. Бил е отнет от гард при обир на брониран инкасов автомобил преди две години в Далас. Не си спомням случая, но този, от когото е отнет пистолетът, и колегата му са разстреляни с него.

— По дяволите!

— Да, и аз го казах. Значи, в началото мислех, че сме хванали човека, тоест Нетълс. Само че по време на случката в Далас Нетълс е бил в затвора. Излиза, че пистолетът е бил откраднат втори път, при някой от обирите, които е извършил нашият човек.

— И вероятно никой не е съобщил за загубата. Защото ако имаш оръжие, с което са убити двама души при обир на брониран автомобил, няма да съобщиш в полицията, ако ти го откраднат. Ще се покриеш и ще се надяваш оръжието да изчезне.

— Точно така. Та ето какво. Онези от агенцията обикновено не биха си направили труда да задават въпроси на един агент по пробациите. Отминават все едно ме няма. Сега обаче качихме пистолетите в компютъра, преди да сме наясно какви са — от коя къща са откраднати и така нататък. Та значи, Уелбърн ми се обади, нервничеше, искаше да предприеме нещо по въпроса.

— Обаче не може.

— Не може. Трябва да ме чака.

— Къде е Нетълс сега? Върна ли го в затвора?

— Не още. Засега е в ареста и утре ще се изправи пред съдия.

Балард се замисли за ситуацията. Формално беше освободена от задълженията си до психиатричната оценка и края на разследването. Дали не би могла да изтегли прегледа напред и да приключи с него? Това означаваше да вярва, че Фалцър ще изпълни наложеното му споразумение да изглади нещата.

— Предполага се, че ще съм на резервната скамейка заради другото нещо — каза тя. — Надявам се обаче нещата да се изчистят още днес.

— Няма начин да те възстановят толкова бързо — каза той. — Не и при материала във вестника днес.

— Имам хора, които работят по въпроса. Ще видим.

— Какво искаш да правиш в такъв случай?

— Какви правомощия имаш над Нетълс?

— Имаме оръжия. И въоръжен грабеж. Това ми развързва ръцете.

— Добре, сега съм в центъра. Имам уговорка за психиатрична оценка, после може да ме възстановят на работа. Искам да отидем при Нетълс в ареста, за да проверим дали случайно няма желание да си помогне сам, като ни разкаже откъде е взел глока. Когато му обясним, че с него са ликвидирани двама души, мисля, че с радост ще сподели откъде се е сдобил с него.

— Добре. Аз също имам нужда от час-два. Трябва да свърша нещо, а също и да получа разрешение за такъв ход. Не мисля, че ще е проблем, но трябва да следвам протокола и да говоря с шефа за евентуалната сделка с Нетълс. Какво ще кажеш да се срещнем пред Централния арест за мъже в дванайсет? Ще е обедно време и няма да има проблем да ни го доведат.

— Добре, ще се видим в дванайсет.

Докато вървеше към колата, Балард се обади на лейтенант Макадамс в управлението в Холивуд.

— Лейтенант, не съм сигурна дали ще успея да дойда на работа днес.

— Балард, трябва да си на скамейката, докато от „Вътрешни“ те възстановят — отвърна Макадамс.

— Знам. В момента съм при тях.

— Какво става?

— Извикаха ме за допълнителен разпит. След това отивам при психолозите за оценка. Нямам представа колко време ще отнеме.

— Видя ли „Таймс“ днес? По-важното, във „Вътрешни разследвания“ видели ли са го?

— Да, всички са видели „Таймс“ и това там са глупости.

— Тогава откъде по дяволите се е взело?

— Добър въпрос, лейтенант.

— Балард, приеми един мъдър съвет. Пази си гърба.

— Ясно.

Отделът за поведенчески науки се намираше в китайския квартал. Балард трябваше да се яви в 10:30, така че се обади, за да

провери дали не може да отиде половин час по-рано, дори повече. Секретарката на телефона едва не се разсмя, след което ѝ каза, че желанието ѝ не може да бъде удовлетворено.

След като имаше време за убиване, Балард изкара колата от платения паркинг и отиде до болницата. Рамона вече не беше в интензивното. Състоянието ѝ се бе подобрило значително, а с това беше сменена и стаята ѝ. Сега беше настанена с друг пациент. Беше в съзнание, съсредоточена. Отокът около очите беше спаднал значително, а синините бяха започнали да жълтеят по краищата. Конците от шева на долната устна също бяха свалени. Балард влезе в стаята и ѝ се усмихна, но Рамона не я позна.

— Рамона, аз съм детектив Балард. Работя по твоя случай. Бях тук в понеделник, помниш ли?

— Не, изобщо.

Гласът беше определено мъжки.

— Показах ти снимки. За да разпознаеш този, който ти е причинил това.

— Съжалявам.

— Не, няма проблем. Всъщност вече е без значение. Затова дойдох. За да ти кажа, че този, който те е наранил, е мъртъв. Вече не е нужно да се страхуваш или да се тревожиш заради него. Няма го.

— Сигурна ли си, че е той?

— Абсолютно, Рамона.

— Добре.

И премига, сякаш щеше да се разплаче. Балард знаеше, че сега Рамона е в безопасност, но само от един хищник. При начина ѝ на живот щяха да се появят други. Извади една от визитките на Таусън и ѝ я показа.

— Искам да ти дам това. Визитка на адвокат, с когото съм работила. Доста е добър.

— Защо ми е адвокат? Какво казват, че съм направила?

— Не, не, няма нищо подобно. Не съм специалист, за да давам правни съвети, но ако бях, щях да те посъветвам да заведеш иск за наследството на този, който ти направи това. Сигурна съм, че е инвестирал в къщата си сериозни пари. Мисля, че трябва да наемеш адвокат и да си потърсиш част от тези пари. Той е извършил насилие

над теб и ти трябва да получиш компенсация от наследството му преди всеки друг.

— Добре.

Но не посегна да вземе визитката. Балард я остави на шкафчето до леглото.

— Ето я. Обади се, щом решиш.

— Добре, благодаря.

— Ще ти оставя и моята визитка. По-късно може би ще имаш въпроси. Обади ми се.

— Добре.

Финалът беше неловък, но след смъртта на Трент вече нямаше нужда да стои повече при Рамона. Докато излизаше от болницата, се зачуди дали изобщо някога ще я види. Може би ѝ беше предложила да подаде иск за наследството на Трент, защото знаеше, че ще я призват да даде показания на евентуален процес.

Дали не беше подсъзнателен стремеж да търси удовлетворение в довеждането на случая до логичен край? Трент беше мъртъв, но може би все пак имаше шанс да го изправи пред съда и да му осигури присъда „Виновен“.

Кабинетът на д-р Кармен Хинойос, директор на отдела за поведенчески науки, беше обзаведен в светло дърво, стените бяха кремави, завесите — бели. Прозорецът гледаше над покривите на китайския квартал към кулата на общината. Седяха една срещу друга в комфортни кресла, които бяха в остър контраст с некомфортната ситуация на Балард.

— Убивала ли си преди? — попита Хинойос.

— Не — отговори Балард. — Първи път ми е.

— Какво чувстваш днес по отношение на случилото се?

— Ако трябва да съм честна, чувствам се добре. Ако не го бях убила, той щеше да убие мен. Нямам съмнения в това.

Веднага съжали, че започна с „ако трябва да съм честна“. Обикновено когато хората казват нещо такова, изобщо не са честни.

След това сеансът продължи в посоки, които Балард очакваше. Беше наясно какво може да очаква, какви въпроси ще ѝ задават и как е най-добре да отговори — както и за всяка друга ситуация, която води до вътрешни разследвания и процедури по отношение на полицаи. Бюлетините на профсъюза непрекъснато публикуваха подробно анализирани в дълбочина примери от практиката. Важното беше да убеди Хинойос, да я накара да повярва, че няма никакви съмнения или угризения за действията си, довели до смъртта на Трент. Да показва съжаление или неувереност би било грешка. Институцията трябваше да е сигурна, че ако я върне на работа, тя ще е в състояние да изпълнява задълженията си, че няма да се колебае, ако отново попадне в ситуация на живот и смърт.

По време на разговора беше спокойна и откровена и показва неудобство само когато Хинойос я заразпитва за детството ѝ и за пътя, който е изминала, преди да постъпи в полицията.

Започваше да се чувства като хваната в капан. Трябваше да се разкрие пред една непозната или да рискува да забавят възстановяването ѝ на работа, като назначат допълнителен анализ или

терапия. Не искаше това. Не искаше да е на резервната скамейка. Опита да представи всичко в позитивна светлина, предвид ценните неща, които е научила от лошите преживявания. Даваше си сметка обаче, че много трудно би могла да представи позитивно преждевременната смърт на баща си, факта, че майка ѝ я бе напуснала, когато беше тийнейджърка, и годината, която бе преживяла като бездомна.

— Едни от най-красивите плажове на света са в Мауи — отбеляза Балард в един момент. — Всяка сутрин преди училище сърфирах.

— Да, но не си имала дом, в който да се връщаш, и майка, която да се грижи за теб — каза Хинойос. — Никой не бива да живее така на тази възраст.

— Не беше кой знае колко дълго. Туту дойде и ме взе.

— Туту?

— „Баба“ на хавайски. Тя ме доведе тук, във Вентура.

Хинойос беше възрастна жена с побелели коси и златистокафяв тен. Работеше в полицията от повече от трийсет години. В скута си беше отворила папка с психологическата оценка от прегледа, направен на Балард, когато за първи път бе кандидатствала за работа в полицията преди петнайсет години. Голяма част от събитията бяха описани. По онова време Балард не беше достатъчно опитна, за да знае, че е по-добре да пази миналото си за себе си.

Не се беше явявала пред психолозите след онова първо интервю.

— Доктор Ричардсън има интересни бележки тук — каза Хинойос. Ричардсън беше онзи психолог, отпреди петнайсет години. — Пише, че разстройство в юношеството те е тласнало към правоохранителните органи. Работа, чрез която налагаш закон и ред. Какво мислиш за това?

— Ами... — започна Балард и се замисли. — Мисля, че трябва да има правила. Тъкмо правилата правят обществото цивилизовано.

— А Томас Трент е нарушил правилата, така ли?

— Да. И още как.

— Ако имаше възможност да върнеш миналото и да направиш по-разумен избор, смяташ ли, че Томас Трент днес щеше да е жив?

— Не знам за какъв по-разумен избор става дума. Мисля, че направих точния избор за момента. Бих предпочела да отговарям на

въпроси за това, което се случи и защо се случи. Не искам да спекулирам какво би могло да се случи или как би могло да се случи.

— Значи не съжالياваш?

— Разбира се, че съжالياвам, но не за това, което вероятно си мислиш.

— Пробвай ме. За какво съжالياваш?

— Не ме разбирай погрешно. Нямах избор. При тази ситуация положението беше или той, или аз. Нямам никакви съжالياения и ако отново попадна в такава ситуация, ще направя същото. Ще ми се обаче да беше още жив, за да мога да го арестувам, да го дам на прокурора и да гние в затвора.

— Значи смяташ, че като е загубил живота си, се е отървал лесно?

Балард се замисли за момент.

— Да, така смятам.

Хинойос затвори папката.

— Добре, детектив Балард, благодаря за откровеността.

— Момент. Това ли е всичко? — попита Балард.

— Това е всичко.

— А ще получа ли разрешение да се върна на работа?

— Това ще се случи. Смятам обаче да предложа да ти дадат малко време да се възстановиш психически. Преживяла си травма, а има и неизяснени въпроси — какво се е случило с теб, докато си била упоена. Умът ти е травмиран, както и тялото, и подобно на тялото, има нужда от време, за да се възстанови от всичко преживяно.

— Оценявам го, докторе. Наистина. Имам обаче разследвания. Трябва да приключа с тях, а после мога да почивам.

Хинойос се усмихна някак уморено, сякаш бе чувала тези думи стотици пъти.

— Предполагам, че всички ченгета, които минават оттук, казват това — каза Балард.

— Не мога да им се сърдя — отвърна Хинойос. — Тревожат се да не загубят работата си и идентичността си, а не за последиците, които преживяното може да предизвика върху тях. Какво би направила, ако не беше полицаи?

Балард се замиели за момент.

— Не знам. Не съм мислила по въпроса.

Хинойос кимна.

— Занимавам се с това от много време. Виждала съм дълги кариери и кариери, прекратени скоропостижно. Въпросът е как се справяш с тъмнината.

— Тъмнината? — учуди се Балард. — Дежурия нощем. Тогава няма нищо освен...

— Имам предвид тъмнината вътре. Детектив, работата ти те сблъсква с най-мрачните кътчета на човешката душа. С тъмнината на хората като Трент. За мен това е като законите на физиката — всяко действие си има равно по сила противодействие. Ако ти навлизаш в тъмнината, тъмнината също навлиза в теб. Тогава трябва да решаваш какво да правиш с нея. Как да се опазиш от нея. Как да не допуснеш да те опустоши.

Направи пауза и Балард си даде сметка, че трябва да замълчи.

— Намери нещо, което да те предпазва, детектив Балард.

Хинойос стана. Сеансът беше приключил. Хинойос изпрати Балард до вратата на кабинета си. Балард кимна за довиждане.

— Благодаря, докторе.

— Пази се, детектив Балард.

Стигна до Централния арест за мъже с двайсет минути закъснение. Комптън беше там и я чакаше. Подписаха формуляра и Балард остави резервния си пистолет в метална каса, след което ги отведоха в стая за разпити, докато доведат Кристофър Нетълс.

— Как ще действваме? — попита Балард.

— Остави ме аз да говоря — отговори Комптън. — Той знае, че зависи от мен. Аз го прибрах заради оръжието. Това ще е разменната ни монета.

— Добре.

Докато чакаха, Комптън хвана ръцете на Балард и се вгледа мрачно в превръзките на китките.

— Изглежда, сякаш съм опитала да си срежа вените — каза тя. — Ще нося превръзките най-много седмица.

— Какъв мръсник. — Комптън поклати глава. — Радвам се, че му видя сметката.

Балард му разказа накратко какво бе станало с Трент и как незаконно изтичане на информация към „Таймс“ беше довело до публикуването на репортаж, който петни репутацията ѝ. Комптън само клатеше глава. Балард реши да не му казва, че грубият секс от събота сутринта бе попречил на сестрата да определи дали е била изнасилена. Този разговор можеше да остане за по-късно.

Наложи се да замълчат, защото вратата се отвори и двама надзиратели въведоха Нетълс. Той веднага възрази срещу присъствието на Балард, като каза, че се е отнесла с него зле при ареста.

— Сядай и мълчи — срязва го Комптън. — Не ти решаващ кой ще присъства.

Надзирателите го сложиха на стола срещу двамата и закопчаха едната му китка с белезници за халка в средата на масата.

— Какво искате? — попита Нетълс.

Комптън изчака надзирателите да излязат, после попита:

— Имаш ли представа за ситуацията си, Кристофър? Утре се явяваш в съда. Разговаря ли с адвокат?

— Още не — отговори Нетълс.

И махна с ръка, за да покаже, че не се безпокои.

— Е, причината да не си разговарял с адвокат е в това, че никой адвокат няма да може да ти помогне — продължи Комптън. — Пробацията ти е отменена, връщаш се в Коркоран и никой адвокат не може да промени това, каквото и да направи.

— Остава ми само един куршум — каза Нетълс. — Ще го излежа и ще си свиркам.

Когато го каза, погледна Балард. Тя знаеше, че „куршум“ означава година в затвора.

— И какво? Мислиш, че прокурорът ще остави тези кражби да ти се разминат? — попита Комптън.

— Хората тук в ареста говорят, че прокурорът ще ги добави към сегашната присъда, обаче няма да лежа и ден повече, защото затворите са препълнени — каза Нетълс. — Какво ще кажеш за това?

— А ти какво ще кажеш за притежаването на незаконно оръжие, което току-що добавих към досието ти? Това значи поне още пет години към сегашния „куршум“. Можеш ли да ги излежиш и да си свиркаш?

— Какви ги дрънкаш, мамка му?!

— Дрънкам за пет допълнителни плюс старата присъда.

— Глупости!

Нетълс дръпна окованата си ръка силно и белезниците издрънчаха. Посочи с другата си ръка Балард и изкрещя:

— Това е заради теб, кучко!

— Не ме обвинявай за престъпленията си — отвърна Балард. — Обвинявай себе си.

Държеше ръцете си под масата. Беше с блуза с дълги ръкави, защото не искаше Нетълс да види превръзките на китките ѝ и да започне да задава въпроси.

— Виж, Кристофър, защо мислиш, че сме тук? — попита Комптън. — Мислиш ли, че сме дошли само за да ти съобщим лошата новина?

— Може би — отвърна Нетълс. — Поне тя.

— Обаче грешиш. — Комптън поклати глава. — Не сме тук, за да носим лоши новини. Ние сме светлината в края на твоя тунел. Можем да ти помогнем да си помогнеш.

Нетълс разбра, че ще му предложат сделка. Погледна Комптън недоверчиво.

— Какво искате?

— Искам да ми разкажеш за пистолетите — каза Комптън. — Искам да знам откъде си ги откраднал. Искам адреси, подробности. Ако направиш това, започваме да вадим от общата сметка. Ясен ли съм?

Балард разбираше защо Комптън не пита конкретно за глока. Беше по-разумно да не разкриват конкретните си намерения пред Нетълс, защото бившият затворник би могъл да се опита да ги манипулира.

— Не знам! — проскимтя Нетълс. — Как да ти помня адреси!?

— Помисли — настоя Комптън. — Все имаш някаква представа в кои къщи си влизал. Започни от пистолета, който намерихме у теб. Глок, модел седемнайсет. Сигурно си го харесал, защото не си го продал и го носиш. Откъде се появи?

Нетълс се наведе напред и опря лакътя на свободната си ръка на масата. После подпря глава на дланта си, като Мислителя, който разсъждава върху въпроса.

— Първо, и трите пистолета бяха в една къща — каза най-после. — Просто не помня шибания адрес. Вие нямате ли доклади за кражбите на такива неща?

Комптън не обърна внимание на въпроса.

— Ами улицата? Помниш ли поне името на улицата?

— Не, не помня името на улицата.

Балард беше свързала шест от откраднатите кредитни карти, намерени в стаята на Нетълс в мотел „Сиеста Вилидж“, със заявени домашни кражби, но там нямаше откраднати огнестрелни оръжия. Това означаваше, че жертвите или са излъгали за оръжията, или че поне една от кражбите на Нетълс не е регистрирана — най-вероятно защото е бил откраднат пистолет, с който е извършено убийство. Шестте известни случая бяха от улици, намиращи се на няколко пресечки от „Сиеста Вилидж“, и така ставаше ясно, че постепенно се е отдалечавал от мотела на север, изток и запад.

Нямаше магистрала или друга пречка пред достъпа до кварталите южно от базата му, но там нямаше регистрирана кражба. Това подсказваше, че къщата, която търсят, би могла да е на юг.

— Ограбвал ли си къщи южно от мотела, в който беше отседнал?
— попита Балард.

— Южно? — отвърна Нетълс. — Ами, да. Удрял съм и на юг.

Комптън я погледна, за да я подсети, че не бива да задава въпроси, но Балард продължи:

— Колко пъти си ходил на юг?

— Веднъж, не, два пъти. Къщите нататък не ги бива.

— Кога удари там?

— В началото, когато започнах.

— Добре, според мотела, бил си там девет дни, преди да те арестуваме. Значи, през първите два дни си бил на юг?

— Предполагам.

— Откога имаш пистолетите?

— Беше една от първите ми кражби.

— Южно от мотела?

— Да. Мисля, че беше втората. Да, втората. Онзи смяташе, че е адски умен, и беше сложил пистолетите зад книгите в библиотеката, обаче аз винаги събарям книгите от рафтовете. Право на пода. Хората крият какво ли не зад тях. Така намерих пистолетите.

Балард извади телефона си и отвори апликацията на джипиеса. Извади на екрана карта на булевард „Санта Моника“ и „Уилтън Плейс“, където беше мотел „Сиеста Вилидж“. След това започна да чете на глас имената на улиците южно от мотела: „Сейнт Андрюс“, „Уестърн“, „Риджуд“, „Ромейн“. Нетълс клатеше глава, докато не чу „Сиера Виста“.

— Момент — каза. — „Сиера Виста“. Звучи ми познато. Мисля, че беше там.

— Как изглеждаше къщата? — попита Балард.

— Не знам. Къща като къща.

— Имаше ли гараж?

— Да. Отзад. Отделен.

— Един етаж, два?

— Един. Не се занимавам с двуетажни имоти.

— Добре. Тухлена или дървена конструкция?

— Не беше тухла.
— Как влезе?
— Отидох в задния двор и отворих плъзгащата се врата до басейна.
— Значи е имало басейн.
— Да, до гаража.
— Добре, значи е имало порта? И ограда около басейна?
— Около задния двор. Беше заключен, така че се прекачих.
— Зид ли беше, или метална ограда?
— Ограда.
— Какъв цвят?
— Като че ли беше сива. Мръсна.
— Как разбра, че в къщата няма човек?
— Паркирах на улицата и видях онзи тип да излиза.
— С кола?
— Да.
— Каква кола? Какъв цвят?
— Камаро. Жълта. Помня колата. Готина. Искам такава.
— Как разбра, че в къщата няма други хора? Ако един човек е излязъл, това не означава, че вътре няма например жена и деца.
— Знам и затова винаги чукам на пътната врата. Имам работна риза с името ми на джоба. Правя се на инспектор от газовата компания, който търси течове на газ. Ако някой отвори, правя се, че оглеждам, после минавам на друг адрес.
— Как изглеждаше пътната врата? — попита тя.
— Ами... беше жълта — отговори Нетълс. — Да, жълта. Спомням си, защото беше като колата. Онзи тип явно харесва жълто.
Балард и Комптън се спогледаха, но замълчаха. Засега бяха получили каквото им трябваше. Жълта врата и жълта кола на „Сиера Виста“. Не би трябвало да е трудно да ги открият.

На „Сиера Виста“ нямаше жълта врата. Балард и Комптън минаха в двете посоки по дългата четири пресечки улица с наетата кола, но не видяха боядисана в жълто врата.

— Мислиш ли, че Нетълс ни е прецакал нарочно? — попита Балард.

— Ако го е направил, значи е прецакал себе си — отговори Комптън. — Сделката е в сила при резултат.

Комптън извърна лице и погледна през прозореца — Балард се досети, че премълчава нещо.

— Какво има?

— Нищо — отговори той.

— Стига, кажи какво не е наред?

— Не знам. Може би трябваше да се придържаш към плана аз да задавам въпросите.

— Ти се бавеше, а аз го накарах да опише къщата. Не се цупи.

— Не е цупене, Рене, обаче... ето ни, на „Сиера Виста“. Къде е жълтата врата?

Балард не обърна внимание на недоволството му. То беше без причина. Ако не беше повярвал на Нетълс, можеше да го каже там, в стаята за разпити. Не го бе направил, а сега обвиняваше нея за неуспеха на начинанието.

Стигнаха до края на „Сиера Виста“ в едно Т-образно кръстовище. Балард погледна картата на телефона си, за да види дали улицата не продължава някъде другаде. Не видя такова нещо и разшири картата с палец и показалец. Огледа улиците в околността, за да потърси друга „Сиера“. Нямаше, но откри „Серано Плейс“, на две пресечки южно. Остави телефона и потегли.

— Къде отиваме? — попита Комптън.

— Искам да проверим една друга улица наблизко — отговори Балард. — Серано, Сиера... Може би Нетълс се е объркал.

— Дори не звучат близко.

— Звучат. Просто се сърдиш.

„Серано Плейс“ беше дълга само една пресечка. Провериха я бързо — Балард гледаше къщите вляво, а Комптън — вдясно.

— Чакай малко — каза Комптън след малко.

Балард спря. Погледна през прозореца и видя къща с френски прозорец в жълта рамка. Къщата беше покрита със застъпващи се дъски. Не беше тухлена.

След това мина бавно покрай алеята към входа и видя, че отзад има гараж за една кола. Отделен от къщата. Задният двор беше ограден с дървена ограда, посивяла от времето.

— Оградата е овехтяла, не е мръсна — отбеляза тя. — Дали отзад има басейн?

— Ако не се цупех, щях да кажа „да“ — отговори Комптън.

Тя го удари с юмрук по рамото и продължи напред. Спря край бордюра две къщи по-нататък по улицата.

— Свали си колана — каза Балард.

— Какво? — учуди се Комптън.

— Свали си колана. Прилича на каишка за куче. Ще отида да проверя дали има басейн. Ако бях с вана си, щях да имам истинска каишка, но сега ще трябва да използвам колана ти.

Комптън разбра. Измъкна колана от панталона си и ѝ го подаде.

— Веднага се връщам — каза тя.

— Бъди внимателна. Дай знак, ако имаш нужда от мен.

Балард слезе от колата и се върна до къщата с жълтия френски прозорец-врата. Хвана колана така, че да виси от ръката ѝ, и започна да вика: „Лола“. Стигна алеята към къщата.

— Лола! Къде си!?

Усети басейна, преди да го види. Зад къщата се носеше остра миризма на хлор. Стигна до овехтялата ограда и се наложи да се повдигне на пръсти, за да види какво има от другата страна. Наистина имаше басейн. Канеше да се върне към улицата, когато видя редица прозорчета в горния край на гаражната врата. Поколеба се, защото не беше достатъчно висока, за да погледне през стъклата. Дръжката на вратата обаче беше на петдесетина сантиметра над земята...

Тя стъпи на нея и опита с крак дали е здрава. Стори ѝ се достатъчно солидна за опора. Надигна се и се улови с пръсти за тънкия ръб на прозорците. Проточи врат и надникна в гаража.

Вътре имаше жълто камаро.

Слезе от вратата и се обърна, за да се върне при колата си.

На алеята стоеше мъж и я гледаше.

— О... хм... да сте виждали кучето ми? — попита Балард веднага. — Кафяв боксер, мелез?

— Къде да го видя? В гаража ми? — сопна се мъжът.

— Обича да се крие. Само проблеми ми създава.

Мъжът беше латиноамериканец, с анцуг, маратонки и качулка, сякаш се канеше да излезе да тича. Балард не преставаше да върти колана в ръката си, така че мъжът да не може да забележи, че не е кучешка каишка. Мина покрай него и се запъти към улицата с надеждата да не забрави номера на колата в гаража.

— Наблизо ли живееш? — попита мъжът.

— На „Сиера Виста“, ей там — отговори Балард. — Приятен ден.

Продължи по алеята към улицата. Стигна тротоара и пак извика „кучето“ си още няколко пъти, преди да се качи в колата.

— По дяволите! По дяволите! По дяволите! — изръмжа.

Искаше да провери номера на камарото, преди да го е забравила, но си спомни, че няма радиостанция, а колата под наем, разбира се, нямаше връзка с полицията.

— Какво стана? — попита Комптън.

Балард гледаше страничното огледало в очакване мъжът да излезе след нея, за да види накъде отива.

— Излезе някакъв тип — отвърна тя. — Мисля, че ме хвана.

— Как? — попита Комптън.

— Не знам. Гледаше ме подозрително. Разбра, че нещо не е наред.

— Тогава да изчезваме.

Мъжът не се появи в огледалото. Балард запали мотора. В този момент камарото излезе от алеята и сви в противоположната посока, към Серано.

— Ето го — каза тя. — Жълтото камаро.

Изчака, докато онзи не сви вдясно на първата пряка и не изчезна от поглед. Направи обратен завой и подкара в същата посока. Извади телефона си и натисна бутона за бързо набиране на комуникационния център. Продиктува регистрационния номер на камарото, после още веднъж, и поиска да го проверят веднага на компютъра.

— Чакам на линия.

На ъгъла сви вдясно. От камарото нямаше и следа. Тя настъпи педала и продължиха на север, пресечка след пресечка, като оглеждаха наляво и надясно. Не видяха колата.

— Мислиш, че си го подплашила? — попита Комптън.

— Не знам — отговори Балард. — Видя ме да надничам през прозореца на гаража му. Така видях колата.

— Лошо.

— Е, а ти какво би...

В този момент се обади диспечерът с информацията за собственика на колата и Балард я повтори, така че да чуе и Комптън.

— Еухенио Сантана Перес, седем, четиринайсет, седем пет. Няма досие. Благодаря.

Прекъсна линията.

— Този тип е чист — каза Комптън. — Може би не сме дошли където трябва.

— Жълта врата, жълто камаро... той е — каза Балард. — Отговаря на описанието на Нетълс. Може само да е купил оръжията от някого, но определено търсим където трябва.

Излязоха на „Санта Моника“, но все още не виждаха колата.

— Ляво или дясно? — попита Балард.

— Да върви по дяволите — каза Комптън. — Измъкна се веднага след като те видя. Сега трябва да се обадя на Уелбърн и да му кажа, че сме издънили цялата работа.

— Още не.

— Какво смяташ да правим?

— Просто се успокой. Не съм приключила с търсенето. Освен това имаме и къщата. Можеш да дадеш нея на администрацията по огнестрелните оръжия.

Балард съзря пролука в трафика и продължи направо, в северна посока, като прекоси булевард „Санта Моника“. Непрекъснато

оглеждаха пресечките, докато стигнаха до „Сънсет“. После свиха вдясно, към магистрала 101.

— Ще те закарам до центъра — каза тя примирено.

— Прецакахме се — отбеляза Комптън.

Докато приближаваха обаче рампата за платното в южна посока, зърнаха жълто петно няколко пресечки напред. Жълта кола сви в някакъв имот и изчезна.

— Видя ли я? — попита Балард. — Беше жълта.

— Нищо не видях — отвърна Комптън. — Къде?

Балард мина покрай рампата към магистралата и продължи на изток по „Сънсет“. Когато стигна до мястото, където бе свила жълтата кола, видя, че е огромен паркинг на магазин „Хоум Депо“. Входът беше свободен, а тя помнеше как тук винаги се тълпяха мъже, търсещи каква да е работа за деня. Това се бе променило, когато имигрантските власти започнаха редовни проверки за незаконни имигранти.

Балард влезе в паркинга и започна да го обикаля. Видяха жълтото камаро оставено в далечен ъгъл. Близко до входа на магазина имаше свободни места, така че там колата изглеждаше като изоставена. Балард провери номера. Беше този, който търсеха.

— По дяволите!

— Няма го — добави Комптън. — Още един, който е гледал „Жега“ много пъти.

— Какво?

— Оня филм. „Жега“. От деветдесетте. Вдъхновен от банков обир и престрелка в Холивуд.

— Повечето време през деветдесетте съм била на сърф борда в Хаваи.

— Де Ниро играеше обирджия, който имаше едно правило — при първия знак, че те гонят, трябва да можеш да изоставиш всичко зад гърба си. Просто така.

Балард продължи да обикаля с колата и да оглежда лицата на хората на паркинга с надеждата да види мъжа от онази къща.

Никакъв късмет. Най-накрая паркира в ъгъла. През предното стъкло се виждаше камарото, на петдесетина метра.

— Всичко се обърка идиотски — изпъшка Комптън. — Трябваше да се обадим на Уелбърн. Вместо това те послушах и тръгнахме да се справяме сами.

— Шегуваш ли се!?! — ядоса се Балард. — Обвиняваш мен? И ти искаше това, колкото и аз!

— Ти си тази, която винаги иска да побеждава. Да натрива носовете на хората.

— Мамка му, не мога да повярвам! Ако си толкова разтревожен за федералните, защо просто не вземеш едно такси и не се чупиш? Ще се обадя на Уелбърн и ще поема цялата отговорност. Защо не, по дяволите? Бездруго всички искат да ме обвинят за всичко. Просто се разкарай.

Комптън я погледна.

— Сериозно ли го казваш?

— Напълно — отговори Балард. — Слизай!

Без да я изпуска от поглед, Комптън отвори вратата, сякаш заплашваше, че ще си тръгне, ако не го спре.

Тя не го спря.

Той слезе и я погледна. Тя не изпускаше от очи камарото. Той затръшна вратата. Тя изобщо не го погледна.

— Още един замина в небитието — каза сама на себе си.

Добра се до работното си място малко преди пет следобед. Бе прекарала почти целия следобед в разговори и обяснения пред агентите на ФБР и администрацията по огнестрелните оръжия — заради предприетото от нея след разговора с Нетълс. Не намеси името на Комптън и каза на агентите, че е действала на своя глава след излизането си от ареста. Раздразнението на федералните донякъде беше смекчено от факта, че когато ѝ показаха няколко снимки, тя успя да посочи човека, когото бе видяла до къщата с жълтата врата. Казаха ѝ, че Еухенио Сантана Перес е псевдоним, но не пожелаха да ѝ дадат истинското му име. Ясно ѝ показаха, че при тази ситуация те поемат нещата в свои ръце и че е прецакала ситуацията, а те ще трябва да оправят кашата.

Федералните изтеглиха камарото и сега чакаха заповед, за да претърсят къщата на „Серано Плейс“ — бяха освободили Балард със саркастично „Благодаря“ от страна на агент Уелбърн. Когато се появи в управлението, тя взе от пощата си сив плик за вътрешни съобщения и отиде при лейтенанта, за да получи работно място. Макадамс стоеше зад бюрото си и тъкмо вадеше пистолета от чекмеджето, за да го сложи на колана си — знак, че се кани да се прибира вкъщи. Управлението приключваше работния ден.

— Балард, значи реши да се покажеш!? — каза ѝ саркастично.

— Съжалявам, задържаха ме в центъра, а докато бях там, проверих и жертвата на Трент — отговори тя. — Искаш ли да ме сложиш на някое конкретно място?

Макадамс посочи най-близкото бюро зад стъклената преграда на кабинета си. Това беше най-лошото място в залата, защото беше точно до кабинета на шефа и мониторът беше поставен така, че лейтенантът можеше да вижда какво има на него по всяко време. Наричаха го „бюрото на глупака“.

— Щях да те сложа там, обаче както изглежда, дори няма да се наложи да търся човек за Късното шоу — каза той.

— Какво значи това?

— Е, сигурно си ги омаяла във Вътрешни, защото... проклет да е „Лос Анджелис Таймс“... току-що получих вест, че смъртта на Трент е правомерна и отговаря на политиката. И не само това, но те възстановяват и на работа. Честито.

Балард почувства как тежестта пада от раменете ѝ.

— Не знаех — отбеляза тя. — Доста бързо стана.

— Не знам кой адвокат те е представлявал, обаче ще стане много търсен, мога да гарантирам — добави Макадамс. — Картината, която нарисува „Таймс“ в материала си тази сутрин, не беше никак хубава.

— Не съм използвала картини.

— Значи още по-сериозен повод за празнуване. Ако ще има „парти убиец“, не искам да знам за това.

Макадамс като че ли мълчаливо одобряваше, ако иска да празнува. В Отдела имаше нещо като тайна традиция да се пие, ако някой от колегите убие престъпник. Това беше начин да се изпусне напрежението, породено от схватка на живот и смърт. След като беше създаден отделът за вътрешни разследвания, който да се занимава сериозно с всички предизвикани от служители смъртни случаи, започнаха да отлагат празненствата, докато не се чуе препоръката на отдела за вътрешни разследвания. Във всеки случай празненствата вече бяха анахронизъм и ако изобщо се случваха, това ставаше при дълбока секретност. Последното, което искаше Балард, беше да празнува заради смъртта на Томас Трент.

— Не се тревожи, няма да има парти — каза тя.

— Добре — каза Макадамс. — Така или иначе си тръгваш. Понеже си работила цял ден, тази вечер ще оставя Дженкинс сам, а ти отиди да поспиш и ела за нощната смяна утре. Така харесва ли ти?

— Да, чудесно. Благодаря, лейтенант.

Балард се огледа и видя свободно бюро със сравнително нов монитор отгоре. Беше далече от кабинета на лейтенанта и Бюрото на глупака. Когато стигна там обаче, видя чаша кафе и документи върху плота. Озърна се и видя съвсем празно бюро в редицата на „грабежите“, на което също имаше приличен монитор.

Седна зад бюрото и веднага влезе онлайн — за да види дали „Таймс“ имат материал за разследването на „Вътрешни“, което да коригира материала от сутринта. Все още нямаше нищо. Извади една

от визитките, които бе взела от Таусън, и му написа имейл, в който предаде думите на лейтенанта, както и факта, че „Таймс“ още няма реакция. Телефонът ѝ иззвъня, докато натискаше бутона за изпращане. Беше Роджърс Кар от „Тежки престъпления“.

— Хей, получи ли съобщението ми?

— Получих го, благодаря.

— Е, как я караш?

— Всичко е наред. Моят лейтенант ме осведоми, че вече не съм на резервната скамейка, защото разследването не е установило нарушения.

— Разбира се, че няма нарушения, шегуваш ли се? Всичко е оправдано.

— Човек никога не знае. Може и да се изненадаш, обаче в отдела ми има хора, които са ми много ядосани.

— На теб? Трудно ми е да повярвам.

Достатъчно саркастични забележки.

— Чувам, че си ходил при адвоката, за да провериш каквото ти казах — подхвърли тя. — Таусън.

— Откъде знаеш? — попита Кар.

— Имам си източници.

— Говорила си с адвоката, нали?

— Може би. Е, каква е историята?

Кар не отговори.

— По дяволите! — избухна Балард. — Вземаш следата ми и хукваш по нея, а после дори не искаш да ми кажеш до какво си стигнал? Мисля, че това е последният ни разговор, детектив Кар.

— Не е това — каза Кар бързо. — Просто си мисля, че това, което ще чуеш, няма да ти хареса.

Сега млъкна Балард, но не задълго.

— И какво е то?

— Проверихме следата ти — започна Кар. — Таусън твърди, че Фабиан заявил, че може да му даде корумпирано ченге. После получихме балистиката и това закова нещата, така да се каже.

— Закова? Как така?

— Няма съответствие. Оръжието, с което е бил убит Кен Частин, не е използвано в „Ганцъорите“. В момента хипотезата е, че имаме двама различни стрелци.

— Твърдят, че случаите не са свързани?

— Не, не твърдят такова нещо. Само че има две оръжия и двама различни стрелци.

Балард знаеше, че това не е цялата картина. Ако двата случая не бяха свързани с оръжието, би трябвало да има нещо друго.

— Какво не знам? — попита тя.

— Ами, това не е пълният доклад за балистиката — отговори Кар.

— Кар, стига. Престани да увърташ.

— Идентифицираха оръжията по куршумите и гилзите. В заведението е стреляно с деветдесет и две F. В гаража е използван Ругер три-осемдесет.

Балард беше наясно, че гилзите, събрани на местопрестъплението, и проектилите, извадени от трупите, носят характерните белези на вида оръжие, с което са изстреляни. Следата от ударника и набраздяванията от цевта идентифицират конкретно оръжие.

Даваше си сметка и за значението на идентифицираните оръжия. 92F беше 9-милиметрова берета, одобрена от полицията като лично оръжие на детективите. Ругерът беше малък и можеше да бъде скрит лесно. Използваха го за стрелба отблизо. Той също беше сред одобрените от полицията, но като резервно оръжие.

Използваха го обаче и наемните убийци.

Балард неохотно добави и още един факт — знаеше, че Частин носеше „Берета“ 92F, поне докато бяха партньори. Не искаше да зададе въпроса, но нямаше избор.

— Частин имаше деветдесет и две F. Изследваха ли го дали куршумите от „Танцьорите“ не са от него?

— Ако бяха намерили пистолета му, щяха да го направят.

Това беше нова информация.

— Казваш ми, че онзи, който го е застрелял, е бръкнал в самото му и му е взел пистолета?

— Така изглежда. Оръжието не е открито.

— Какво мислят по въпроса?

— Днес бях пренасочен. Наредиха ми да се разровя надълбоко около Частин. Да изкопая всичко.

— Това са глупости. Той не е убиецът от „Танцьорите“.

— Откъде знаеш?

— Просто знам. Знам, че не е той.

— Добре. Кажу го на лейтенант Оливас.

— Какво точно казва той?

— Нищо. Поне не на мен. Един от трупите в сепарето обаче е бил мафиот.

— Да. Джино Сантанжело. От Вегас.

— Е, можеш да започнеш оттам.

Балард се замисли за момент, после попита:

— И да стигна къде? Нещо не мога да схвана.

— Ти първа каза, че е било ченге. Просто не си се насочила към правилното ченге.

— Значи Частин е стрелял в „Танцъорите“. Убива човек на мафията и тя за отмъщение убива него. Това ли ви е работната версия? Е, аз не мога да я приема. Защо му е на Кени да прави такова нещо?

— Заради това започва дълбокото ровене. И всъщност това е причината да ти се обадя.

— Забрави. Не смятам да ти помагам да прехвърлиш вината на Частин.

— Изслушай ме. Няма да прехвърляме никаква вина на никого. Ако няма вина, няма, и толкоз, но все пак трябва да проверим.

— Какво искаш от мен?

— Преди четири години двамата сте били партньори.

— Е?

— Тогава той е имал финансови проблеми. Говорил ли е с теб за това?

Информацията я изненада.

— Нито дума. Какви неприятности и откъде знаеш за тях?

— Ровя надълбоко, нали? Извадих кредитната му история. Пропуснал е девет вноски по ипотеката на къщата си и е щял да я загуби, но изведнъж всичко това изчезва. Банката получава парите и той става платежоспособен... За една нощ! Някаква идея как е станало?

— Казах ти. Дори не знаех за такъв проблем. Не е споделял с мен. Говори ли с Шелби? Може някой от семейството да им е помогнал.

— Още не. Искам да науча повече, преди да отида при нея. Срещата обещава да е грозна.

Балард замълча. Не помнеше Частин някога да е изглеждал притеснен за нещо извън работата — финанси или друго. Винаги се бе държал спокойно и уравновесено.

Замисли се за нещо, което Кар не бе споменал.

— Ами Метро? — попита тя.

— Метро? — учуди се Кар. — Какво имаш предвид?

— Хлапето. Свидетелят. Матю Робисън.

— А... той. Нарича себе си Метро? Още не сме го открили. И честно казано, не очаквам да го открием.

— Добре. Той как се вписва във версията?

— Ами знаем, че се е обадил на Частин в петък, към пет, и Частин е излязъл да го търси. Според нас той е смятал Робисън за заплаха.

— Значи, ликвидира Робисън, скрива или заравя тялото някъде и се прибира у дома. Само че там го чака убиец на мафията, който го прострелва в главата, преди да успее да слезе от колата.

— И взема пистолета му.

— Да, взема пистолета му.

Мълчаха доста време. Докато Балард не заговори за слона в стаята.

— Оливас още ли направлява всичко това?

— Той е шефът, обаче не тръгвай в тази посока, Рене. Балистиката си е балистика. Това не може да се направлява. Финансите също са това, което са.

— А защо му е да взема пистолета? Убиецът в гаража? Защо е взел нещото, което би могло да докаже или опровергае всичко това? Без този пистолет, за да се направи истинско сравнение, имаме само косвени улики. Хипотеза.

— Може да има сто причини да вземе пистолета. И като говорим за косвени улики, има и още нещо.

— Какво?

— Проверихме какво има за Частин във „Вътрешни разследвания“ и установихме, че за него няма отворено разследване. Имаха обаче текуща папка, в която слагат всички анонимни сигнали, които получават. Там има жалвания от рода „един полицаи се държа

грубо с мен“ или „един полицай непрекъснато идва в магазина ми и пие портокалов сок, без да плаща“ — такива неща.

— Добре.

— Както казах, нямаше отворено разследване за Частин, но имаха два анонимни сигнала за неназовано ченге, което играело карти, а после не можело да покрива загубите си.

— Какви карти?

— Не пише, обаче си наясно, че ако някой иска да играе на високи залози в този град, ще намери къде. Ако се движиш в този свят.

Балард поклати глава, макар да знаеше, че Кар няма как да види. Огледа се, за да се увери, че никой не чува разговора ѝ. В стаята не бе останал почти никой, защото повечето детективи започваха да приключват още в четири следобед. Въпреки това тя се прислони до преградата на работното място и сниши глас.

— Пак не мога да приема. Нямате нищо освен изчезнал пистолет, а както сам каза, може да има сто причини да е изчезнал. Като че ли си повече заинтересован да стовариш всичко на гърба на Частин, отколкото да откриеш кой го е убил.

— Ето пак — каза Кар. — Не „стоварваме“ нищо на никого. И знаеш ли какво? Наистина не те разбирам, Рене. Всички знаят, че преди две години Частин те предаде, че кариерата ти престана да се движи нагоре и че сега работиш през нощта. И го защитаваши в ситуация, която е доста съмнителна, в която има много дим.

— Това е то, нали? Много дим. Когато работех в центъра, преди кариерата ми да тръгне надолу, както предполагаш, имахме нужда от нещо повече от дим. Нещо много повече от дим.

— Ако има огън, ще го намерим.

— Желая ти късмет с това, Кар. Ще говорим по-късно.

Балард прекъсна връзката и остана замръзнала на бюрото. Версията, че стрелецът от „Танцърите“ е полицай, беше нейна. Сега версията се бе превърнала в чудовище и се целеше към Частин.

Питаше се още колко време ще мине, докато Кар открие, че резервният пистолет на глезена ѝ е „Ругер“ 380.

Успокой се. Ругерът на глезена ѝ беше одобрен като резервно оръжие за полицаите от шефовете на полицията. Такова оръжие освен нея имаха поне още хиляда ченгета.

След това започна да премисля прекалено много — започна да се пита дали Кар е знаел, че има такова оръжие, и дали целта на обаждането му не е била да види дали няма да посочи този факт доброволно. Тя бе премълчала и това би могло да я качи в списъка на заподозрените.

— Наистина ли мислят, че ченге е стреляло в „Танцъорите“?

Балард се завъртя на стола и видя детектив Рик Тайгърт — седеше на бюрото точно зад нея. Не си бе дала сметка, че може да е чул нейната част от разговора ѝ с Кар.

— Виж, не казвай това никъде, Рик — отвърна тя. — Помислих, че си си тръгнал.

— Няма, но ако е вярно, полицията пак ще бъде влачена в лайната — отбеляза Тайгърт.

— Да, така е, но някои неща са неизбежни. Виж, не знам дали е истина, но го дръж за себе си, нали?

— Ясно, няма проблем.

Балард се обърна към бюрото и започна да отваря служебния плик, който бе взела от пощата си. Предишният получател беше задраскан, точно над нейното име. Беше Фалцър/ВР. В плика имаше копия от доклада за обиска в къщата на Томас Трент предишния ден. Фалцър изпълняваше обещанието си да я държи в течение. Докладът задължително се изпращаше в съда, оторизирал заповедта за обиск. Законът задължаваше извършилия обиска да докладва на съдията, който се явяваше нещо като външна власт, която бдително следи да няма незаконни претърсвания и отнемания. В тези доклади обикновено се описваха всички вещи, иззети по време на обиска. Заедно с доклада Фалцър ѝ бе изпратил пачка снимки от местопрестъплението и на всеки от иззетите предмети на мястото, на което е бил намерен.

Балард опита да прогони мислите за Частин от главата си и да се съсредоточи изцяло върху Трент. Прегледа списъка на предметите, иззети от къщата на „Райтуд“. Повечето бяха обикновени вещи, които намират приложение в домакинството или в домашната работилница, но могат да придобият зловещо качество, когато са в ръцете на сериен сексуален престъпник. Неща от рода на лепенка, връзки за кабели, клещи, ски маска. Върхът беше колекцията месингови боксове от чекмеджето на нощното шкафче в спалнята на Трент. Тъй като нямаше някакво подробно описание на боксовете, Балард веднага разрови снимките и намери една на четири чифта боксове в чекмеджето. Всеки беше със свое характерно оформление и от различен материал, но на всички бяха гравирани едни и същи две думи, ДОБРО и ЗЛО. Предположи, че с някой от тези чифтове е била изтезавана Рамона Рамон.

Макар че металните боксове не ѝ бяха нужни, за да бетонира обвиненията срещу Трент, особено след като нямаше да има съдебен процес, това беше някакъв мълчалив момент на прояснение, удовлетворение и увереност, че е постъпила правилно. Единственото ѝ съжаление бе, че няма с кого да сподели този момент. Дженкинс щеше да се появи най-рано след шест часа, а и той нямаше никакво участие в случая. Единствено тя го бе взела присърце.

Забеляза, че Фалцър е включил копия на всички снимки от местопрестъплението, така че се зае да ги разглежда внимателно. Тази фотообиколка на къщата ѝ напомни, че всъщност не беше видяла цялото жилище. Порази я нормалността на всичко там. Стаите бяха обзаведени пестеливо, със старомодни мебели. Единственото, което позволяваше да се направи извод, че снимките са правени в днешно време, беше плоският телевизор на стената в дневната.

Последната снимка в купа беше от най-долната стая на обърнатата къща. На нея беше и Трент *in situ* — както е бил намерен. По него и на пода имаше повече кръв, отколкото тя си спомняше. Очите му бяха полуотворени. Отдели доста време, за да проучи трупа на човека, когото беше убивала. Откъсна очи от снимката едва когато телефонът ѝ иззвъня. Погледна дисплея. Беше Таусън.

— Видя ли интернет страницата? — попита той. — Публикувана е. Добра е.

— Секунда — каза тя.

Извади на екрана страницата на „Л. А. Таймс“. Материалът не беше на първо място, но все пак беше на трето място от началото. Отвори статията, видя името на Джери Кастор и я прочете набързо. Прочетеното ѝ хареса. Особено абзаца за парите.

Източници от полицията заявяват, че първоначалните съобщения, поставили под въпрос действията на Балард, не са взели под внимание цялата маса на откритите доказателства и реалните обстоятелства. Очаква се отделът за вътрешни разследвания да даде оценка, че Балард е действала храбро и в рамките на закона, като е приложила оправдана сила, когато е пробела Трент със случайно отчупена остра летва, за да спаси живота си и живота на друга жертва, похитена от заподозрения. Установените от „Вътрешни разследвания“ факти ще бъдат предадени в кабинета на областния прокурор, който ще се произнесе окончателно по действията на детектив Балард.

— Да, добре е — каза тя след малко. — Ти какво мислиш?

— Мисля, че сгрехихме — отвърна той. — Трябваше да кажем на Фалцър, че искаш да те повишат в капитан. Той направи всичко, което поискахме от него! Всъщност проверих какво става с вана ти и ми казаха, че ще можеш да си го вземеш утре. Свършили са с него.

Тя нямаше представа, че той ще направи това. Беше поел инициативата и това ѝ подсказваше, че ситуацията с Таусън може да стане неловка.

— Благодаря ти, Дийн — каза тя. — За всичко. Ти наистина обърна положението наопаки.

— Не аз — възрази той. — Ти самата улесни задачата ми до степен почти да нямам какво да правя.

— Е, добре, както и да е. Между другото, дадох визитката ти на жертвата на Трент — тази, заради която се намесих в разследването. Казах ѝ, че би трябвало да търси обезщетение от наследството му и да ти се обади.

— Задължен съм ти. И, Рене, този въпрос сега е приключен, поне по отношение на моето участие. Това означава, че няма да има

конфликт на интереси, ако поддържаме връзка... на лично ниво, имам предвид.

Ето я. Увертюрата към неловката ситуация. Беше нормално мъже от полицията, дори от по-широкото поле на правоохранителната система, да я ухахват. Така се бе сближила с Комптън — общата работа често води и до нещо повече. Долавяше, че интересът на Таусън расте след разговора в къщата му онази неделя. Проблемът беше, че самата тя не споделяше този интерес, особено след преживяното.

— Мисля, че искам да запазим строго професионалните си отношения, Дийн — каза тя. — Много вероятно е да имам нужда от професионалната ти помощ и в бъдеще, защото видях как се справи сега. И ми хареса.

Надяваше се комплиментите за професионалните му качества да омекотят ефекта от това, че го отблъсква.

— Да, разбира се — отвърна той. — Винаги, когато имаш нужда, Рене, ще се радвам да помогна. Все пак помисли. Винаги можем да имаме и двете.

— Благодаря ти, Дийн — отвърна тя.

След като приключи разговора, се върна към снимките. Огледа още веднъж трупа на Трент и стаята на най-долния етаж на обърнатата къща. Видът на тялото и кръвта ѝ даде възможност да прехвърли още веднъж всичко в ума си. Преживя стъпките, които бе предприела, измъкването на китките от връзките, после нападението. Сложи дясната си длан върху лявата китка. Нея бе освободила най-напред, тя беше наранена най-сериозно от свинските опашки. Снимката я накара отново да почувства болката. Но си заслужаваше. Беше жертва. Не беше в състояние да го произнесе дори пред себе си, но повторното мислено преживяване, без колебания и обмисляне, имаше терапевтичен ефект. Беше ѝ нужно.

Можеше и да не чуе името си — толкова бе вгълбена, но някой я викаше от другия край на стаята. Вдигна поглед и видя Димитра Луис да размахва бележник към нея, точно пред кабинета на Макадамс. Луис отговаряше за архива и уликите на отдела и в края на всеки работен ден пускаше в пощата на капитана дневници за веществените доказателства, така че да е информиран за развитието на всеки отделен случай.

Балард стана и отиде да види какво иска.

— Какво има, Димитра?

— Има това, че искам да махнеш торбата, която е в шкафа ми. Не може да я държиш там вечно.

— Какви ги говориш? Каква торба?

— В един от шкафите ми от миналата седмица се търкаля твоя торба.

— Която Частин трябваше да вземе и да занесе в „Грабежи и убийства“? Трябваше да я вземе още в петък.

— Обаче, както ти казах, все още е в шкафа и е на твое име, не на негово. Искам да дойдеш и да си я вземеш. Трябва ми мястото.

Балард беше озадачена. В този плик за доказателства бяха вещите на Синтия Хадел, келнерката, застреляна при касапницата в „Танцьорите“. Балард си даваше сметка, че тя е случайна жертва, но ѝ се струваше необяснимо защо Частин не е взел вещите ѝ в петък сутринта, когато беше в управлението. Беше му казала за плика. Дори обаче да е бил много зает със свидетеля Зандер Спайтс, пликът би трябвало да бъде взет от куриер в понеделник сутринта и предаден в склада за доказателства в центъра и там да бъде запазен на негово име.

Такава беше процедурата. Луис обаче твърдеше, че не се е случило нищо такова. Че пликът е записан на нейно име.

— Не знам защо е станало така, но ще дойда да проверя след няколко минути — обеща Балард.

Луис ѝ благодари и излезе от стаята на детективите.

Балард се върна при бюрото, събра снимките и доклада за обиска и ги сложи в плик за служебна кореспонденция, за да не са пред очите на всички. После заключи плика в шкафа си и тръгна към стаята за доказателства.

Луис не беше там и стаята беше празна. Балард отвори шкафа, в който бе сложила кафявия книжен плик с личните вещи на Синтия Хадел. Взе го и го отнесе до плота. Първото, което забеляза, беше, че е запечатан с две лепенки. Върху първата червена лепенка за веществени доказателства беше сложена втора, което означаваше, че е бил отварян и запечатан отново, след като го бе сложила там в петък сутринта. Предположи, че го е направил Частин. След това погледна етикета — той също беше нов. Написана на ръка инструкция гласеше, че пликът трябва да се задържи за детектив Балард от управление Холивуд. Почеркът беше на Частин.

Балард взе от плота макетно ножче, срязва лепенката и отвори плика. Отвътре извади по-малките найлонови пликосе, които беше сложила в големия книжен плик сутринта след смъртта на Хадел. Забеляза, че един от тях също е запечатан с допълнителна лента. Беше отварян и запечатан отново.

Без да къса новата лепенка, тя разстла предметите от плика върху плота, така че да ги вижда през найлона. Вътре имаше списък, така че успя да провери съдържанието по него — телефона на Хадел, престилката ѝ, цигарената кутия, в която беше шишенцето дрога.

Предвид казаното от Кар, че сега Частиn е фокус на разследването, Балард се зачуди какво ли е бил намислил. Дали пък в този плик нямаше нещо, което е искал да скрие от „Грабежи и убийства“? Дали не беше информация от телефона на Хадел? Или пък беше взел нещо?

Нямаше лесен отговор. Улови горните ъгли на плика и го обърна обратно, за да огледа съдържанието от другата страна. Веднага забеляза визитка, която беше мушната в целофанената опаковка на цигарената кутия, която преди това не беше там. Беше служебната визитка на Частиn от полицията на Лос Анджелис.

Балард извади латексови ръкавици от устройството на стената, сложи си ги и се върна при плика с вещевени доказателства. Срязва лепенката и извади цигарената кутия. Огледа внимателно визитката, после я измъкна. На другата страна беше написано име, което не се виждаше, докато картичката беше под целофана.

Ерик Хигс, ДМВ.

Балард не познаваше името и не знаеше какво означава съкращението ДМВ. Остави картичката и отвори цигарената кутия. Шишенцето все още беше там и изглеждаше наполовина пълно — както го беше оставила.

Реши да огледа всичко, за да установи дали нещо не е пипано. Телефонът беше безполезен, защото батерията отдавна се бе изтощила. След това разгъна престилката и се убеди, че съдържанието е каквото си беше било — сгънати банкноти, още цигари, запалка, малък бележник. Извади парите и ги преброи. Не лисваше и долар — и нищо не показваше каква е била идеята на Частиn.

Извади телефона си. Свали ръкавицата и написа в търсачката Ерик Хигс. Получи различни отговори. Имаше художник, колежански

футболист, професор по химия от Калифорнийския университет, Ървайн, и още няколко. Никой от тези хора не означаваше нищо за нея.

След това написа ДМВ и също получи различни резултати. Далече долу видя думите „Депозиране на метали под вакуум“ и обяснение от един ред, което привлече вниманието ѝ с една дума.

Физически процес за покриване на веществени доказателства с много тънък филм от...

Спомни си, че е чела нещо за този процес. Щракна върху линка и отвори статията. ДМВ беше метод в криминалистиката, при който с помощта на слоеве злато и цинк, нанесени при ниско налягане върху повърхности, които са твърде порести и обичайните методи не дават резултати, се открояват пръстови отпечатащи. Процесът се бе оказал успешен при прилагане върху пластмаси, метали с грапава повърхност, дори някои видове текстил.

Статията беше публикувана преди две години в списание за криминалистика. Пишеше също, че техниката е сложна и изисква голяма по размер вакуумна камера и друго оборудване, да не говорим за скъпите метали злато и цинк. Поради това изучаването и прилагането на метода се осъществяваше преди всичко в някои университети и частни лаборатории. В статията се твърдеше, че нито ФБР, нито която и да било градска полиция в Съединените щати разполагат с камера за ДМВ и това е голяма пречка в работата на тези институции по разкриването на някои престъпления.

В статията се изреждаха няколкото лаборатории и университети, в които приложенията на ДМВ или се предлагаха на външни клиенти, или се изучаваха. Сред тях беше и Калифорнийският университет в Ървайн, където работеше Ерик Хигс, професор по химия.

Балард бързо прибра вещите на Синтия Хадел в кафявия книжен плик и го запечата отново с лепенка от ролка на плота. След това го отнесе до стаята на детективите и се зае да открие професор Хигс.

След двайсет минути, благодарение на полицейското управление към университета, се свърза с лабораторията, за която отговаряше професорът. Гласът, който отговори, ѝ се стори твърде младежки, за да е на професор.

— Търся професор Хигс.

— Отиде си.

— За деня?

— Да, за деня.

— Вие сте?

— А вие сте?

— Детектив Рене Балард, полиция Лос Анджелис. Много важно е да се свържа с професор Хигс. Можете ли да ми помогнете?

— Ами, аз...

— Кой сте вие?

— Ъ-ъ... Стив Стилвел. Асистент в лабораторията.

— Нали това е лабораторията за ДМВ?

— Ами не е точно лаборатория за ДМВ, но разполагаме с такова оборудване, да.

Балард се развълнува.

— Имате ли мобилен телефон на професор Хигс? И как мога да се свържа с него?

— Да, имам мобилния му. Предполагам, бих могъл да... Не съм сигурен дали е редно...

— Мистър Стилвел, обаждам се във връзка с разследване на убийство. Разбирате ли? Или ми дайте номера на професор Хигс, или му се обадете и поискайте разрешение да ми го дадете. Трябва да направите едно от двете незабавно.

— Добре, добре, момент да извадя номера. Той е на този телефон, така че няма да ви чувам, докато го търся.

— Само побързайте, мистър Стилвел.

Докато чакаше, Балард едва се сдържаше. Скочи и започна да се разхожда между бюрата, докато Стилвел търсеше номера. Най-накрая той започна да ѝ го диктува и тя изтича до бюрото си, за да го запише. Прекъсна разговора със Стилвел точно когато той попита:

— Успяхте ли да запишете?

Набра номера и след едно позвъняване се обади мъжки глас.

— Професор Хигс?

— Да?

— Казвам се Балард. Детектив съм в полицията на Лос Анджелис.

След дълга пауза той попита:

— Работехте заедно с Кен Частиг, нали?

Балард усети в гърдите си прилив на чиста енергия.

— Да, работехме заедно.

— Мислех си, че може да се обадите. Той ми каза, че ако нещо се случи с него, мога да ви имам доверие.

Шофирането до Ървайн в област Ориндж се оказа мъчително преживяване. Професор Хигс се бе съгласил да се върне в лабораторията и да се срещнат там. По пътя Балард размишляваше за следата, която следваше. Кен Частин недвусмислено ѝ я бе оставил, за да тръгне по нея. Давал си бе сметка, че е навлязъл в опасна територия, и беше имал резервен план, който да се задейства, ако нещо се случи с него. Тя беше този план. Като бе пренасочил вещите на Хадел обратно към нея, Частин се бе подсигурил, че тя ще ги получи след почивните дни и ще установи връзка с професор Хигс.

Когато най-после стигна до университета, се наложи да се обажда на професора два пъти, докато открие сградата на департамента по естествени науки, в която, на четвъртия етаж, се намираще лабораторията му.

Сградата ѝ се стори пуста. Завари Хигс сам в лабораторията. Беше висок и жилест, по-млад, отколкото бе очаквала. Поздрави я сърдечно и като че ли от плещите му падна някакъв товар или грижа.

— Не знаех — каза той. — Толкова съм зает, че не ми остава време да прочета вестник или да гледам телевизия. Научих едва вчера, когато позвъних на номера, който ми даде той, и жена му ми каза. Ужасно! Надявам се това тук да няма нищо общо.

И посочи към задната част на лабораторията, където имаше стоманена камера за ниско налягане с размерите на домашна перална машина.

— Тук съм, за да опитам да разбера — отговори Балард. — Говорили сте с жена му?

— Да, тя вдигна телефона — каза Хигс. — Разказа ми какво се е случило и останах като гръмнат.

Частин беше дал на професора домашния си номер, а не служебния или мобилния. Това беше важен факт и за Балард беше индикация — наред с поведението му на местопрестъплението и връщането на вещите на Хадел, — че е опитвал да скрие поне част от

ходовете си по разследването на стрелбата в „Ганцъорите“, така че да не могат да бъдат открити с нормални средства.

— Има ли къде да седнем да поговорим? — попита Балард.

— Разбира се, имам кабинет — отговори Хигс. — Елате.

Минаха през няколко свързани помещения и влязоха в малък кабинет, в който имаше място само за бюро и един стол за посетител. Седнаха и Балард помоли професора да ѝ разкаже за контактите си с Частин от самото начало.

— Тоест още от първия случай? — попита той.

— Предполагам — каза Балард. — Какъв беше първият случай?

— За първи път разговарях с детектив Частин, когато ми се обади преди около две години. Каза ми, че бил чел за ДМВ в някакво списание — не помня кое, — и искаше да му кажа дали с този процес могат да се свалят отпечатъци от баскетболна топка.

Разказът на Хигс ѝ звучеше убедително. От годините, когато бяха партньори, знаеше, че Частин се интересува и следеше развитието на техниките в криминалистиката, разпитите, юридическите правила. Някои от колегите им го наричаха Учения, защото наистина четеше много. И много често вдигаше телефона и разговаряше направо с учените, ако имаше въпроси относно някое доказателство.

— Каза ли какъв е случаят? — попита Балард.

— Да. Стрелба на баскетболно игрище — отговори Хигс. — Хлапета започнали да спорят заради игра един срещу друг, едното извадило пистолет от раницата си до игрището и застреляло другото. Детектив Частин смяташе, че стрелецът трябва да е оставил отпечатъците си по топката, защото е играл с нея. Криминалистите от полицията обаче не успели да свалят отпечатъци, защото гумените топки имат набраздена пореста повърхност. Помоли ме да опитам.

— И какво стана?

— Обичам предизвикателствата. Казах му да донесе топката. Опитяхме, но не успяхме да свалим никакви използваеми отпечатъци. Имам предвид, имаше петна и ивици, но не можеха да се пуснат през базата данни за сравняване.

— Тогава какво се случи?

— Ами, нищо повече. Докато не ми се обади миналата седмица, за да ме попита дали може да ми изпрати нещо, от което да опитам да сваля отпечатъци.

— Какво беше то?

— Наричаше го „бутон за палец“.

— Кога точно се обади?

— Рано в петък. Бях в колата на път за тук и ме откри на мобилния. Мога да проверя в телефона ми, ако е нужно по-точно време.

— Да, моля.

— Разбира се.

Хигс извади телефона от джоба си и отиде на списъка с обажданията. Спусна се по него и стигна до разговорите от петък сутринта.

— Това е — каза той. — Обадил се е в седем и четирийсет и една сутринта, в петък.

— Може ли да видя номера? — попита Балард.

Хигс обърна телефона към нея и Балард се наведе към бюрото, за да го види по-добре. Номерът беше 213-972-2971 и не беше мобилният на бившия ѝ партньор. Беше звънил през централата на управлението в Холивуд. Беше използвал стационарната линия в стаята за доказателства по времето, когато беше оглеждал вещите на Синтия Хадел.

— Какво точно поиска, когато се обади? — попита Балард.

— Каза, че имало извънредни обстоятелства в разследване на тежко престъпление — отговори Хигс. — Искаше да му кажа дали бих могъл да обработя много малък предмет, колкото десет цента, и да сваля от него отпечатъци.

— И какво му отговорихте?

— Ами, отговорих му, че мога да опитам, но първо попитах какъв е материалът, а той отговори, че бил метален бутон, но с неравна повърхност заради щампа. Казах му, че веднъж свалих отпечатък от монета от десет цента, точно от челюстта на Рузвелт. Той каза, че ще изпрати въпросното нещо и че за него мога да разговарям единствено с него.

За Балард стана ясно, че към 7:41, петък сутринта, по-малко от осем часа след стрелбата в „Ганцъорите“, Частин вече е знаел или поне е подозирал, че е бил замесен полицаи. Взел е мерки да прикрие подозренията си и да се защити — обадил се е на Хигс от служебния

телефон, а не от своя, и е оставил картичката си с името на Хигс в плика с вещите на Хадел.

— Изпрати ви предмета по пощата или го донесе лично? — попита тя.

— Изпрати го по пощата. Получих го в събота, с препоръчана поща — каза Хигс.

— Пазите ли случайно опаковката?

Балард мислеше как да документира движението на доказателствения материал. Ако някога започнеше съдебен процес, това би се оказало важно. Хигс се замисли за момент, после поклати глава.

— Не, изхвърлена е. Чистачките идват в събота вечер.

— И къде е сега този бутон?

— Ще отида да го донеса. Връщам се веднага.

Хигс стана и излезе от кабинета. Балард го зачака. Чу да се отваря и затваря чекмедже някъде в лабораторията, после професорът се върна. Подаде й малък плик за доказателства, в който имаше нещо подобно на малка черна капачка с резба отстрани.

Балард беше сигурна, че това са пликът и предметът, които бе видяла Частин да прибира на местопрестъплението рано в петък сутринта. Явно бе разпознал какво е и си бе дал сметка какво означава.

Обърна плика, за да огледа предмета. Беше всъщност малко по-малък от монета от десет цента, с плоска повърхност с щампована отгоре дума.

Lawmaster

Думата беше позната на Балард, макар и да не беше в състояние веднага да си спомни откъде. Извади телефона си, за да я потърси в интернет.

— Дойде с бележка — каза Хигс. — Беше в пакета. Пишеше, че ако нещо му се случи, да се доверя на Рене Балард. Така че когато се обадохте...

— Пазите ли бележката? — попита Балард.

— Ммм... Да, така мисля. Трябва да е някъде тук. Ще трябва да я потърся, но знам, че не съм я изхвърлил.

— Ако е възможно, бих искала да я видя.

Балард пусна търсачката и скоро получи два резултата за думата. *Lawmaster* беше името на мотоциклета, използван от съдия Дред в

поредица комикси и филми. Също така беше името на фирма, произвеждаща кожени изделия, колани и кобури, предназначени за правоохранителните органи.

Балард чукна линка към страницата на фирмата, защото си спомни марката. „Ломастър“ специализираше в кожени кобури, особено раменните, които бяха предпочитани от маниаците на тема оръжия в полицията — напомпани с тестостерон бикове, които слагаха формата пред функцията и бяха готови да понесат неудобството на кожените ремъци, които се кръстосват на гърба им, пред удобството на обикновен кобур за колан, който обаче не им се струваше така мъжествен.

Повечето от тези маниаци бяха новодошли карьеристи, които не пропускаха шанс да проверят как изглеждат в огледало и винаги сваляха саката си, когато са на местопрестъпление, за да впечатляват околните и самите себе си. Все пак имаше и каубои от старата школа, които предпочитаха да изглеждат така. Лейтенант Оливас беше сред тях.

На интернет страницата имаше разнообразни кобури и Балард чукна върху един, който балансираше тежестта на пистолета от едната страна с тежестта на два резервни пълнителя от другата. Увеличи снимката и разгледа изработката на кобура. Видя няколко възможности за регулиране на ъгъла на пистолета, така че да има лесен достъп за носещия го. Тези регулировки ставаха чрез къси винтчета, които се навиваха в капси с резба, на които беше щамповано логото на фирмата.

Това беше моментът на водопада — когато елементите на разследването се събират в едно. Балард осъзнаваше, че Частин е знаел и разбирал какво прави, когато тайно е взел улика от местопрестъплението и е опитал да я анализира и запази далече от полицията.

Вдигна плика с капачката.

— Професор Хигс, успяхте ли да свалите отпечатък от това нещо?

— Да, успех. Имам идеален отпечатък.

В сряда Балард отново отседна в „Мияко“ и отново поръча суши в стаята си, преди да легне да спи. Имаше достатъчно дрехи за още един ден, без да взема нови, и сутринта отиде набързо до технически център „Пайпър“, където беше звеното за латентни отпечатащи, както и въздушната ескадрила.

Всеки детектив с няколко години в професията си осигурява техници от всички сфери на криминалистиката, на които може да разчита за услуга или за пререждане на опашката, ако се налага. Някои от сферите са по-важни от други, защото присъстват в повечето престъпления. От почти всички местопрестъпления се свалят отпечатащи от пръсти и поради това звеното за латентни отпечатащи беше едно от най-важните в цялата система. Човекът на Балард се казваше Поли Станфийлд.

Преди пет години двете работиха по труден случай, в който три отделни убийства с изнасилване бяха свързани от еднакви отпечатащи, открити и на трите местопрестъпления, но Станфийлд не успяваше да открие съответствие в никоя от базите данни с пръстови отпечатащи, съхранявани по света. Само неуморните усилия и на двете накрая доведоха до арест, след като Станфийлд проникна тайно в базата данни с наемателите на голям комплекс апартаменти в Долината, който беше географски център на убийствата. При кандидатстването си наемателите трябваше да оставят отпечатащи, с които после не се правеше нищо. Просто по този начин обезкуражаваха тези, които биха излъгали, че нямат криминално досие. След като Станфийлд идентифицира заподозрения, Балард и партньорът ѝ, Частин, трябваше да открият друг начин да го уличат, така че да не се разбере, че Станфийлд е хакнала базата данни с наемателите. Прибегнаха до изпитания стар метод на анонимното обаждане от телефон едnodневка, което разкри самоличността на престъпника по телефона за сигнали на полицията. И никой не разбра какво всъщност се е случило.

При раздялата с Частин Балард получи в наследство Станфийлд. При повечето „разводи“ хората от отдела и спомагателните агенции вземаха страна. Станфийлд бе видяла през кариерата си достатъчно агресия и сексуални посегателства от страна на мъжете, за да реши да остане с Балард.

Балард знаеше, че Станфийлд работи от седем до четири, така че в седем без пет я чакаше пред вратата с две кафета. В телефонен разговор преди това бяха уточнили какво трябва да се направи, така че посещението не беше изненада, както и високото съдържание на захар в кафето. Беше специално поръчано.

— Да видим какво имаш — каза Станфийлд вместо поздрав.

Като шеф, Станфийлд имаше миниатюрен кабинет, но това все пак беше по-добре от отвореното работно пространство, където действаха повечето техници. Беше наясно какво да прави с материалите, донесени от Балард. Процесът на ДМВ бе довел до временно проявление на пръстов отпечатък върху капачка на капса от кобур. След това професор Хигс бе фотографирал отпечатъка при различна осветеност.

Балард носеше при Станфийлд отпечатък от палец.

Станфийлд започна работа с обикновена лупа, с която огледа снимката, за да определи дали има използваем отпечатък.

— Този палец е чудесен — отбеляза накрая. — Добри, чисти ръбове. Ще е нужно малко време обаче. Трябва да я сканирам и да я пусна за проследяване в базите данни.

Това беше нещо повече от намек, че не иска през това време Балард да наднича над рамото ѝ. Трябваше да сканира снимката и да я качи на компютъра си, после да премине през бавния процес на цифрова обработка на извивките на линиите от отпечатъка, така че след това да може да бъде подаден на Автоматизирания индекс на пръстови отпечатъци. В базата данни имаше повече от седемдесет милиона отпечатъци. Изпращането на отпечатък не гарантираше мигновен резултат. Освен това нередко резултатите не бяха категорични. Излизаха по няколко близки, така че се налагаше техник да определи визуално, под микроскоп, кое е пълното съответствие.

— Искаш да се махна и да дойда после? — каза Балард. — След колко време?

— Дай ми поне два часа — отговори Станфийлд. — Ако стане преди това, ще ти се обадя.

Балард стана.

— Добре. И не забравяй, че това е тайна. Не казвай на никого по кой случай е и какво правиш. Ако попаднеш на съответствие, ще кажеш единствено на мен.

Станфийлд остави лупата на масата и я погледна.

— Да не опитваш да ме изплашиш?

— Не, но искам да си предпазлива. Ако се добереш до име и това е името, за което си мисля, ще разбереш какво имам предвид.

Балард не искаше да споделя следователската си версия със Станфийлд преди да има резултат. Не искаше заключенията ѝ да бъдат повлияни от предварителни идеи чий може да е отпечатъкът.

— Мамка му! — каза Станфийлд. — Е, благодаря много, Рене. Знаеш, че наистина си харесвам работата тук.

— Не драматизирай — отвърна Балард. — Просто виж какъв ще е резултатът.

Балард използва времето, за да отиде пеша до служебния гараж, в който обследваха автомобилите. Знаеше как се отнасят понякога към гражданите, чиито коли са били иззети за обследване, и очакваше документите от „Вътрешни“ да са се забавили и да се наложи да чака още. Всичко обаче се оказа готово и можеше да тръгва. Очакванията ѝ за състоянието на вана обаче се оказаха точни.

Първият знак беше дръжката на вратата на шофьорското място, която все още беше намазана с черния прах за сваляне на отпечатъци. Отвори и видя, че цялото купе също е изпоцапано. От опит беше наясно, че черният прах може да разваля дрехи и е невъзможно да бъде почистен с домашни средства. Отиде в офиса на гаража и настоя да ѝ върнат вана в годно за шофиране състояние. Това предизвика смразяващ поглед от страна на мениджъра, но ситуацията се промени, когато тя му показва значката си — той веднага изпрати двама от работниците в гаража с мощна прахосмукачка, руло книжни салфетки и бутилка индустриален почистващ препарат.

Балард остана при тях, наблюдаваше работата им и им сочеше всяко петънце, което са пропуснали. След час си помисли да се обади на Поли Станфийлд, но си даваше сметка, че само ще я ядоса. Реши да позвъни в службата и се свърза с директния номер на лейтенант Макадамс.

— Балард, защо не спиш? — попита той. — Довечера си в графика.

— На линия съм, лейтенант, не се безпокой — каза тя. — Просто проверявам каква е ситуацията при вас.

— В момента оказваме помощ на федералните, друго няма. Изпратили са екип за задържане, защото някакъв идиот се е затворил в пещерата Беткейв.

Тази пещера беше в Бронсън Каниън и беше използвана за снимките на телевизионната поредица за Батман от шейсетте.

— Защо им е да го задържат?

— Двойно убийство в Тексас. Убил двама гардове на брониран автомобил и кацнал тук, за да се скрие.

— Ние какво правим?

— Увеличаваме трафика.

Балард разбра, че е техният човек — когото бяха подплашили с Комптън. Зачуди се дали ще ѝ се размине без последствия от страна на федералните, ако успешно приключат с него в Беткейв. В този момент телефонът ѝ изписука. Погледна. Обаждане от Станфийлд.

— Лейтенант, трябва да затворям. Търсят ме.

— Добре, Балард. Затваряй.

Тя прекъсна и превключи.

— Поли?

— Имам съвпадение на палеца. Ченге е. В какво ме забърка, Рене?

Балард излезе от стаята за разпити в градския център за задържане, пресече широкия коридор и влезе в контролната зала. Погледна монитора, който показваше стаята за разпити. На стола седеше лейтенант Оливас с лице към камерата на тавана и с ръце зад гърба. Знаеше, че тя го гледа, и се мръщеше към камерата.

Балард вдигна телефона си и снима монитора.

След това изпрати съобщение на Роджърс Кар.

Трябва ми помощ. Не иска да говори с мен.

Както очакваше, отговорът на Кар не се забави много.

Какво?!!! Къде си?

Нейният отговор беше кратък. Не ѝ се водеха дебати със съобщения.

Искаше Кар да дойде в ареста.

ЦАМ. Идваш ли? Искам да го извадя от равновесие.

Не последва отговор. Минутите се нижеха. Тя си даваше сметка, че Кар обмисля дали да дойде, дали да рискува кариерата си, като си навлече неприязънта на колегите, ако вземе участие в провалянето на високо ценен лейтенант. Балард опита да го окуражи.

Имам доказателствата.

Мина още минута. Балард имаше чувството, че е час. Кар най-после отговори.

Тръгвам.

Балард си даде сметка, че е сдържала дишането си. Изпусна въздуха от дробовете си с облекчение, обърна се към двамата полицаи, които следяха мониторите, и им каза, че Кар е на път.

Все още беше в контролния център, когато обявиха, че Кар е дошъл. След няколко минути той се появи в коридора. Балард излезе, за да го посрещне. Челото му лъщеше от пот. Това означаваше, че е изминал трите пресечки от главната административна сграда пеша и че е тръгнал веднага щом е изпратил съобщението, че тръгва. Погледна през квадратния прозорец на стая за разпити А и видя Оливас. След

това бързо извърна лице, сякаш не можеше да понесе каквото е видял. Съсредоточи се върху Балард и заговори с нисък, овладян глас.

— Какво е това, Балард? Как, по дяволите, го доведе тук?

— Подмавих го да излезе от администрацията. Казах му, че има някой, който е готов да направи признания.

— И след това си го арестувала? С какви доказателства?

Каза го високо, почти изкрещя. Вдигна ръка пред устата си и погледна полицаите от контролния център. После продължи шепнешком:

— Слушай ме. Действаш прекалено бързо. Всичко, което имам аз, сочи към Частин, не към Оливас. Не към лейтенант от „Грабежи и убийства“ по дяволите! Извършваш професионално самоубийство, ясно ли ти е? Трябва да спреш това веднага.

— Не мога — отвърна Балард. — Аз знам, че не е бил Частин. Взел е мерки, защото е разбрал, че извършителят е ченге. Заради това Оливас го е убил.

— Какви мерки? Балард, какви доказателства имаш? Оставяш проблемът ти с Оливас да вземе връх и...

— Кени е взел улика от местопрестъплението в „Ганцъорите“. Улика, че извършителят е ченге.

— Какви ги говориш? Какво е взел?

— Част от кобур, която е паднала, докато стрелецът е вадел оръжието си. Бях там. Видях как го взема. Това и белезите от микрофона... знаел е, че е ченге.

Кар извърна лице настрани за момент, докато подреди мислите си.

След това се наведе към Балард.

— Слушай, видяла си как Частин заличава следите си. Той е стрелял, а ти прецака всичко до невероятни измерения! Сега ще вляза и ще говоря с Оливас. Ще опитам да оправя нещата. Да спася поне работата ти.

Кар даде знак на единия от полицаите в контролния център да отключи вратата. След това пак се обърна към Балард.

— Ако имаш късмет, ще караш велосипед по крайбрежната — каза й. — Поне ще си запазиш значката.

— Не искаш да разбереш! — възрази Балард. — Имам доказателства! Имам...

— Не искам да слушам — прекъсна я Кар. — Влизам.

Полицаят от ареста застана до стена с малки шкафчета.

Отвори едно, извади ключа от ключалката и каза:

— Добре, но трябва да оставиш оръжията си тук. Пистолет, резервен пистолет, нож, всичко.

Кар отиде при него и остави всичко в шкафчето — извади пистолета от кобура на колана си, после джобно ножче от задния си джоб. После се подпря с ръка на стената, вдигна крачола си и разкопча кобура на резервното оръжие от глезена си. Полицаят заключи шкафчето и подаде ключа на Кар. Беше на ластик и Кар го надяна на китката си. Погледна Балард.

— Надявам се да не потъна с теб.

Полицаят отвори вратата на стаята за разпит и отстъпи, за да направи място да мине Кар. Той прекрачи прага и тръгна към масата, на която седеше Оливас.

Балард го последва и полицаят затвори и заключи вратата след тях.

Кар си даде сметка, че и Балард е влязла с него, и се обърна.

— Мислех, че ще...

Балард сграбчи дясната му ръка и с движение, заучено в полицейската академия и усвоено в дългата ѝ практика след това, я изви зад гърба му и същевременно го подпря с лявото си рамо. Кар залитна напред към празната маса. В същия момент Оливас скочи от стола си и стана ясно, че ръцете му не са оковани. Притисна Кар към плота на масата с цялата си тежест, а Балард извади белезниците от колана си, щракна ги около китките му и извика:

— Готово!

Оливас довлече задържания до стола, на който допреди малко бе седял самият той, и го стовари отгоре. После го сграбчи за реверите и го сложи да седне изправен. Накрая посочи с палец зад гърба си и каза:

— Усмихни се за камерата, Кар.

— Какви ги вършите, мамка му!? — изпъшка Кар.

— Трябваше да те отделим от оръжията ти — отговори Балард.

Кар като че ли започна да осъзнава какво се случва. Поклати глава.

— Ясно, разбрах. Обаче грешите. Не може да направите това.

— Можем, и още как — отвърна Оливас. — Имаме заповед за оръжията ти.

— Днес беше с кобур на колана — отбеляза Балард, а Оливас кимна и каза:

— Разбира се. Раменният му кобур се е разпаднал без капсата, която е изгубил.

— Вижте — започна Кар, — не знам какво си мислите, че имате, но нямате вероятен мотив. Вие сте напълно...

— Имаме отпечатък от палеца ти върху капсата от кобура — прекъсна го Оливас. — Как така тази капса се оказва на местопрестъплението, ако ти не си бил наблизо?

— Глупости! — отвърна Кар. — Нямате нищо!

— Имаме достатъчно, за да направим балистика на оръжията ти — каза Оливас. — Ако получим съвпадение, ще имаме всичко необходимо, за да идем отсреща до офиса на главния прокурор.

— И с това заминаваш, изрод такъв! — добави Балард.

— Виждаш ли как фактът, че си ченге, се обърна против теб? — каза Оливас. — Нормален престъпник би се отървал от оръжията, обаче е трудно да го направиш, когато са регистрирани в службата ти. Не става да отидеш при шефа и да му кажеш, че си изгубил и двата си пистолета. Предполагам, че си ги запазил и си се надявал да ти се размине.

Кар ги гледаше онемял. Оливас се наведе, опря длани на масата и изрецитира предупреждението с правата при арест. Попита Кар дали разбира правата си, но детективът не отговори на въпроса му.

— Това е грешка — каза Кар. — Това е абсолютна грешка!

— Убил си Частин — каза Балард. — Убил си и всички останали.

Беше се приближила до масата. Мускулите ѝ бяха напрегнати. Оливас вдигна ръка, сякаш искаше да ѝ попречи да се нахвърли върху Кар.

— Видял си, че си загубил онази капса от кобура си — каза тя. — Имал си достъп до стаята на разследващата група и си проверил уликите в доклада за доказателствата. Капсата не е била описана там и си разбрал, че някой работи неофициално, че е разбрал, че стрелбата в заведението е работа на ченге.

— Не си на себе си, Балард — почти викна Кар. — И скоро целият свят ще го разбере.

— Как се сети, че е Кени? — продължи тя, без да му обръща внимание. — Защото беше златното момче на лейтенанта? Единственият, който би се осмелил да действа неофициално? Или ти е било все едно? Частин го е отнесъл, защото си разбрал, че има деветдесет и две F и дължи пари? Решил си, че можеш да накиснеш него за всичко?

Кар не отговори.

— Ще разберем — увери го Балард. — Аз ще разбера.

Отстъпи назад и видя как ледената реалност се спуска над Кар за миг и го покрива като дебело черно одеяло. Видя как изражението му премина от увереност към шок, как увереността, че някак ще успее да излезе от тази стая с помощта на думите, се превръща в мрачната мисъл, че никога повече няма да види дневна светлина.

— Искам адвокат — каза той.

— Не се и съмнявам — отговори Балард.

За втори път този ден Балард носеше доказателства за анализ. Този път нямаше нужда от познати в лабораторията по балистика и огнестрелни оръжия. Сега разследваха убийство на детектив от полицията на Лос Анджелис, което автоматично извеждаше този анализ на първо място в списъка на чакащите. За всеки случай Оливас също се обади и добави още тежест на нуждата да се бърза. При пристигането ѝ щеше да я чака експертът по балистика Медор.

Ледената истина, която Балард носеше със себе си, задно с двете оръжия, които трябваше да бъдат проверени, беше, че доказателствата, с които бяха притиснали Кар, не бяха достатъчно силни. Тъй като обработката чрез ДМВ се използваше в криминалистиката сравнително рядко и беше направена във външна лаборатория, всеки адвокат на защитата, който е заслужил името си, би я подложил на тежък артилерийски обстрел от възражения. Детектив, да не би да искате да кажете на нашите съдебни заседатели, че това критично важно изследване на улика е осъществено от студенти в обикновена химическа лаборатория? Очаквате ли да повярваме, че това така наречено доказателство е било буквално откраднато от местопрестъплението, а след това е било изпратено по куриер до колежанска лаборатория?

Допълнителен проблем беше придобиването на уликата. Ключовият отпечатък на заподозрения върху капса от кобур бе взет от местопрестъплението, без това да е документирано. Сега Частин беше мъртъв и Балард беше единствената, която го бе видяла да взема капсата. Собствените ѝ отношения с шефовете ѝ в полицията и надеждността ѝ като свидетел несъмнено щяха да станат обект на ожесточена атака.

С две думи, имаха нужда от още доказателства. Ако се окажеше, че някой от pistolетите на Кар е използван при стрелбата в „Танцьорите“ или убийството на Частин, случаят щеше да бъде решен недвусмислено и Кар нямаше да се измъкне от тежестта на фактите.

Обвинението беше украсено и с редица „подобрени“, известни като утежняващи обстоятелства — убийство на полицаи, проникване в чужд дом, причакване. Всяко от тези неща би могло да осигури на Кар смъртна присъда, а трите заедно на практика я гарантираха. Макар че щатът Калифорния не беше екзекутирал никого от десет години и нямаше индикации това положение да се промени в бъдеще, ченгетата и осъдените бяха наясно, че смъртната присъда е билет към полудяването — годините изолация и разходката от един час седмично извън стените на килията си казват думата. Предвид това Кар би могъл да приеме споразумение, което да махне смъртната присъда от масата. Тогава би трябвало да признае престъпленията и мотивите си да ги извърши. Щеше да се наложи да разкаже всичко.

Медор и един неин колега я чакаха пред входа на балистичната лаборатория и взеха опакованите отделно оръжия. Първо отидоха в стаята с водния резервоар, в който стреляха, за да получат цели, недеформирани куршуми, годни за сравняване с извадените от жертвите. След това влязоха в самата лаборатория и се заеха с анализа.

— Може ли най-напред да видите ругера? — попита Балард.

Искаше да научи отговора за смъртта на Частин колкото може по-рано.

— Няма проблем — отвърна Медор.

Балард се отдръпна назад, за да не пречи. Докато чакаше, мислите ѝ се върнаха към случилото се след като арестуваха Кар и Оливас даде друга насока на екипа по разследването. Балард трябваше да проследи балистичните експертизи, а трима детективи бяха натоварени със задачата да проучат живота му до най-малката подробност, за да стигнат до мотивите на престъпленията. Самият Оливас се зае със задачата да уведоми шефовете на полицията и пиарите. Беше малко вероятно арестът на Кар да остане скрит дълго, така че полицията трябваше да излезе напред преди пресата да е гръмнала.

След това всеки тръгна да изпълнява задачите си, а Оливас и Балард останаха за момент сами. Тогава той ѝ протегна ръка. Жестът беше толкова неочакван, че тя стисна ръката му, без да мисли. И той задържа нейната.

— Детектив, искам да заровим томаховката — каза той. — Това сега показва какъв следовател си. Ти си умна и съвестна. Би било

чудесно, ако си в екипа ми, и мога да се погрижа това да стане. Отново ще работиш през деня, пълна оперативна свобода. Има доста добри причини да се съгласиш.

Балард онемя. Държеше опакованите оръжия на Кар.

— Трябва да занеса оръжията — успя да каже.

Оливас кимна и най-накрая пусна ръката ѝ.

— Помисли — каза ѝ. — Ти си добър детектив, Балард, а аз ще обърна другата буза в името на отдела.

Балард се обърна и излезе от ареста. Беше доволна, че се е сдържала и не е замахнала да удари Оливас с пистолетите на Кар.

Докато наблюдаваше Медор пред микроскопа, се опита да върне мислите си към разследването.

Все още оставаха много въпроси и необяснени моменти. Най-важният от тях беше изчезналият Матю Робисън. След като Балард научи, че отпечатъкът върху капсата от кобур е на Кар, се зае да постави всички факти по случая в тази нова светлина и видя връзката, която дотогава ѝ убягваше. Кар беше от екипа от „Тежки престъпления“, който в петък сутринта беше разбил шайка за трафик на хора на пристанището. Самата тя бе гледала репортажа по новините в пет следобед. Сега си даде сметка, че Робисън, видян за последен път от приятелката му да гледа телевизия на канапето, е разпознал Кар от предишната вечер в „Танцьорите“. След това, в 5:10 следобед, е вдигнал телефона на Частин, за да му каже.

Наясно беше, че точно този телефонен разговор е задвижил няколко неща. Частин вече е имал допълнително потвърждение, че стрелецът от „Танцьорите“ е ченге. Наложило се е да излезе, за да накара Робисън да не споменава пред никого какво знае и да се погрижи за безопасността му. Въпросът беше кой се е добрал до Робисън най-напред — Частин или Кар?

Като детектив от „Тежки престъпления“, Кар е имал свободен достъп до компютрите на „Грабежи и убийства“, както и до командния център на отдела. Ако е чел докладите по стрелбата в „Танцьорите“ по реда на постъпването им в петък, вероятно е забелязал Робисън, а нежеланието на Частин да го разпитва може да му се е сторило подозрително. В опита си да скрие факта, че Робисън явно е имал възможност да огледа стрелеца добре, Частин го отхвърля като НВН — „не видял нищо“. Усилието му може да е имало противоположен ефект,

ако Кар си е помислил, че Частин опитва да скрие непоклатим свидетел. Кар е убиецът, следователно си е давал сметка, че има сериозен шанс все някой от клуба да го е видял добре. Това би го накарало да се запознае с докладите за свидетелите, за да види дали наистина е така...

Балард изостави тези мисли, когато Медор стана от стола пред микроскопа и повика колегата си да погледне. Искаше да получи второ професионално мнение, защото си даваше сметка колко голям е залогът.

Телефонът на Балард иззвъня. Беше от скрит номер, но тя прие обаждането.

— Балард, има ли вече нещо? — Беше Оливас.

— Твоят човек е на микроскопа. Не би трябвало да отнеме още дълго. Искаш ли да останеш на линия? В момента като че ли се консултира с колегата си.

— Разбира се, ще почакам.

— Може ли да те попитам нещо?

— Да, какво?

— Кар знаеше, че звъня на Матю Робисън и че опитвам да го открия. Когато го попитах откъде е научил, отговори, че след като бил убит Частин, от „Грабежи и убийства“ пуснали искане за разпечатка на телефонните разговори на Робисън, за да може да бъде открит. Вярно ли е това, или телефонът на Робисън е бил у Кар, защото е убил и него?

— Не, пуснахме такова искане. Най-напред опитахме да засечем телефона му, но беше изключен. Поискахме разпечатката, за да видим дали нещо в нея няма да ни насочи към него. Защо, Балард? Какво значи това?

— Значи, че Робисън може все още да е жив. Най-вероятно Частин го е скрил, преди Кар дори да разбере за него.

— В такъв случай трябва да го намерим.

Балард се замисли. Имаше идея, но не искаше да я споделя все още — особено с Оливас.

Медор се обърна към нея и вдигна палец.

— Лейтенант, имаме едно съответствие. Частин е бил убит с резервния пистолет на Кар. Закован е, няма измъкване.

— Чудесно. Започваме да събираме пакета за областния прокурор. Обади ми се веднага щом разбереш за другия пистолет.

— Искаш ли да се включа в подготовката на пакета?

— Не, моите хора ще се справят с това. Помисли ли за предложението ми да се върнеш в екипа?

Балард се поколеба, преди да отговори.

— Балард? — подкани я Оливас.

— Да — отвърна тя накрая. — Помислих. И ми харесва Късното шоу.

— Казваш ми, че ще пасуваш? — Оливас не криеше изненадата си.

— Пасувам — каза Балард. — Тази сутрин дойдох при теб с отпечатъка на Кар, защото случаят беше на твоя екип и нямаше къде другаде да отида. И знаех, че мога да разчитам на теб да извикаш Кар в центъра за задържане. Но само това. Никога няма да работя за теб.

— Правиш голяма грешка.

— Лейтенант, ако кажеш пред всички как постъпи с мен и признаеш, ще се върна да работя при теб.

— Балард, ти...

Тя прекъсна връзката.

Втората балистична експертиза показва съответствие между куршума, изстрелян от служебното оръжие на Кар, и извадения от мозъка на Джино Сантанжело. По-късно същия ден Кар беше обвинен за шест убийства, с утежняващи обстоятелства при убийството на Частин.

Същата вечер Балард се върна на работа. След инструктажа с Дженкинс взеха колата без обозначения и отидоха по „Уилкокс“ до хотел „Марк Туейн“. Паркираха отпред и натиснаха бутона на входната врата, за да ги пуснат да влязат.

Когато бяха партньори, Балард и Частин веднъж работиха по случай с поръчково убийство и се бе наложило да скрият набелязаната жертва за няколко дни, така че мъжът ѝ да помисли, че е изчезнала — за което бе платил на полицаи под прикритие. Тогава я скриха в „Марк Туейн“. На следващата година имаха друг случай, при който се бе наложило да скрият други двама свидетели, докарани от Ню Орлиънс, за да дадат показания по дело за убийство. Трябваше да са сигурни, че защитата няма да ги открие, за да не се опита да ги сплаши и да ги накара да не дадат показания.

И двата пъти Частин бе избрал мястото. „Туейн“, както го наричаше той, бил доверена тайна квартира.

Балард сподели с Дженкинс мисълта, че Робисън може да е жив, и той се съгласи да отиде с нея до хотел „Марк Туейн“.

Показа значката си пред камерата над входа и ги пуснаха да влязат. Стигнаха до рецепцията и Балард показа на нощния администратор телефона си, на чийто дисплей беше снимката от шофьорската книжка на Робисън.

— Уилям Паркър. В коя стая е?

Уилям Паркър беше легендарен полицейски шеф на полицията в Лос Анджелис през петдесетте и шейсетте. Частин го бе използвал за единия от свидетелите от Ню Орлиънс.

Нощният администратор като че ли не искаше да участва в никакви проблеми, които полицията би могла да натвори посред нощ в хотел, в който повечето клиенти плащат кеш. Обърна се към компютъра и въведе нещо на клавиатурата, после каза високо:

— Седемнайсета.

Балард и Дженкинс минаха по коридора на първия етаж и застанаха от двете страни на стая 17. Балард почука.

— Матю Робисън? — извика Дженкинс.

— Полиция Лос Анджелис! Отвори вратата!

Нищо.

— Метро — добави Балард. — Аз съм детектив Балард. Работех с детектив Частин, който те е довел тук. Тук сме, за да ти кажем, че всичко свърши. Вече си в безопасност и можеш да се прибереш при Алисия.

Изчакаха. След трийсетина секунди чуха ключалката да превърта. Вратата се откряна и видяха лицето на млад мъж. Балард вдигна значката си.

— Безопасно ли е? — попита младежът.

— Ти ли си Матю? — попита Балард.

— Аз... да.

— Детектив Частин ли те доведе тук?

— Да, той.

— Безопасно е, Матю. Сега ще те откараме у дома.

— Къде е детектив Частин?

Балард се вгледа в Робисън продължително, после каза:

— Не успя да оцелее.

Робисън наведе глава.

— Обадил си му се в петък и си му казал, че току-що си видял стрелеца по телевизията — каза Балард. — Така ли беше?

Робисън кимна.

— Добре. Най-напред ще те отведем в управлението, за да ти покажем няколко снимки — продължи Балард. — След това ще те откараме в апартамента ти, при Алисия. Вече няма опасност и тя се тревожи за теб.

Робисън най-после вдигна очи към нея. Балард си даваше сметка, че опитва да разбере дали може да ѝ се довери. Вероятно видя нещо в очите ѝ, защото след малко кимна и каза:

— Добре. Дайте ми минутка да си събера нещата.

Балард стигна до водата късно сутринта, защото трябваше да шофира по крайбрежието, за да вземе кучето си. Когато най-после успя да издигне палатката си на Венис Бийч и тръгна към вълните с дъската за сърф под едната ръка, сутрешната мъгла бе закрила слънцето почти изцяло и имаше много ниска видимост. Качи се на сърфа невъзмутимо. Бе минало твърде много време, откакто за последен път бе влизала в океана.

Зае стойката на сърфа, с леко подвити колене. Започна да гребе и в първия момент мускулите ѝ изпаднаха в шок от усилието.

Едно... две... три... плъзгане... Едно... две... три... плъзгане...

Насочи се право към мъглата и скоро се изгуби в нея. Плътният въздух изолираше всички звуци от сушата. Беше сама.

Мислеше за Частин и за ходовете, които бе предприел. Беше действал благородно. Реши, че може би това е неговото изкупление. За баща му. За нея. Беше тъжна и не можеше да прогони от главата си последната им среща. Съжаляваше, че не бяха успели да уредят отношенията си.

Скоро мускулите на раменете ѝ пламнаха, усети крампи в гърба. Спря да гребе и застана изправена. С помощта на веслото смени посоката. Осъзна, че не вижда хоризонт, а течението беше в онзи момент на затишие, преди да се обърне. Водата не се движеше нито навън, нито навътре и тя не знаеше накъде да се насочи.

Отново започна да гребе плавно, като не преставаше да се ослушва и да търси с очи сушата. Не чуваше обаче нито прибор, нито човешки гласове. Мъглата беше твърде гъста.

Извади веслото от водата и го обърна с лопатата нагоре. Чукна с долния край по дъската. Фибростъклото издаде плътен звук, който със сигурност щеше да преодолее мъглата.

Чу лая на Лола и се ориентира за посоката. Загреба усилено и се плъзна по тъмната вода към лая на кучето си.

Когато стигна до брега, видя, че Лола тича по пясъка, изплашена и несигурна за нещата, които не беше в състояние да разбере, да не говорим да контролира. Напомняше на Балард за едно четиринайсетгодишно момиче, което бе направило същото на друг бряг преди много години.

Загреба по-усилено. Искаше да слезе от дъската, да падне на колене на пясъка, да прегърне Лола.

Издание:

Автор: Майкъл Конъли

Заглавие: Късното шоу

Преводач: Владимир Германов

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 02.04.2018

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-833-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6054>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.